ANTONIO san-

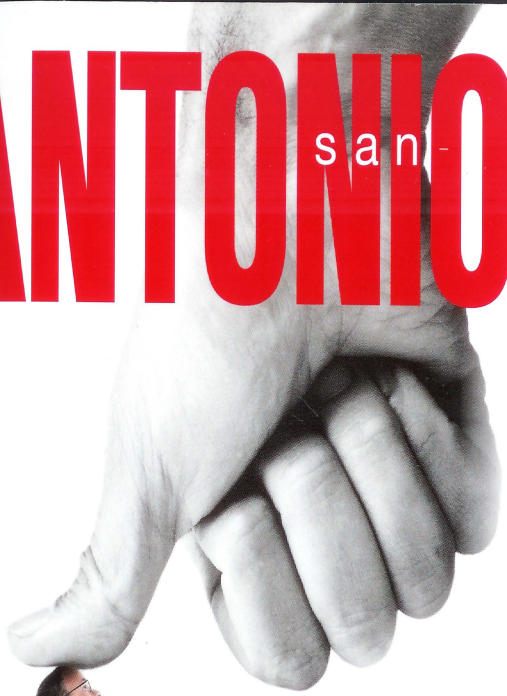

Bérurier în serai

UNIVERS

SAN-ANTONIO

Bérurier în serai

Pentru Frédéric Dard (1921-2000) întâlnirea care i-a schimbat destinul a avut loc când avea 17 ani: în 1938, unchiul său, mecanic auto, i-a făcut cunoștință cu Marcel E. Grancher, directorul editurii *Lugdunum* și al ziarului *Le Mois à Lyon*, care venise cu mașina la reparat. Dard a devenit secretar de redacție al ziarului și a început să scrie articole. Marcel Grancher, care l-a apreciat din prima clipă pe Dard și i-a întrevăzut talentul de scriitor, i-a publicat primele două romane la editura sa.

Un autor cu nume de oraș american

Frédéric Dard a scris numeroase romane populare și cărți pentru copii pentru a-și întreține familia. Foarte influențat de romanul *noir* american și în special de Peter Cheyney, Dard s-a împrietenit cu Georges Simenon, care a scris prefața cărții sale *Au massacre mondain*. La zece ani după debutul său ca scriitor, a devenit celebru datorită seriei de romane polițiste semnate cu pseudonimul San-Antonio, care-l au ca protagonist pe comisarul San-Antonio, simpaticul narator-personaj secondat în aventurile lui de uriașul Bérurier. Pentru că voia un pseudonim cu rezonanță americană, Dard și l-a ales închizând ochii și punând stiloul la întâmplare pe harta Statelor Unite – exact peste numele orașului San Antonio din Texas.

San-Antonio – două sute de milioane de exemplare vândute

Din 1949, în această serie au apărut 175 de titluri. În paralel cu seria San-Antonio, unul dintre cele mai mari succese comerciale ale întregii industrii editoriale franceze din secolul XX, Frédéric Dard a publicat într-un ritm halucinant de cinci cărți pe an, fie sub numele lui, fie sub numeroase pseudonime, romane *noirs*, „romane serioase", povestiri, articole, piese de teatru și scenarii de film.

Un castel și o răscumpărare

Seria i-a adus venituri atât de mari, încât Dard, devenit bogat, și-a construit o casă uriașă – „castelul San-Antonio" în Elveția. Din păcate, notorietatea autorului care scria despre crime și răpiri a devenit atât de mare, încât propria-i fiică, Joséphine, a fost răpită, iar Dard a fost nevoit să vândă castelul din Gstaad pentru a plăti răscumpărarea de 2 milioane de franci elvețieni.

După moartea lui, seria San-Antonio a fost continuată sub același pseudonim de fiul său, Patrice Dard.

SAN-ANTONIO

Bérurier în serai

Traducere din franceză și note
de
MARIE-JEANNE VASILOIU

UNIVERS

Redactori Irinel Antoniu şi Diana Crupenschi
Tehnoredactor Constantin Niţă
Coperta credit foto: Ingimage

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SAN-ANTONIO
Bérurier în serai / San-Antonio ; trad. şi note de Marie-Jeanne Vasiloiu. - Ed. a 2-a, rev. - Bucureşti : Univers Publishing House, 2014
ISBN 978-606-8543-52-9

I. Vasiloiu, Marie-Jeanne (trad.)

821.133.1-31=135.1
821.133.1-312.4=135.1

SAN-ANTONIO
BÉRURIER AU SÉRAIL
© Fleuve Noir, un département d'Univers Poche, 1964
© Editura UNIVERS, 2014, pentru prezenta traducere
www.edituraunivers.ro
ISBN 978-606-8543-52-9

Capitolul I

– Intrați, domnilor, intrați! face Bătrânul, trăgându-se de manșete.

Intrăm în P.C.-ul[1] lui.

– Are un aer al dracu' dă *joyce*, în morningu-ăsta, Tunsul, îmi suflă Béru.

Enormul are tot atâta psihologie cât o cutie de sardele goală. Când îl cunoști pe Babacul așa cum îl cunosc eu, știi să deosebești o grimasă de un zâmbet. Pe mine mă bate gândul, dragile mele, că, din contră, carburația merge al dracu' de rău și adulmec cevașilea nu prea obișnuit.

Noi începem să ne așezăm bivuacul în vizuina lui. Când zic noi, îi înțeleg pe Béru, Pinaud, Mathias, Filoseille, Nabus, Ronchond și pe mine. Privirea mea de vultur agață două elemente insolite. Primul este o imensă hartă în culori a Orientului Mijlociu; al doilea, un domn grav și mai oacheș decât un mexican. Pare să fi fost cioplit într-o măslină mare pelerinul. Tataia ni-l prezintă fără întârziere.

– Domnul Oscar Avane, însărcinat cu afaceri arabe.

Înclinări de dovleac de-o parte și de cealaltă.

1. P.C. (presc.) = post de comandă (n. tr.).

– Are gălbinare, murmură Bérurier cel Ager.

Béru al meu e înțolit stil Oxford, de vreo câteva zile. O toană! Poartă un impermeabil de culoarea sacâzului, cu nasturi de piele și cu epoleți. Cordonul, legat ca naiba, îi atârnă sub burdihan. În plus, prevăzătorul ăsta mic mai are și un parapliu made in Picadilly, strâns cu grijă. Această măsură de protecție împotriva lacrimilor cerului este cu atât mai ciudată, cu cât avem o vreme neînduplecat de bună. Dar în van ai voi să-i parcurgi meandrele gândirii. În caz de încurcătură, Béru se exprimă prin proverbe: „Ploaia din zori nu-i oprește pe călători, mi-a întors-o el, dar dotează-te cu un cortel, pen' ca-n marte și-n april să nu te descoperi nici c-un fir". Înțeleagă-l cine poate!

– Domnilor, face Big Bossul, după ce și-a limpezit mucoasele și și-a tras manșetele imaculate, v-am adunat pentru a vă aduce la cunoștință o afacere extrem de gravă.

Pune mâna pe o riglă dintr-o platină de tinichea naturală și se apropie de harta fixată pe perete.

– Iată, face el, o hartă a Orientului Mijlociu.

Rigla se învârtește un moment pe deasupra hărții și delimitează un teritoriu trasat cu o linie punctată, având forma unui crab.

– Aici, zice, statul Khalaab-al-Amouk, condus de un imam.

– Chestia aia galbenă? întreabă Béru, apropiindu-se.

– Da.

– Ai zice că-i o omletă de ouă, ne asigură acest fin observator.

– Posibil, își pierde răbdarea Babacul. Acum cincisprezece zile, un avion al companiei Trans-Lucide, care asigură legătura Beijing-Londra, survola acest teritoriu, având la bord, printre cei vreo optzeci de pasageri,

un agent al serviciilor secrete franceze, însoțit de o gardă de corp.

Tușește ușurel în mâna făcută cornet.

– Agentul în chestiune aducea niște documente de o extremă importanță...

– Și i le-au săltat ușor? se crede obligat să ghicească Barosanul.

– Te rog, Bérurier, fulmină Bătrânul.

Îl măsoară pe întrerupător vreo patruzeci de secunde, ceea ce îl face pe Grăsan să pălească, apoi să se înverzească și, în sfârșit, să-i curgă bale. Parcă ar fi un câine boxer gras, care își încasează corecția, Béru al meu! Pinaud, câtuși de puțin nemulțumit, dă drumul la o mică tuse scuipăcioasă. Asta rupe încordarea, iar patronul reia:

– În timp ce survola Khalaab-al-Amoukul, comandantul de bord a transmis un mesaj, pentru a semnala că scotocitomonitorul de veracitate i se lăsa pe tânjală și era obligat să aterizeze în deșert. Aterizarea s-a făcut în bune condiții și, în timp ce personalul navigant se căznea să repare avaria, pasagerii au profitat de ocazie ca să-și mai dezmorțească picioarele. Această oprire forțată a durat vreo două ore. Când avionul a fost gata să-și reia zborul, s-a constatat că lipseau doi pasageri: agentul nostru și însoțitorul lui. S-a organizat rapid căutarea lor, care nu a dat nici un rezultat. Dispariția le-a fost semnalată prin radio autorităților din Khalaab-bal-Ik, capitala Khalaab-al-Amoukului, și, pentru că aparatul trebuia cu orice preț să-și reia zborul, a decolat cu doi pasageri în minus.

Când vă spuneam eu, băieți, că se pregătea ceva nu prea obișnuit!

– Spuneți-mi, șefu', intervin eu, s-au făcut precizări privind natura acestei avarii?

Bătrânul face ca Apa Vie a Domnului Abate[1]: îmi zâmbește.

– Întrebarea dumitale nu e făcută să mă uimească, dragul meu prieten.

Dragul lui prieten! Oho! Demonstrația asta de simpatie te lasă să întrevezi oareșce chestii!

– Serviciile competente, reia Bossul, au făcut o mică anchetă pe această temă. Ceea ce le-a permis să descopere că scotocitomonitorul de veracitate al aparatului a fost sabotat. Scotland Yardul a luat problema în mână și a început prin a-l convoca pe comandantul de bord. Acesta din urmă nu s-a dus la numita convocare pentru bunul motiv că un glumeț i-a tras două gloanțe de 9 mm drept în inimă, pe când se afla în baie!

– Of! ce vremuri grele! exclamă Béru.

– Primele concluzii care se impun: avionul a fost obligat să aterizeze în Khalaab-al-Amouk, iar comandantul aparatului era complice, face Bossul. Sfârșitul primului capitol, termină el.

Ne privește pentru a ne înregistra reacțiile. Îi dedic o strâmbătură elocventă.

– Și de atunci nu a mai sosit nici o veste despre agentul nostru? fac eu încetișor.

– Nu, declară Babacul. Autoritățile din Khalaab-al-Amouk au făcut, se pare, cercetări, dar fără nici un rezultat. Ai zice că cei doi oameni s-au dezintegrat. Atunci, serviciile secrete franceze au trimis un om de-ai lor în regiunea aterizării forțate. Anchetatorul a fost asasinat cu o lovitură de cuțit în spate, a doua zi după ce a sosit. Imediat, alți doi agenți au plecat acolo. Amândoi au fost găsiți otrăviți în camera lor, la hotel.

1. Apa Vie a Abatelui Soury – băutură terapeutică destinată „schimbării sângelui". Aici, joc de cuvinte bazat pe identitatea de pronunție: *(Abbé) Soury* și *(il me) sourit* („îmi zâmbește") (n. tr.).

Noi exclamăm, așa cum se cuvine.

– Nu m-aș duce să-mi petrec vacanța acolo! afirmă cu energie Béru.

Big-Babacul îi strecoară o privire albastră, greu de definit.

– Vacanța, poate că nu, face el, totuși, acolo aș vrea să vă trimit.

Béru e cât pe ce să-și înghită placa dentară cu imperială, iar omușorul lui face șpagatul.

– Căci, lansează energic Bătrânul, Franța nu se poate opri în fața acestei serii de eșecuri. Domnul ministru m-a chemat ca să mă întrebe dacă am oameni în stare să reușească acolo unde au dat greș cei de la serviciile secrete. Și, atunci, domnilor, eu am răspuns afirmativ!

Tăcere. El tușește din nou, încetișor.

– Bineînțeles, continuă Tunsul, nu silesc pe nimeni. Sunteți liberi să refuzați o asemenea misiune. Dar este în joc onoarea serviciilor mele. V-am adunat pentru că sunteți cele mai bune elemente ale acestei instituții...

Noi nu ne mai încăpem în piele; dăm pe dinafară de se umple încăperea. Ne scărpinam, modești, în vârful nasului.

– San-Antonio, face Tataia, te declari gata de plecare?

– V-ați îndoit de asta, dom' director? behăie tolomacul de San-Antonio, gata oricând să-și lase găurit cojocul pentru mica lui glorie.

– Nu, dragă prietene. Îți vei alege doi tovarăși de echipă. Dar, mai înainte, aș vrea ca domnul Oscar Avane, aici de față, să vă facă un curs rapid despre Khalaab-al-Amouk, țară puțin cunoscută de europeni. Când va termina, veți ști ce calități se cer pentru a întreprinde ancheta periculoasă cu care vă însărcinez.

Licitația s-a închis!

Un mic freamăt parcurge asistența... Colegii se benoclează pe furiș la mine, ca să vadă cum mă comport. Perspectiva unei escapade atât de delicate în cătunul ăla împuțit nu-i tentează, după cât se vede. Le e destul că încasează scatoalce și plumbi în Europa, făcând gherilă cu răufăcătorii; păi dacă, după toate astea, trebuie să se joace și de-a Lawrence al Arabiei, cu preț redus, atunci le vine să-și trântească insigna de sticlete în prima pubelă întâlnită și să se angajeze la Poștă, ca să facă acolo pe deștepții.

Numitul Oscar Avane, care pare să fie fiul legitim născut din uniunea unui hering afumat cu o sticlă de ulei de măsline, pășește spre hartă. Este un domn elegant, cu gesturi naturale și glasul mângâietor.

– Domnilor, atacă el, poate știți deja, statul Khalaab-al-Amouk rezultă din fărâmițarea marii Arabii Karbonate de Seud, survenită după războiul în care această țară a înfruntat Anglia, sub domnia lui Fotomathon I. Este o țară a cărei întindere e, în mod vizibil, egală cu cea a Franței.

– Numa' că n-are capitală Parisul, zeflemisește Abominabilul.

Oscar Avane îi aruncă o ocheadă înghețată și continuă:

– Capitala, așa cum v-a spus domnul director, se numește Khalaab-al-Ik, iar locuitorii din Khalaab-al-Amouk sunt khalaabagiii. Unica bogăție a țării: petrolul. De-a lungul litoralului, se fac ceva citrice și, sub primele contraforturi ale munților Lukremené, pasc turme de astrahan pitic, dar astea sunt resurse foarte secundare. Khalaab-al-Amoukul este, în mod oficial, guvernat de Imamul Kummaïrespyr; de fapt, această țară se subîmparte în emirate mici, dintre care cel mai important este emiratul Khanal. Fiecare dintre emirii care le conduc

este, în realitate, un monarh independent pe care îl doare-n cot de directivele de la capitală. Deci unitatea Khalaab-al-Amoukului este doar iluzorie. Emirii sunt oameni foarte bogați, datorită petrolului, bănuiți asta. Trăiesc în lipsă de înțelegere...

– Sunt tâmpiți cu toții? se neliniștește Teribilul.

Întreruperile astea ale lui Béru sunt niște excremente peste care treci. Așadar, Oscar Avane continuă fără să-l onoreze măcar cu o privire.

– Moravurile de acolo sunt foarte primitive. În afară de emiri și de curțile lor, populația trăiește în mizerie.

– Las' să vină popovii, profetizează în surdină stângistul Béru.

De data asta, părerea lui capătă o oarecare pertinență, pentru că Avane dă din dovleac.

– Tocmai, că vin, aprobă el. Doctrina lor se dezvoltă ca neghina din grâu, în mijlocul acestui popor subdezvoltat, mânat cu biciul și lăsat să crape de foame. Emirii se plimbă în Cadillac fără să-și dea seama cât e de aproape ziua în care khalaabagiii or să-i stropească cu afurisitul lor de petrol și or să le dea foc.

Tataia tușește, jenat. Nu-i prea place s-o lungim pe tema asta. Are niște idei preconcepute, inclusiv modul lor de folosință.

– Ca să ne întoarcem la afacerea care vă interesează, domnilor, reia Oscar Avane, vă precizez că avionul de la Trans-Lucide a aterizat în emiratul Khanal, care este guvernat de marele emir Obolan, cel mai aprig oponent al guvernului oficial. V-am spus că acești emiri sunt aproape autonomi, mai adaug că Obolan este un tiran burdușit cu aur și frământat de ambiții. Nu-i nici un secret că țintește să-l detroneze pe imamul Kummaïrespyr, ca să-i ia locul. Apoi îi va mătrăși pe ceilalți emiri, ca să

opereze unificarea Khalaab-al-Amoukului și să devină un adevărat șef de stat.

Eu ridic degetul, ca la școală.

– Prin urmare, dumneavoastră credeți, domnule Avane, că, în măsura în care avionul a aterizat voit în emiratul Khanal, asta ar implica o complicitate a marelui emir Obolan?

– Fără pic de îndoială, afirmă Oscar Avenue, și iată de ce au murit anchetatorii serviciilor secrete. Cum debarcă vreun european în țara asta, ceea ce este extrem de rar, zbirii marelui emir Obolan nu au nici un fel de dificultate să-l repereze și, dacă dă dovadă de o curiozitate mai deosebită, îl și suprimă.

– Totuși, nu poți declara război Khalaab-al-Amoukului doar ca să faci liniștit o anchetă, suspină dragul de Pinuchet.

– Cu atât mai mult cu cât nici n-ai fi sigur că-l câștigi, întărește Obezul.

Bătrânul bate din palme, iar atenția noastră intră la loc, în rând.

– Mi-a venit o idee, anunță el cu emfază.

Béru dă să exclame că „o dată nu înseamnă nimic", dar îi propulsez o lovitură de ciubotă la țurloaie, cu titlu preventiv.

– Cei care vor pleca în expediție se vor deghiza în arabi, declară el. Vor debarca la Mokkophania, portul sultanatului Analfabeth, regiune a emiratului Khanal. Acolo, îi va aștepta o caravană mică de dromadere. Vor ajunge, făcând etape scurte, la Totla-Khanal, orașul în care se găsește palatul lui Obolan. Oficial, vor fi negustori de zdrăngănele și vor face comerț.

Oscar Avane intervine.

– Îmi permit să precizez, în trecere, dacă domnul director îmi permite, că poporul khalaabagiu este foarte

sensibil la negustorii ambulanți. Aprovizionați-vă cu marfă puțin costisitoare, de genul „Totul la 100 de franci", și veți deveni personaje de vază.

– Toate bune și frumoase, admit eu, dar cum o să ne descurcăm în privința dialectului?

Oscar Avane dă din capul lui de culoarea coclelii.

– Khalaabagiii vorbesc o arabă scotonazală, pe care nu o regăsești la nici un alt popor din Orientul Mijlociu. Cei mai evoluați cunosc engleza, unii franceza. O să fie de ajuns să susțineți că veniți din Africa de Nord.

Bătrânul intervine. Îl mânca, dragul de el, că de mult nu mai trăncănise nimic.

– Am întors Parisul pe dos, încercând să vă găsesc pe cineva care să vorbească khalaabageza, dar degeaba. Prin urmare, va trebui să folosiți sistemul pe care-l preconizează domnul Avane.

– Om vedea, mă învoiesc eu. Acum rămâne de rezolvat problema colaboratorilor mei. Îmi trebuie băieți în stare să judece la rece.

– Dacă mergi să te fâlfâi prin soare, este de preferat, într-adevăr, glumește Detunătorul.

Eu continuu, în atenția domnului șef al meu.

– Acești oameni trebuie să fie tineri, îndrăzneți, supli, plini de curaj.

– Sanchi, că doar n-oi filma Tarzan! rânjește Béru.

E dezumflat Grăsanul meu; dacă lăsăm îndrăzneala deoparte, semnalmentele coechipierului ideal, pe care tocmai le-am dat, nu corespund deloc cu ale lui.

Îmi privesc în față colaboratorii. Mathias, Ronchond și Nabus sunt tineri, sportivi și neînsurați...

– Cine-i amator? întreb eu.

Toți ridică mâna, în afară de moș Pinuche. Acesta din urmă își acționează vechea brichetă cu o flacără tot așa de fumegoasă ca un horn înfundat și își pârpălește

trei milimetri de mustață, sub vicleanul pretext că-și reanimează chiștocul. Am o strângere de inimă. De obicei, Pinuche e gata oricând pentru escapadele periculoase. Ai zice că îmbătrânește. Oftez. O ușoară tulburare îmi aburește inima romanțioasă.

– Cred, declar eu, că am să-i aleg pe Mathias și pe Nabus.

Cei doi interesați se înclină, cu roșeața gloriolei pe frunți.

Atunci, Enormul se pune pe niște mugete de-ai zice că li se taie trompele, cu ferăstrăul circular, unei întregi turme de elefanți.

– Mersi de delicatețe, tună Divinitatea Sa cu nasturii de la prohab încheiați strâmb; va' zică, te sacrifici o'ntreagă carieră pentru un domn despre-n privința lu' care faci prostia să-i admiri isprăvile și el, cum poa' să-ți facă o măgărie, nici nu stă pe gânduri.

Își întoarce fața movulie spre Boss.

– Don' director, face el, am regretul să vă dau demisia mea fără s-o mai înfășor în ambalaj-cadou! Eu, nici nu mai poa' să fie vorba de rămânere într-o casă despre care mă umiliți.

– Calmează-te, cartoafă, îi recomand eu. Dacă nu te iau, e pentru un motiv foarte simplu....

– Pen'că n-am suplețe de boa, nici curaj de Bayard[1] și că-s nițel mai puriu? scrâșnește devotatul meu camarad.

Se îndepărtează de noi, se apropie de perete, își sprijină de el brațul îndoit și se pune pe bâzâit cu suspine adânci la adăpostul cotului.

Și uite-ne pe toți zâmbind, cu lacrimi în gene. E o loază grăsană, cumsecade și sensibilă Béru al meu.

Mă duc la el și-i pun mâna pe ceafă.

1. Cavalerul Bayard – personaj de poveste (n. tr.).

– Ei, hai, doar n-o să-mi faci pe Dama cu Camelii, Grasule. Nu te iau decât pentru că tu nu suporți căldura. Ți-e mereu sete, recunoști? În văgăuna aia în care mergem noi, mahomedul[1] nu te atinge cu vreun pămătuf de pene, crede-mă când îți spun.

El întoarce spre mine moaca udă de lacrimi.

– Ei și, face el, poa' să nu știi că există tigve pline cu apă?

– Uitându-mă la tine, n-ar trebui să uit asta, consimt eu.

– O să-mi iau niște sticle cu muscat și gata treaba.

Cum să rezist, prieteni, când toată ființa mea aspiră la acest tovarăș de călătorie?

– Foarte bine, o să vii în locul lui Nabus.

Nabus nu are aerul că ar fi chiar așa de consternat datorită acestei permutări. Se preface totuși contrariat, dar numai ca să dea bine.

– Ei bine, afacerea e aranjată, declară Bătrânul zâmbind.

– Îmi permiteți! zice deodată Pinaud, strângându-și mustața cu combustie lentă între degetul mare și arătător, pe care le-a umezit în prealabil cu salivă.

– Aveți ceva de spus? murmură domnul Dir, nemulțumit, mângâindu-și craniul asemănător unui popou de bebe crescut cu fulgi de cereale Blédine.

– Da, domnule director, behăie Pinuchet. Aș vrea să vă semnalez că mi-am făcut serviciul militar la pușcași și că vorbesc curent marocana. Nu credeți că ar fi bine să mă alătur acestei expediții? Khalaabageza este, după cum zice domnul Avane, un dialect special. Totuși, rămâne un limbaj arab. Or, mi se pare că, dacă unul dintre membrii misiunii ar vorbi, cu adevărat, limba...

1. Mahomed (arg.) – soare (n. tr.).

Bravul, scumpul, blândul, tandrul, suavul, șiretul, generosul Pinaud! Nu a ridicat mâna ca să nu se aleagă cu o bruftuluială. Cu înțelepciunea lui obișnuită, a așteptat momentul ca să-și plaseze lovitura secretă.

Babacul îmi aruncă o privire în formă de portmantou. Eu bat din cazmalele mele de strâns fărâmituri.

– Ah! adevărat, vorbești curent marocana? zice el.

– Da, domnule director.

Bătrânul se întoarce spre Oscar Avane.

– Ei bine, o să puteți face un pic de conversație amândoi, decide el.

Și iată-l pe flăcăul Oscar, cum se pune pe ciripit în limba lui Hasan al II-lea. Pinaud ascultă, cu sprâncenele adunate în spatele fumului împuțit al țigării sale.

Când celălalt a terminat, murmură:

– Vreți să repetați mai rar, vă rog...

Și Avane, stăpânindu-și un zâmbet, repetă. Atunci, Zdreanța Bătrână sporovăiește, la rândul ei. Ceea ce spune e amestecat cu cuvinte franțuzești.

Îi trag un cot lui Avane.

– Mi se pare că nu-i prea rău, nu-i așa? îi suflu eu.

– Într-adevăr, recunoaște, plin de generozitate, însărcinatul cu afaceri arabe. Sunt convins că, după un mic antrenament, domnul inspector se va exprima în mod fluent.

Băbătia are tâmplele transpirate.

Îi aruncă lui Oscar Avane o privire lungă și oarbă, mulțumindu-i pentru milostiva lui minciună.

Prin urmare, iacătă-l pe Pinaud băgat în afacere, în locul lui Mathias.

Foarte rapid, Bossul ne pasează instrucțiunile.

Trebuie să plecăm mâine, dis-de-dimineață. Un avion ne va duce la Aden, acolo o să ne îmbrăcăm hainele arăbești și o să luăm un bampor spre Mokkophania. În

acest oraș o să ne aștepte caravana, și marea, redutabila aventură va începe.

– Nu luați nici un bagaj, declară el, în afară de lenjeria de corp. În schimb, o să vă echipați fiecare cu o cantitate mare de mărfuri de doi bani. Țin să le cumpărați voi singuri, ca să le cunoașteți mai bine.

Zâmbește.

– Și încercați s-o vindeți pe acolo cu profit; secția de opere de binefacere a poliției vă va fi recunoscătoare.

Ne luăm rămas bun cu o mulțime de strânsori de cazma.

Capitolul II

Deoarece în viață trebuie să stabilești întotdeauna o ordine, începem prin a merge să dăm pe gât niște rachiu de coacăze la bomba din vecini.

Béru este, tot, numai bună-dispoziție.

– Ce mutră fainâ o să mai avem, înțoliți ca arabicii, declară el, golind un *glass* dintr-o singură aspirație. În afară de Băbătia, *natürlich*, care o să fie ca un șeic fără acoperitoare, cu mutra asta a lui de constipat.

Pinuchet-ul se supără.

– O să vă prindă bine să aveți cu voi o vulpe bătrână ca neica Pinaud al vostru! profetizează el.

– O să fii vulpea deșertului, se strâmbă de râs Grasul.

Numai cât a rostit cuvântul „deșert" și l-a trăsnit o sete, că trebuie să-și reînnoiască consumația. Béru e ca o cămilă. Îi trebuie provizia de carburant înainte de a se lansa în pustie.

– Da' ce zdrăngănele tre' să cumperi, în chestia cu negoțul?

– Tot ce vrei. Ieftior și nu prea mărișor, înțelegi genul?

– Da' dac-aș merge la Bazaru' Primăriei[1]? propune Rotunjimea Sa.

– Fă cum e mai bine.

---

1. *Bazar de l'Hôtel de Ville* (fr.) = Bazarul Primăriei, mare magazin parizian (n. tr.).

Îi las și mă duc să iau de la economat bonuri de comandă în alb.

Și, în momentul în care traversez un culoar, ochesc un vechi cunoscut de-al meu, așezat pe o bancă jegoasă, între doi jandarmi. E vorba de Sidi-Mână-Lungă, un pungaș de mare clasă, al cărui nume veritabil este Sirk Hamar. Acest gentilom a făcut, cu brio, de toate: furt din buzunare, ca să-și facă mâna, trafic de prafuri, proxenetism, atac cu mână armată etc. Cazierul lui nu mai e de privit și i-ar da dureri de cap chiar și lui Dillinger. De câțiva ani stă la adăpost, având, după gura lumii, diferite hogeacuri pe același nume. Când ești arab, meseria de pește îți este adevăratul sprijin al bătrâneților.

Sirk Hamar mă recunoaște și el și îmi adresează un mic zâmbet, deloc semeț.

– Ei, ce-i, șmecherie, îi zic eu, te-au prins cu labele unde nu trebuie, săracul de tine?

El dă din umerii lui zdraveni, de puturos bine întreținut prin gimnastica de dimineață.

– E o eroare judiciară, dom' comisar.

– Ei, taci, fac eu, de la „Roger-Rușinosu'" nu s-a mai pomenit așa ceva.

Și, adresându-mi unuia dintre caraliii care îl încadrau:

– Bănuiesc că nu a ciupit fundul cutiei milelor de la biserica din colț?

– Oh, nu! dom' comisar! Urâtu' ăsta s-a compromis într-o afacere cu bancnote false.

Mă încordez.

– Atât îți lipsea din palmares, Sirk. La ora asta te pregătești pentru decatlon? Mă bate gândul că ai să fii campion la toate disciplinele crimei, băiețică.

El se ghemuiește între propriii lui umeri și nu răspunde nimic. Mandea, fiu unic și preferat al Féliciei, mama mea cea bună, își continuă drumul. La economat (de

notat că economatul e un loc unde se fac cheltuieli) am fost anunțat de Babacul și primesc bonurile în alb, care îmi permit să fac cumpărăturile prevăzute în program.

Când mă întorc, Sirk Hamar și vitejii săi arcași nu mai sunt pe culoar, ci în biroul stimatului meu coleg, comisarul Bessénfoï. Ușa a rămas deschisă și Bessénfoï, zărindu-mă, îmi adresează un gest amplu, plin de considerație.

Intru, ca să-i strâng cazmaua. Ne spunem chestii importante, gen „Ce-mai-faci-binișor-și-tu-e-frumos-azi-dar-poate-mâine-o-să-plouă" și dau să-mi continuu inexorabil drumul semănat cu capcane, când inspectorul-secretar al lui Bessénfoï, un pistruiat care bate la mașină cu două degete și cu limba scoasă, începe să procedeze la interogatoriul lui Sidi-Mână-Lungă.

– Numele, prenumele, data și locul nașterii! latră el.

Inculpatul, care este obișnuit cu aceste mici formalități, anunță culoarea cu o voce posomorâtă.

– Hamar, Sirk, născut 18 martie 1930 la Smokhinitsi, Khalaab-al-Amouk.

Ați citit bine, fraților? Cât despre mine, am auzit bine?

Cu pasul șovăitor al somnambulului care se preumblă pe o frânghie de rufe, mă apropii de Sirk Hamar.

– Ești născut în Khalaab-al-Amouk? croncăn eu, căci vorbesc curent corbeasca modernă și o citesc nu mai puțin curent în textele lui La Fontaine.

– Mda, articulează el, îl știți?

– Urmează, nu peste mult. Cât ai stat în cătunul ăla, Sirk?

– Vreo cinșpe ani, îmi explică el. Pe urmă m-am îmbarcat spre Cairo. De acolo m-am dus la Marsilia și, în fine, la Paris.

– Goana către nord, glumește preaonorabilul meu coleg.

Mandea n-are chef de goange. Ameţitorul vostru San-Antonio este răvăşit de capriciile întâmplării, iubitele mele.

– Prin urmare, continuu eu, probabil că vorbeşti de minune khalaabageza?

– Păi, dacă mi-e limbă maternă!

Sidi-Mână-Lungă zâmbeşte strâmb.

– Dar, ştiţi, domnule comisar, continuă el, dacă aveţi chef să învăţaţi o limbă străină, alegeţi mai de grabă engleza sau spaniola, o să vă fie mult mai utile, dacă vă gândiţi că khalaabageza e folosită doar de vreun milion de persoane.

Îl înhaţ pe Bessénfoï de o aripă şi îl trag pe culoar.

– Dragă Maurice, zic eu, pentru că se numeşte Henri, am impresia că am dat peste găina cu ouă de aur.

– Ce se întâmplă?

– Ar fi cam multişor de explicat. Spune-mi, cum stă Hamar în privinţa cazierului judiciar?

Bessénfoï face o strâmbătură pe care agentul de publicitate al pilulelor Pink ar da o avere.

– Ăla nu mai e cazier, e ladă de gunoi! se hlizeşte el.

– Şi chiar e pe bune în afacerea cu lovelele false?

– Până-n măduva oaselor.

– Deci, o să-i pice greu dacă ajunge la Curtea cu Juri.

– O să încaseze douăzeci de anişori de pârnaie ca popa, fără să mai punem la socoteală expulzarea.

– Perfect. O să-mi faci un serviciu prietenesc.

– Sigur că da, afirmă acest loial confrate.

– Lucrează-l la meserie pe arăbel, fierbe-l în foi de viţă, ca să scuipe tot, şi descrie-i viitorul într-o lumină cât mai întunecată. Pe scurt, ceea ce-ţi cer e să-i înşfaci moralul şi să i-l faci arşice. S-ar putea să-l cam folosesc pe pungaşul ăsta în nişte scopuri prea lăudabile.

Cu acestea, năvălesc la Big Boss. Este în „ședință", cum spun secretarele: dar când știe că scumpul lui San-Antonio vrea să-l vadă, iese cu viteză supersonică în anticameră.

– Dom' șef, freamăt eu, cred că zeii sunt cu noi.

El se încruntă din cauza acestui plural. Tataia este un om extrem de credincios și nu-i place ca divinitatea să fie standardizată.

– Adevărat?

Eu îi înșir figura cu Sirk Hamar.

Rămâne de douăsprezece ori paf.

– Nu se poate! tună el. Și eu care am răsturnat cerul și pământul ca să găbjesc un khalaabagiu!

– Vechea poveste a omului care căuta fericirea și a găsit-o în propriul lui pat, șefu'!

El dă din cap cu energie.

– Asta înseamnă că norocul este deja de partea voastră, San-Antonio.

– Pe scurt, pot să-l iau pe maimuțoi în expediție?

– Dacă va fi de acord, da.

– O să fie de acord. Lăsați pe mine, o să știu eu să-i cânt poezia țării natale.

– Atunci, îl iei în locul lui Pinaud?

– Nu, patroane. Nu uitați că omul ăsta e un gangster. Nu o să fim prea destui trei ca să-l supraveghem, fiindcă e posibil să încerce să ne dea țeapă.

– Ai mână liberă, San-Antonio.

Și îmi pasează pe furiș o strângere de mână complice.

– Pașaportul acestui om va fi gata în același timp cu ale voastre, iar biletele lui de transport, la fel.

Cobor iar la Bossénfoï. Sunt de părere că scatoalcele nu zboară prin biroul său, doar dacă nu cumva o aplauda el scamatoriile vreunui prestidigitator. Altfel nu-mi explic plesnetele care se aud.

Ca să-l las să-mi aranjeze cum trebuie clientul, mă așez pe culoar, să cuget oleacă la acest business. Îmi pare că pruncul se prezintă al dracu' de bine, prieteni, sper că, în ciuda creierașelor voastre deghizate în jeleu de coacăze, vă dați seama de asta.

Fiindcă, la urma urmei, dacă avem cu noi pe unul de prin partea locului, care să vorbească limba fără accent, misiunea noastră devine realizabilă.

Bineînțeles că Sirk Hamar va trebui să nu ne facă figuri, dar contez pe Stimabilul Béru care să-l țină în lesă.

Aștept un sfertuleț de ceas, apoi împing ușa. Ce e mai nostim la camaradul meu Bessénfoï e că nu se zgârcește la marfă. Mutra lui Sidi-Mână-Lungă seamănă, de acum, cu un accident de cale ferată. Are o clăpăugă dezlipită, un ochean mare cât pumnul meu, nasul ca o tomată, iar când pătrund în birou, stă și se uită cu o oarecare melancolie la trei canini în perfectă stare de pe parchet. Fuseseră ai săi.

– Ei bine, iedușule, îi zic eu, s-ar părea că horoscopul tău se lasă pe tânjală.

– Sunteți toți niște împuțiți, îmi răspunde el.

E impertinent, nu? În orice caz, lui Bessénfoï nu-i place și-i acordă un nou decoct de căpățână de miel, care deghizează craniul lui Sirk Hamar într-un sputnik accidentat.

– Auzi, Bessénfoï, îi spun confratelui meu, subliniindu-mi vorbele cu o ocheadă complice. Pesemne că micul meu tovarăș, căruia îi faci onoarea acestei mici ședințe, e vârât într-o chestie deloc prezentabilă.

– Mai rău! îmi răspunde Bessénfoï.

Îmi aruncă o ocheadă tot atât de grăitoare și adaugă:

– Nu numai că riscă douăzeci de ani de răcoare, cu treaba aia a lui cu lovelele false și cu pedigriul de culoarea closetului public pe care-l are, dar mă bate gândul că el e asasinul de sub clar de lună!

– Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! urlă Sirk cu cei trei fildeși în minus.

Îl avem la cheremul nostru, dragile mele. Peștele a înghițit momeala, nu ne mai rămâne decât să-l pescuim cu îndemânare.

– Ah! Nu, nu se poate! mormăie Bessénfoï, aplicându-i o castană convingătoare peste bot. Declarațiile diferiților martori concordă. O să efectuez o confruntare, băiețică, ai să fii identificat, crede-mă!

– Am alibiuri, latră nimicitul.

Gestul nepăsător al lui Bessénfoï sfârșește prin a-i distruge speranțele. Bun, acum intră în joc San-Antonio.

– Dragă Bessénfoï, zic, eu, mi-l poți încredința pe acest gentleman câteva minute, aș vrea să-i vorbesc.

– Vă rog!

Îl târâi pe Sirk Hamar în biroul meu. Așa își smiorcăie borșul din trompă, sărmanul, că-i o adevărată binecuvântare să-l iau de acolo.

– Părerea mea e că destinul tău nu-i prea prezentabil, bietul de tine, îi zic eu. După cum merg lucrurile, și cu un dur cum e comisarul Bessénfoï, nu m-ar mira s-o sfârșești pe tăietor.

– N-am omorât, îmi răspunde, încercând să facă să treacă printre buzele lui crăpate un maximum de sinceritate. N-am făcut de petrecanie la nimeni niciodată, domnule comisar.

Mă scol, ocolesc biroul și mă așez în fața lui, chiar pe mobilă.

– Ia zi, Sirk, ce-ar fi dacă aș fi eu zâna bună și aș avea puterea să-ți ating dosarul cu bagheta magică și să-l fac iar alb, ca spălat cu Persil?

El mă fixează cu gura căscată deasupra gingiilor sângerânde.

– Ai auzit vorbindu-se de serviciile secrete, bebeluș necopt?

– Sigur.

– Ei ne cer să le dăm niţeluș o mână de ajutor, ca să facem ordine într-o afacere delicată din Khalaab-al-Amouk.

Îi pândesc reacţiile. Tot ceea ce reușește el să exprime este o totală lipsă de înțelegere; unde mai pui că folosește, pentru a realiza asta, un mijloc foarte rudimentar: își încruntă sprâncenele groase.

– Deci trebuie să merg, în compania unor pretenari, în cătunul tău. Incognito, te prinzi? Doar că e o problemă: nu vorbim nobila ta limbă, micul meu gorobete. Prin urmare, îţi fac următoarea propunere: te luăm cu noi şi tu joci de partea noastră; în schimb, la întoarcere, te lăsăm la Cairo şi tu îţi faci o viaţă frumoasă, nouă de tot, în altă ţară decât Franţa. E cinstit, nu? S-ar putea spune că ai noroc, pentru că eşti khalaabagiu. Montesquieu scria: „Cum poate fi cineva persan?"; exclamaţia s-ar putea aplica în cazul tău, iepuraș.

Îi trebuie ceva timp, ca să dea ocol situației. În fine, un zâmbet ușor se ivește pe sub buzele lui rănite.

– Și în ce constă treaba asta?

– Mergem acolo să căutăm niște tipi dispăruți. Ca să nu atragem atenția, ne deghizăm în arabi nomazi. Asta nu-i deloc complicat...

– Cu condiția să nu fiți demascați, asigură Sirk Hamar.

Își ridică mâinile încătușate și se șterge la nas.

– Dacă se descoperă cine sunteți, știți ce riscați?

– Zi-i.

– Țeapa!

Simt niște furnicături alarmante în fundament. Mi se pare, copii, că ar trebui să-l iau mai degrabă pe Charpini cu mine, nu credeți?

– Nu fi îngrijorat, Sirk, îi spun eu. Totul o să meargă bine, noi lucrăm la meserie. Ei, ce-ai hotărât?

Nu are nici o umbră de șovăire.

– Oh! bineînțeles că refuz!

Păi, dacă-i vorba de decepție, asta chiar că e decepție. Eu credeam că afacerea e în buzunar! Întotdeauna păcătuiesc prin exces de optimism.

– Refuzi! mă sufoc eu.

– Da, dom' comisar. Prefer să înghit niște ani de pârnaie în Franța și chiar să mă urc la schitul Te-salut-cu-șapca-n-mână, pentru o eroare judiciară, decât să mă întorc în țara mea.

– Ca să vezi! Și pe ce motiv, *if you please*?

– Prefer așa, repetă el, căpos.

– Dacă există tipi pe care să-i muncească dorul de țară, atunci nu ești tu ăla, Sirk!

Biata lui mutră răvășită de seismul din biroul vecin schițează o grimasă.

– Franța e adevărata mea patrie, dom' comisar. Prefer să mor aici.

Agasat de încăpățânarea asta neroadă, îmi ridic brațele, așa cum face Generalul[1] când se duce să „eu-vă-înțeleagă" la popoarele de peste mări.

– Dar ești încăpățânat mai prostește decât un măgar roșu, băiete! Eu îți spun că mergem acolo, pe șest, vreo câteva zile. N-ar trebui să-ți spun, creștule, dar eu am o baftă mare cât ușa unui hangar de Boeing. Totul va fi bine!

Hamar dă din cap.

– Nu-i posibil, dom' comisar.

Și declamă, foarte oriental:

– „Îmbrăcați un iepure cu pielea unui șacal; n-o să reușiți să-l faceți pe un șacal să creadă că ăsta e un șacal!"

1. Generalul Charles de Gaulle, președintele Franței (n. tr.).

Tembelul ăsta ar fi în stare să mă bage în sperieți. Oh! da' chiar că începe să mă ia cu răcori pe linia mediană!

Voi mă știți, prieteni, rareori mă ia pe mine cu bâțâială. Ei, și când mi se întâmplă să fac bravo din genunchi și să cânt la castaniete cu dințișorii, reacționez întotdeauna foarte repede și foarte violent.

Sar asupra lui Sirk Hamar, îl înhață de reverul costumului mișto, alb cu dungi negre, și-l deplasez de pe scaun.

– Auzi, frate-meu, îi suflu în trompa spartă, ascultă-mă bine; când un om ca mine face o propunere unui om ca tine, nu o face ca să audă că i se răspunde nu, te prinzi? Ai să vii cu noi, că-ți surâde sau nu, și-ai să faci ce am să-ți spun. Și totul o să meargă bine. Și o să ne întoarcem de la trăgătorii tăi în țeapă și o să te las la Cairo. O să fii salvat împotriva voinței tale, te prinzi?

El nu răspunde nimic, întoarce privirea și își suge buza inferioară.

I-l predau lui Bessénfoï, cerându-i să repare frumusețea maimuțoiului.

După ce-i primesc asigurările, îmi permit o raită la laborator.

Roșcovanul mă întâmpină cu zâmbetul lui cordial obișnuit.

– Aveți nevoie de serviciile mele, domnule comisar?

– O să-ți expun mica mea problemă, Léon. Am de făcut un voiaj în compania unui domn care ar prefera să moară, decât să facă numitul voiaj.

– Noroc că nu-i voiaj de nuntă! hlizește bravul ruginiu.

Își trece mâna prin incendiul din scăfârlie și face cu ochiul.

– Dacă înțeleg bine, căutați un remediu ca să-l facă să stea liniștit și chiar să vrea să vă însoțească.

– Ești tipul cel mai inteligent din această casă, după faimosul comisar San-Antonio, aplaud eu.

– Trebuie ca animalul să fie docil, nu? Să meargă și să se supună și să nu o dea-n bară?

– Just, August!

– Am ce vă trebuie. Înainte de plecare, o să-i facem o mică înțepătură.

– Cât durează efectul?

– Câteva ore. Dar puteți să-i faceți din nou.

– Și n-o să mi se ramolească gagiul?

– Deloc.

– În cazul ăsta, pregătește-mi o mică trusă de *boy-scout* pentru mâine dimineață.

Și mă cărăbănesc, plesnind de hotărâre!

Capitolul III

Niște gagii care fac o meclă haioasă, ăștia sunt vânzătorii de la Bazarul Primăriei, când mă anunț în subsolul lor doldora de fierătanii. Încep cu raionul de tăietoare de roșii. Îmi spun că, în Arabia, genul ăsta de articole trebuie să-l intereseze pe indigen, având în vedere că domnii khalaabagii n-au mare lucru în care să-și înfigă colții, în afară de poamele de aur. Tre' să fii practic. În toate văgăunile *in the world*, oamenii adoră să cumpere aiureli care nu folosesc la cine știe ce, doar cu condiția ca aiurelile în chestiune să aibă o utilitate aparentă.

Îl las pe vânzător să-mi toarne la gogoși și să-mi explice cum funcționează mașinăria. E simplu ca bună ziua. Are o manivelă, un schimbător de viteze și un volan. Nu se conduce mai greu decât un doi-cai-putere și îți taie roșiile în rondele subțiri ca feliile de salam servite în restaurantele cu preț fix.

După ce îmi demonstrează cum se cuvine că acest aparat îți zdruncină existența în așa hal, încât viața de dinaintea lui e alta decât viața de după, vânzătorul de solduri îndrăznește să mă întrebe dacă doresc unul.

– Nu, îi răspund, pune-mi două sute cincizeci.

Bietul subpământean se sufocă. Ar păli bucuros, dar, cum are deja o albeață de andivă, în subsolul lui fără soare, se abține. Când n-ai decât tuburi de neon ca să

te bronzezi, nu-ți mai poți permite reacțiile unui tip obișnuit, e fatal.

În afară de tăietoarele de roșii, mai achiziționez trei duzini de jartiere bărbătești și câteva tranzistoare destinate tipilor din crema Khalaab-al-Amoukului. Și iată-mă gata să semăn dezordine pe piețele din țara lui Sirk Hamar.

După ce mi-am pregătit astfel expediția, mă întorc acasă. Félicie îmi votează un zâmbet radios: tocmai prepară un cușcuș care – trebuie să admiteți – se și potrivește în această împrejurare!

Cu prudență, îi aduc la cunoștință că sunt însărcinat cu o misiune în Orientul Mijlociu. Asta-i taie bucuria. Își spunea ea că nu e normal să i se întoarcă Odorul acasă la șase ceasuri.

– Vrei să mergem la cinema, după cușcuș, 'Mico? îi propun eu.

– Ții neapărat? mă întreabă ea.

– Nu chiar.

– Nici eu.

Îmi agăț haina pe umeraș.

– Am chef să te ajut la bucătărie, 'Mico. O.K.?

Ochii ei se înrourează, pe cuvânt! Félicie e o tipă care se prinde la toate. A înțeles foarte bine că sunt așa de tandru din cauza plecării mele de mâine.

Simte că mă paște o primejdie. Unii bărbați au o mutră ciudată când calcă strâmb. Eu am, cu siguranță, o mutră aparte când – așa cum spune atât de elocvent Béru – oasele mele își riscă pielea.

Știu că ea n-o să-mi pună întrebări. Preferă să nu știe ce-o să învârtesc în arăbime.

Tot curățând la napi pe masa din bucătărie, îmi spun că, dacă nu mă întorc din scârba asta de misiune, Félicie o să rămână cu totul singurică în căsuța noastră liniștită

și mi se pun numai noduri în gât, băieți. Aproape că m-aș jeli, dacă m-aș asculta. Nu, nu pe mine m-aș plânge, ci singurătatea Féliciei. Mamele n-ar trebui niciodată să-și piardă țâncii. Nu-i corect. Bunul Dumnezeu este indecent când permite astfel de lovituri neloiale.

Din fir în păr, cum ar zice croitorul meu, reușesc să-mi studiez misiunea mai îndeaproape. Mi se pare că Big Babacul ne-a băgat cu nasul într-un afurisit de sac cu rahat, tipilor! Bossul a citit prea mult din Tintin, și asta i-a scurtcircuitat bulbul, pân' la urmă. Și apoi, trebuie spus că valorosul său San-Antonio prea l-a răsfățat. Tot servindu-i luna pe tavă, la micul dejun, a ajuns să mă ia drept vrăjitorul Merlin.

Acum, când mă holbez la lucruri puțin mai calm, îmi dau seama că n-am nici o șansă la sută să mă întorc din Khalaab-al-Amouk. Pentru că, la urma urmei, agenții expediați acolo ca să ancheteze nu erau copii de cor. Dacă și-au lăsat derma pe acolo, prin țara petrolului și a trașilor în țeapă, e pentru că nu au fost în stare să ducă cu prețul o întreagă populație, nu? Logic!

Domnul director al lu' pește ne imaginează înțoliți în arabici și jucându-ne de-a caravangiii (lui Offenbach[1]), pe spatele dromaderelor! Aș vrea și eu, dar mă bate gândul că khalaabagiii or să se cam țină de burtă când or să ne vadă sosind pe rumegătoarele noastre cu cocoașă.

Or să ne ia drept Circul Barnum! Cu cât cuget la tărășenia asta, cu atât îmi spun că am dreptate să-l îmbarc pe Sirk Hamar cu noi. Ceea ce mă întristează e că trebuie să-l împachetăm cu forța; totuși, sper că atunci când va fi la treabă se va purta cu curaj pungașul ăsta al deșertului.

1. Joc de cuvinte intraductibil: în original, *les caravaniers (d'Offenbach)* – aluzie la carabinierii din opera bufă *Les Brigands* a compozitorului Jacques Offenbach (n. tr.).

– Ai un aer îngrijorat, dragul meu, bâiguie Félicie a mea, amestecându-şi cuşcuşul.

Printre aburi, 'Mica are un aer ireal. O apariţie. Dau din cap.

– Sunt puţin cam trist la gândul că plec de lângă tine, îi răspund eu.

– O să stai mult?

– Totul depinde de felul în care o să-mi evolueze ancheta.

Ea dă din cap.

– Şi pleci singur, dragule?

– Nu, cu Bérurier şi Pinaud.

Dintr-o dată, îşi recuperează un pic de optimism.

– Ah! bine, asta mă linişteşte, zice ea.

Pe mine nu!

*
* *

– Sirk, cum te simţi, bătrâne?

Pare că merge la câţiva centimetri deasupra solului. Privirea lui are ceva gânditor, iar gesturile îi posedă o stranie moleşeală.

– Bine, articulează el pe un ton monocord.

Gagiul Béru mă împunge cu cotul.

– Nici măcar nu ştie că s'tem în avion, pariez, face el. Tre' să-l întreb pe Roşcovanu' de la labo' numele drogului, pen' c-aş vrea să-l experimentez niţel pe nevastă-mea.

Îşi smulge un păr din nas, la care se holbează în această pură lumină, care nu se găseşte decât la şase mii de metri altitudine.

– Ar fi un vis să mi se supuie Berthe, doar când îi fac cu ochiu' sau cu degetu'. I-aş comanda tot ce n-a vrut să-mi facă niciodată, de când suntem însuraţi.

Mă aştept la o enumerare spurcată, dar Grăsanu' recită, cu ochii pe jumătate închişi, deja leşinat:

– Niște omlete cu pătrunjel, labă de fâță, inimă de vacă cu cepișcă, ete cetera, ete cetera!

Mă benoclez la Pinuchet. Și-a păstrat găina în avion și doarme sub ea ca un bătrân îngeraș fanat.

Hodorogul a luat loc alături de Sirk Hamar. Béru și cu mine ocupăm scaunele din spate, ceea ce ne permite să-l supraveghem pe pungaș.

Până acum, totul a mers admirabil, Sirk și-a căpătat drăguța lui de injecție și stă cuminte ca o iconiță reprezentând un Sfânt Ioan Botezătorul homo, alături de oița lui cârlionțată. Trebuie să-i fac alta când vom fi pe vapor. Deci toate bune. Cerul infinit nu are nici un nor. Este aproape alb de căldură.

– E pentru prima oară că aterizez în Arabia, declară Grăsimea Sa. Am survolat-o deja, dar soileam.

– De fapt, spun eu deodată, ce mărfuri ai cumpărat pentru vânzare?

El îmi face cu ochiul.

– O grămadă de chestii, nu fi îngrijorat.

Sunt îngrijorat, dar mă abțin să insist.

La începutul după-amiezii, aterizăm la Aden. Vizitarea orașului va rămâne pe altă dată, fiii mei, căci bamporul nostru o ia la sănătoasa peste două ore, iar noi trebuie să adoptăm costumația arabă de pe acum. Un corespondent de-al Babacului ne așteaptă la volanul unei mașini americane decapotabile. Ne drivează până la bungalowul său, la marginea orașului. Acolo ne așteaptă țoalele. Tipul e un specialist și probabil că a fost croitor într-o viață anterioară, căci trebuie să-l vezi cum ne selecționează de iute burnuzurile, turbanele și gandurele. Am luat cu mine câteva sticloanțe de Bronzine de la Molyneux și mânjesc vitrina lui Pinaud și pe aceea – mai vastă – a Grasului, înainte de a mă ocupa de a

mea. Pe scurt, la capătul unui ceas, semănăm cu niște autentici arabi.

Mă cocoșez de râs, ca un smintit, în fața spectacolului nemaivăzut al Grasului și al lui Pinaud, deghizați în descendenți ai lui Mahomed.

Burdihanul lui Béru, sub gandură, seamănă cu o minge de rugby pe care ar fi ciordit-o dintr-un mare magazin și pe care speră s-o scoată pe șest.

Cât despre Pinaud, niciodată nu a părut mai uscat și mai jalnic. O slujnică de paraclis provincial sadea, scumpele mele! Ce păcat că nu vă puteți delecta văzându-l!

– Tre' să ne ocupăm de jupân Hamar, *now*!

Pentru moment, acesta este prăbușit într-un fotoliu de bambus, încercând să depășească încercarea la care l-a supus Roșcovanul.

Cască întocmai ca la o conferință a Reverendului Tembelowitz, asupra incidenței cheii reglabile în războaiele religioase. Uneori se freacă la ochi cu un fel de furie prost stăpânită și scoate niște oftaturi adânci.

Pinaud mi-l arată.

– Ar trebui să-i mai dai una mică, mă sfătuiește el. Am impresia că a asimilat prima doză.

Asta-i și părerea mea.

Caut trusa în micul meu bagaj de mână. Ruginiul mi-a dat o duzină de fiole și o seringă. În afară de astea, mi-a pus și vată și alcool de 90 de grade.

Deschid flaconul de alcool și fac o strâmbătură: e gol.

Aerul stânjenit al Béru mă lămurește. Setilă ăsta mi-a pilit sticla. Îi spun felul meu de a gândi, iar el bolborosește niște proteste confuze.

Din fericire, corespondentul nostru ne înlocuiește alcoolul distilat de Grasul și Sirk își capătă noua doză de „Stai-cuminte". Nu ne face nici o dificultate când își pune costumul care îi este destinat. Trebuie să recunosc

că, în frumoasa lui gandură, Sirk nu mai are deloc aerul de peşte din Pigalle. E mai real decât în natură.

– Puteţi să-i studiaţi manierele, ne îndeamnă corespondentul Bossului. Pentru voi o să fie o oglindă bună.

În momentul plecării, gazda noastră scoate o exclamaţie.

– Ce e? mă neliniştesc eu.

El arată picioarele lui Béru.

– Domnul şi-a păstrat pantofii de antilopă! zice. Nu se poate. Trebuie să-şi pună papuci, ca toată lumea.

Asta nu e pe placul Mastodontului.

– Doar nu vă-nchipuiţi c-o s'mă preumblu în cipici prin deşert! bombăne el. Cu tot nisipu' ăla şi cu toţi scorpionii!

– Pune-ţi papucii, sclavule! tun eu.

Se supune.

– Da' pot să-m' ţin măcar şosetele, sper!

– Nu!

– Da'!...

Începe să mi le cam toace mărunt Cârcotaşul.

– Dă-ţi jos şosetele, Béru! ordon eu. Ştiu că aşa ceva nu e de lăsat în păstrare la domnul, dar trebuie.

Majestatea Sa se aşază şi începe să tragă de amărâtele alea de şosete.

– Dac-aş fi ştiut că misiunea asta mă obligă să fac aşa nişte fiţe, io n-aş mai fi insistat să viu. Sau, atunci, m-aş fi spălat pe ţurloaie.

Din şoseta smulsă răsare, efectiv, o copită de nepovestit. Dacă, în loc să-şi pună cizme pân' la brâu, canalagiii ar roboti desculţi, cartoafele lor ar fi mai prezentabile decât ale Grăsanului.

El se scuză în faţa corespondentului nostru, care se întoarce cu spatele, strâmbând din nas, cu un aer dispreţuitor.

– Tre' să vă explic că baia noastră face relaș de luna trecută, având în vedere că țeava e spartă și că, la Paristruț, când e vorba să dai de un instalator, po' să-i pui cruce...

– Ajunge! mormăi eu, o să te despuți la bord.

Păcătuiesc prin optimism, căci barcazul pe care ne îmbarcăm este o îngrozitoare coajă de nucă saudită, încă și mai împuțită decât inspectorul principal Bérurier.

Pe punte sunt capre și dromadere. Pasagerii cei mai lipsiți de mijloace și-au ridicat aici corturi. Într-o dezordine de nedescris, fauna asta își instalează bivuacuri, cu țipete și rugi ori de câte ori se înclină puțin vasul.

La ora rugăciunii, toată omenirea asta se întoarce spre Mecca și îngenunchează pentru a-l implora pe Allah. Sunt unii care profită de poziția lor ca să se răstească la papuci.

Pute ca în abatoarele sătești aflate în plin soare. Niște muște arăbești, zdravene, albăstrii și bâzâitoare, sunt reginele fiestei. Fac naveta de la oameni la animale, descriind arabescuri maure în aerul încins la culme.

Damele cu fața acoperită își fac bucătăriseala, iar țâncii nevoile. Mirosuri de ulei și de șofran se întrepătrund cu duhori de puroaie și de closete vidanjate. În mijlocul acestei zarve un muezin cântă la flaut, iar notele pițigăiate îți intră în urechi ca niște viermi perfizi.

Tovarășii mei și cu mine beneficiem de o cabină prevăzută cu patru priciuri de lemn, acoperite cu niște covoare răpciugoase. Până la urmă ne refugiem aici. Încercarea de a soili e cel mai bun mod de a omorî timpul.

– Cât timp tre' să-nghițim luntrea asta a Meduzei? întreabă Obezul.

– Vreo treizeci de ore, Gagiule. Te îngrozește?

– Și-ncă cum! Eu, care credeam că o să-mi ofer o viață de croazieră, sunt cam dezumflat. A luat-o razna

Babacu' ăl Mare, de ne face pe noi, sticleți parizieni, să călătorim într-un asemenea hârdău cu căcat!

– E un lucru pe care se pare că-l uiți, zice Ben Pinaud.

– Și carele-i ăla? bodogăne Abdel Béru.

– Că, începând de acum, nu mai suntem caralii francezi, ci negustori arabi.

Aplaud înțelepciunea pinuciană.

– Așa-i, Grasule! Pinaud-ul de câmpie are dreptate. În schimb, admiră prudența și clarviziunea Bătrânului, care a prevăzut totul. În acest moment ne topim în folclorul arăbesc. Mâine, or să coboare la Mokkophania patru arabi ca toți ceilalți. Nimeni n-o să ne observe. Nu vom fi decât în anticamera Khalaab-al-Amoukului, dar metamorfoza va fi fost deja desăvârșită.

Majestatea Sa bagă la cap. Se aruncă pe priciul lui cu grația unei vaci bolnave. Abia a intrat în contact cu „patul", că se ridică urlând. Dobitocul ăsta n-a fost atent la trusa farmaceutică pe care o pusesem acolo și și-a înfipt seringa în buci.

Ne agităm în jurul posteriorului său. Acul i-a intrat până-n prăsele. I-l smulg cu un gest scurt. Acum e strâmbat de tot. Și dacă ar fi fost numai atât, scumpele mele dragi! Sacul ăsta de grăsime a spart toate fiolele. Conținutul lor face o băltoacă în punga de cauciuc.

– De patru ori tâmpit! tun eu. Ce-o să ne facem acum, că nu mai avem calmant pentru colegul nostru!

Majestatea Sa sultanină și-a ridicat gandura, înfățișându-ne un magnific dos flocos, pe care apare o pică-tură de sânge.

– Ar tre' să vezi de rana mea, s-o cureți, pân' să faci gură, protestează el. În văgăunile astea împuțite trebe că se infectează nasol înțepăturile cu acu', am eu așa, o idee.

Nu greșește. Așa că frec conștiincios, cu alcool, locul dureros.

După ce am terminat, Grăsanul îmi înșfacă flaconul din mână.

– Dacă fiolele sunt sparte, alcoolul nu ne mai poate folosi, așa că mai bine să-l bei înainte ca să-l evacueze căldura, nu?

*
* *

Servitul cinei de pe „Tăițel"[1] este un poem. La bord, după cum v-am spus, nu sunt decât două clase: leftermanii de pe punte și privilegiații din cabine. De notat că standingul privilegiaților nu e nici măcar pe potriva celui al emigranților europeni. Iar stewarzi nu-s mai mulți decât cătanele pontificale la un congres al Partidului Comunist! Fiecare se descurcă cu problemele lui. Și nu-i decât o budă – una singură – pentru clasa a moțată. Prin urmare, cina, ca să ne întoarcem la ea, ne este anunțată cu un șuierat de sirenă. Pe loc, nu te prinzi, dar, auzind tărăboiul de pe culoar, ne-am benoclat la ce se petrecea. Mai întâi, l-am expediat după știri pe Pinaud, având în vedere că se lăudase cum că sporovăie marocana. Se întoarce fără să se fi luminat și ne scoate din încurcătură, abia la urmă, Sirk Hamar.

– Cina! face el.

Camaradul nostru se extrage din comă văzând cu ochii. Mă tem să nu-mi facă vreo figură pe nasol. Ar trebui să-l avem la ochi, nu care cumva să ne dea peste cap treaba. Îl încredințez înaltei griji a lui Béru, acest prinț al dosului de labă.

– Dacă se agită, îl calmezi la marea artă, amice, O.K.?

Majestuosul își strecoară viguroasa lui dextră prin gandură și își cotrobăie pe la buric.

– Las' pe mine, San-A.!

1. Noi am poreclit bamporul așa, pentru că numele îi e scris cu caractere arabe (n. a.).

– Te supără? îl întreabă Pinuche, constatând că zgârmăneala lui se lungește.

Grăsanul e lugubru.

– Io am așa, ca o ideie, că pe contratorpiloru' ăsta e cevașilea lăței, face el. Am o-ntreagă populație care-i dă năvală la foalele mele, mă' băieți. N-ai niște Marie-Rose pân bagaje, San-A.?

Răspunsul meu negativ îl face să se întunece. Deodată, e numai arțag și bombăneală la tribord. Îmi înfierează lipsa de prevedere. Îmi spune că șefii militari din marile epoci s-ar fi sinucis pentru mai puțin de atâta.

În fine, calmat, ne urmează până în sala de haleală.

Ar trebui să vedeți ungherul ăsta, fraților! Și tre' să-l vezi și pe meșterul bucătar! Imaginați-vă o încăpere lungă de tot, având drept mobilier numai o masă lungă și bănci. Pe jos nu s-a măturat de când a ieșit bamporul de pe șantierul naval. Pute al dracu' de rău. Calci peste resturi scârboase, ceea ce nu restabilește echilibrul insului care n-are stofă de marinar.

Or, taman când luăm loc la această troacă, laolaltă cu o grămadă de băștinași, iacătă că „Tăițelul" începe să danseze, să danseze și chiar să valseze.

– Da' ce să-ntâmplă? întreabă Majestatea Sa.

– Asta e Mardaua Omanului, care începe, geografiez eu.

Béru, care n-are teamă de răul de mare mai mult decât de calambur, ne asigură că Marea Omanului este o sursă de căcat.

Și este chiar așa ceva, mai ales pentru ceilalți meseni. Nu e nici o damă în sala de mese. Domnii ăștia își pun gagicile sub cheie. Chitesc că trebuie să fie al dracu' de greu să încornorezi un tip din țara lui Aladin! Și voalate, unde mai pui! La început, nu-i ușurel să alegi, când surioara nu-și arată decât lampioanele. Nimic nu-i

mai înşelător ca ocheanele. Îţi faci idei din pricina culorii şi a strălucirii lor, dar, dacă tot ce-i primprejur e nasol, ăla eşti, cu închipuirile tale cu tot. S-au luminat degeaba vitrinele. Nişte egoişti, ăştia sunt arabii. La ei totul nu-i decât pentru gagiu. A lui haleala, farnientele, măgăruşul, bucuriile luxoase. Madam Ben Cutare n-are dreptul decât să amestece-n cuşcuş şi să aştepte bunul plac al cotoiului ei.

La sosire, toţi domnii ăştia cumsecade, în gandure impecabile, prevăzute cu cingători în culori numai ape-ape, fac fiţe sau, mai degrabă, ca să folosesc limbajul locului, salamalecuri. Se fac temenele, se duce mâna la gură, la inimă, peste tot. Şi, pe urmă, se pun pe sporovăit în draci. La început, Pinaud, dornic să se fudulească, le dă drumul în marocana lui de mare paradă militară. Dar nimeni nu le vede la ce zice el, bietul odor, mai mare păcatu' de cazna lui.

Pe şest, supraveghez purtările amicului nostru Sirk Hamar, care-şi revine progresiv din prosteală. Pare uşor aiurit tipul. Nu se prinde ce-i cu el.

Bucătarul de la bord e un negru înalt, ciupit de vărsat, care l-ar vindeca de sughiţ şi pe un tigru înfometat. Poartă un şorţ mare şi murdar peste un şort şi mai murdar, ca negroteii de pe eticheta sticlelor de rom. Pune pe masă o tingire imensă umplută cu nu ştiu ce fel de crăpelniţă oribilă. Nu că vreau să fiu rău cu compania „Tăiţel"[1], dar hrana de la bord n-ar hali-o de bună voie nici măcar o javră de pe la noi.

Domnii de faţă nu fac pe delicaţii. Se servesc şi încep să halească cu mâna. Metoda asta îi convine de minune lui Béru. A fost dintotdeauna contra tacâmurilor Grăsanul meu. Intermediarii nu l-au entuziasmat niciodată.

1. Numele acestei companii e scris tot cu caractere arabe (n. a.).

Toate ar merge bine, dacă „Tăițelul" n-ar face pe nebunaticul cu valurile de un verde întunecat ale Mării Omanului. Are nişte urcuşuri subite ca în funicular, apoi pică într-un gol, de ai impresia că te scufunzi! *Montagnes-russes*, ce mai! După douăzeci de secunde, mesenii termină cu pălăvrăgeala. După un minut, numai vreo patru-cinci (printre care Béru) mai înfulecă. Pinaud este de un verde nostim deasupra stratului de Bronzine. Mă anunță că se va repatria la budă. Cum nu e decât una la bord, trebuie să nu te laşi întrecut la viteză. Şi eu abia frunzăresc. Nu că aş suferi de rău de mare, da' jafu' ăsta de haleală mă deprimă. Tot zgârmând prin farfurie, ajung să descopăr un cârnăcior pitit sub o grămadă de scârboşenii. Îmi implânt dinții în el. Aoleu! Durere! Dacă' aş fi muşcat dintr-o flacără oxiacetilenică, n-ar fi fost mai rău.

Îmi înhaț paharul cu ceai, ca să încerc să-mi sting incendiul, dar nu reuşesc. Sunt corozivi cârnații ăştia. Cred că-i folosesc ca să decapeze etrava navei, când „Tăițelul" este în cală uscată!

Cât despre Béru, îi găseşte pe gustul său. Picanți taman cum îi plac lui, mă asigură, cu obrajii plini de lacrimi cât pumnul.

Vaporul seamănă acum cu un ascensor diliu care ar urca şi ar coborî întruna. Când plonjează în hăurile marine, ți se urcă inima-n gâtlej; în schimb, când face o mişcare ascendentă, biata palpitantă se refugiază-n fundul stomacului, strigând „scapă cine poate"!

Chiar în fața Majestății Sale, e un şeic gras (cu acoperitoare), care-şi duce mâna în fața gurii, cu un aer nemulțumit că se află aici. Reuşeşte să-şi stăpânească greața un scurt moment, dar mățăraia e impetuoasă, când îşi pune în cap. Şi neascultătoare, ar trebui să vezi! Arăboiu' cu bărboiu' (are o pădure de jur-împrejurul

clonțului) își ia iute de la gură mâna plină de inele de aramă și-și trimite în farfuria Grasului începutul mesei de acum, plus sfârșitul precedentei. Béru nu se ofensează pentru această livrare neașteptată.

– Am impresia că nu prea stai bine cu carburația, băiatu'! face el spre vizaviul lui, fără să se tulbure.

Și se pune iar pe înfulecat.

Eu încep să găsesc că situația e de nesuportat. Cu atât mai mult cu cât, acum, jumate de masă borăște peste cealaltă jumate. Sirk Hamar e și el printre noi. Și el se răstește la papuci. Mesenii plâng, gem și se târăsc în patru labe spre culoar. Ultimii mâncăi mănâncă acum pământul. Nu mai rămâne decât Grasu', care se-ndoapă într-o veselie, bucuros de baftă! Golește farfuriile din două linguri și tot mai ia. Nici măcar nu bagă de seamă că un pasager delicat s-a servit de tingirea cu tocană ca să-și ușureze pipota. Viața e a lui. Vaporul, în orice caz. Respingătorul este singurul stăpân la bord. El face legea! Neptunul Mării Omanului și al întregului Ocean Indian este aici, amici, nu-l mai căutați!

– Pleci? îmi zice el.

– Prefer, fac eu. Tocmai am atins capătul nopții, Grasule. Am nevoie să văd soarele.

Pe punte, să nu-ți mai povestesc. Pasagerii sunt pe burtă, implorând pe Allah, Mahomed și tot brain-trustul ceresc, printre două sughițuri.

În fața ușilor closetului e o adevărată răzmeriță, *because* Pinaud s-a baricadat înăuntru și nu vrea să deschidă poporului. Închis în bastionul lui, bătrânul deșeu apără eroic locul. A citit ordinele de zi ale lui Joffre și este gata să se lase ucis, decât să dea înapoi. Sămânță de erou, vă spun eu! Sunt totuși bătrâni cu barba albă, care imploră. Sunt și dame scoase din cabine de chemarea cabinetului. Vălurile le fâlfâie în vânt. Acum nu mai sunt

mascate până-n ochi, credeți-l pe San-A. al vostru multiubit. Iar găliganii lor geloși nici nu se gândesc să mai cârcotească văzând această lipsă de respect față de uzanțe. Fiecare pentru sine și Allah pentru toți!

Îi vezi agățați cu duzinele de bastingaj: alții se încleștează de tot ce e fix! Muezinul, pe care răul de mare îl ocolește, continuă să cânte din flaut. Sunetele scrâșnite ale instrumentului său gâdilă glotele surmenate. Asta-i ajută pe unii să descopere în străfundurile lor resurse nebănuite. Pe bune, puicuțelor, n-o să uit eu prea curând traversarea asta.

*
* *

Noaptea liniștește valurile zbuciumate. Pasagerii cu mațele golite reușesc să-și afle somnul. În cabina noastră, Pinaud și Béru merg cu porcii la jir. Despre partea mea, nu reușesc să-mi găsesc odihna. Mă gândesc la tot ce ne așteaptă în Khalaab-al-Amouk și îl supraveghez pe șest pe Sirk Hamar.

El stă lungit la celălalt capăt al cabinei, cu alte cuvinte, cât mai departe posibil de ușă. Până atunci, n-a spus nimic, deși medicamentul lui a încetat să-și facă efectul.

Ca să mă asigur, am pus în jurul banchetei lui jurnale mototolite. Dacă aș fi adormit și el ar fi încercat să se facă nălucă, foșnetul hârțoagelor călcate m-ar fi trezit cu siguranță.

Îmi stăpânesc pofta de fumat. Prin pereții subțiri ai „Tăițelului" îi aud pe ceilalți pasageri sforăind.

Respirațiile zgomotoase se unesc într-un concert ciudat, care acoperă zgomotul mașinilor.

Un foșnet ușor. Privesc în direcția lui Hamar. Pușlamaua asta mică tocmai și-a pus un picior pe podele. Îl pune și pe celălalt și se scoală. Îl las, pentru că nu mă supără să am un pretext de discuție cu tipul.

Încet, foarte încet și aproape fără să facă să fosnească ziarele, ceea ce înseamnă o adevărată ispravă, se îndreaptă spre ușă.

Nu-i mai trebuie decât doi pași ca să ajungă la ea, dar, ca să facă asta, trebuie să treacă prin fața cușetei mele.

Șovăie, își încearcă norocul. Dar pică rău, căci sar pe el și îl trântesc jos. Între noi începe o luptă sălbatică. Ruliul face ca trânta să ia întorsături felurite. Ba eu sunt peste Sirk, ba el peste mine.

Ne cărăm scatoalce, castane, lovituri de genunchi. La un moment dat, încasez un lat de palmă peste gât și, sufocat, îi dau drumul. El profită ca să se desprindă.

– Da' ce-i 'ici! bombănește vocea béruriană, nu mai poate omu' să soilească dăloc?

Grasu' se scoală. Se prinde la scenă și, fără să se întrebe de ce capăt o să apuce situația, se aruncă înainte, peste Hamar, ca un berbec nărăvaș. O nefericită mișcare de tangaj îi deviază traiectoria și îl proptește în peretele despărțitor. Acesta din urmă este așa de subțire că devla de beton a Grasului trece prin el. Aud niște schelălăieli de partea cealaltă. Apoi ocări. Oricât n-aș înțelege eu araba, când un tip zice „căcat", poate să zică asta în manciuriană, în canacă ori în saudită, tot mă prind.

Văd torsul Grasului, care se cutremură. Trage un muget feroce. Chitesc că locatarii din cealaltă cabină nu sunt mulțumiți de vizita lui fracționată și nu-și exprimă dezaprobarea cu flori.

Dar Sirk, în timpul ăsta?

Ei bine, a luat plasă, pentru că Grasu' a blocat ușa fără să vrea. Înainte de a-i sări în ajutor camaradului meu, îi dau de cheltuială pușlamalei doi pumni în mutră, de-ăia care l-ar face și pe un mamut să-și strănute fildeșii. Hamar se prăbușește.

Îi pot veni, prin urmare, în ajutor lui Bérurier-cel-Viteaz. Pentru asta, înarmat cu un cuțit, tai țăndările de lemn care îi alcătuiesc un guleraș.

Grăsanul meu continuă să zvârle și să mugească.

– Stai cuminte! îl îndemn eu, ai răbdare! O să fie gata imediat, Béru.

Și e gata.

Moaca pe care o scoate din gaură îmi este, practic, necunoscută. Pișe sânge prin toate orificiile. Are nasul făcut compot, două cearcăne violete sub ochi și o tăietură adâncă pe frunte. Mă chiombesc, la rândul meu, în cabina vecină și ochesc un spectacol care ar face să crească chiar și temperatura unei statui de marmură. De partea cealaltă este găzduit, cu adevărat, un caid cu cele trei neveste ale lui. Când Grasu' i-a făcut această vizită pe nepregătite, caidul tocmai le dădea lustru doamnelor sale legitime. Nu numai că puștoaicele nu au văl pe mutră, dar n-au nici prin altă parte.

Soțul, retras în spatele ghișeului improvizat, continuă să facă un tămbălău pe cinste.

– Dinții mei! fonfăie Béru. Mi-au căzut dinții în partea ailaltă.

– Du-te să-i iei! îl sfătuiesc eu.

– Da' dacă mă duc, maimuțoiu' ăsta mă face arșice, se jelește Béru.

– Stai așa, fac eu, o să-ncerc să-l neutralizez un moment.

Mă apropii de peretele spart, mă benoclez la puiculițele îngrozite, care se ghemuiesc într-un colț al cabinei, și scot un fluierat admirativ. Asta-i ceva internațional.

Turbat, soțul vrea să-mi administreze o scatoalcă prin gaură. Pe asta și contasem. Iute ca fulgerul, îi înhaț brațul și mă încordez ca să-l lipesc pe dom' Ben Karas de perete.

– Dă-i zor, Grasule! îi arunc eu, ușile cabinelor nu se închid cu cheia.

El se avântă. Aud ușa celeilalte cabine deschizându-se. Bibilicile vecinului cotcodăcesc de spărietură.

– I-ai găsit? îl întreb pe Béru.

– Mda, gata! face el.

Un scurt răstimp. Vocea lui sugrumată șoptește:

– Ia zi, San-A. Nu poți să-l mai arimezi cinci minute, ca să-m' savurez un șoricel de-a lu' cotoiu' ăsta-ntr-o viteză?

N-are habar de nimic Grasul ăsta spurcat.

– Vino aici imediat! ordon eu, dacă nu, îi dau drumul tipului și n-o să mai rămână din tine decât o băltoacă roșie pe podea.

Nu așteaptă să-i zic de două ori și dispare, nu fără să fi administrat totuși o palmă iertătoare pe crupele înfățișate redutabilelor lui instincte.

Când se întoarce în vizuina noastră, îi dau drumul caidului. Ăstuia nu-i trebuie nici trei secunde ca să sosească. Spumegă.

Eu încerc să-l prind de mijloc, dar haita asta afurisită a luat un cuțit cu lama curbată și are pretenția să-mi taie cu el beregata.

– Stai, face calm Béru, a cărui mânie începe să crească și să se înmulțească.

Își îndeasă placa în buzunarul pijamalei, apoi își scoate bluza, o pune pe banchetă și se aține.

– Po' să-i dai drumu' lu' Găgăuță ăsta, io-s gata.

Mecla lui sângerândă e frumoasă de curajos ce e.

Șovăi. Apoi îl eliberez pe caid. Ăsta vrea să mă aranjeze cu o lovitură de spadă, dar eu am făcut cursuri de torero prin corespondență și îi execut o veronică impecabilă. El mă ratează, lama cuțitoiului se înfige în peretele de scândură. Mai erau câțiva centimetri și-l încasam

eu. Așa ceva e, cu siguranță, radical pentru angină, dar e rău pentru sistemul circulator.

– Aici, aici, vin' la tata! îi zice matadorul meu fidel, altoindu-i una la țurloaie.

Trigamul îi ține piept. Greșește. Pentru Béru, când e furios și pregătit, îți trebuie douăsprezece bazooka și un regiment de lăncieri ca să-i vii de hac.

Poate că Liston nu a devenit campion al lumii la stilul ăsta, totuși vă afirm că seria trimisă de Malac își face efectul.

Arma albă poate este un *violon d'Ingres* pentru cumătrul Ben Cosor, dar la lupta cu pumnii goi, sufletu'! Fildeșii lui încep să plouă pe podele și, curând, nu întârzie să se ducă și el după ei.

Béru, calmat, culege molarii, caninii, incisivii și cele două măsele de minte ale turbatului, le pune într-o bucată de ziar și declară, vârându-i pachețelul în mână:

– Ține, amice, să ai amintire. Să le faci mărgele la muierile tale și spune-le mai ales să fiarbă bine cușcușul, fin'că o buca' dă vreme o să trebuiască să-l halești cu paiu'!

Vecinul nostru s-a liniștit, în sfârșit. Prin gesturi, încerc să-i explic că, dacă Béru a trecut cu capul la el, într-un moment nepotrivit, a fost din cauza tangajului. El nu spune nimic și se duce la șeptelul lui, cu o mutră întunecată.

– Ei bine, ce zici dă circu' ăsta! bombăne Béru ștergându-și mutra tumefiată cu bluza de la pijama.

Apropo de circ, mă întorc spre Sirk, care și-a venit în fire și se uită la noi chiorâș.

– Toate-s din cauza lu' bulangiu' ăsta! face Béru.

Se apleacă peste banchetă, unde e prăbușit Hamar, și își mișcă încet pumnul pe sub nasul lui, așa cum treci un flacon de săruri pe sub trompa unei pierituri leșinate.

– Dacă te mai clintești cumva, promite Prea-Onoratul, cu mecanismu' ăsta micu' de precizie de-l vezi, o să-ți desțelenesc tot potretu' așa de-ntr-atâta, că chiar un superman dân chirurgia ortopedică n-ar mai fi capabel să te prindă-n buloane, te-ai prins?

Sirk Hamer întoarce capul.

– Domnule comisar, murmură el, nu-i corect ce-ați făcut aici. Nici chiar cu un pungaș nu te porți așa.

– Să-i dau io un ceai dă cartilaje? mă întreabă Béru.

– Nu, Grasule, are dreptate.

Mă aplec spre Sirk.

– Sunt unele momente în care împrejurările te obligă să comiți ticăloșii, bătrânul meu Hamar. Nu am făcut-o cu inima ușoară, crede-mă. În orice caz, tu ești, de acum, în aceeași găleată cu noi și tot ce-ți mai rămâne de făcut, ca să ieși din ea, e să ne ajuți până-n pânzele albe.

– Până-n pânzele albe, se potrivește, oftează Sirk.

Clătină din cap.

– Nici unul dintre noi patru n-o să se mai întoarcă, vă zic eu.

– Nu știi cu cine stai de vorbă, se hlizește bunul și dragul de Béru. Cân' pleci cu San-A, te-ntorci întotdeauna.

După care, își pune la loc, cu hotărâre, placa și și-o potrivește în mestecătoare.

În toată hărmălaia asta, Băbătia și-a continuat somnul lui de îngeraș.

Capitolul IV

La Mokkophania, părăsim cu o plăcere nespusă pluta asta nenorocită.

După cum știți, fără îndoială, dacă nu o ignorați, Mokkophania este un port comercial important, situat în Golful Persic, colț cu bulevardul Raymond-Poincaré[1].

Unde mai pui că e al doilea oraș al sultanatului Analphabeth, și, cu asta, v-am spus totul. Prosperitatea lui vine de acolo că servește drept terminal pentru petrolul khalaabagiu. Petroliere sub toate pavilioanele îl frecventează mult și apoi bat (relele!) lumea întreagă.

Mulțimea pestriță de care e vorba prin romanele răposatului Claude Farrère[2] se îmbulzește pe dig. Eu merg în fruntea micii noastre coloane, după ce am încredințat celor doi colegi sarcina de a-l supraveghea îndeaproape pe Sirk.

Tandrul Pinuchet își recapătă culorile. Mustața lui pleoștită își regăsește nervul, întocmai ca părul unui mantou de blană pe care ai stat așezat ceva vreme. Cât

1. „Golful Persic colț cu bulevardul Raymond Poincaré" – topografie fantezistă. Raymond Poincaré (1860–1934), avocat și politician francez, președintele Franței (1913–1920) (n. tr.).

2. Frédèric-Charles-Bargone Farrère (1876–1957) – ofițer de marină și romancier, atras de istoria și civilizația orientului. Cunoscut ca scriitor sub numele de Claude Farrère, a scris romane exotice (*Bătălia, Civilizații, Omul care a asasinat*). A fost primit în Academia Franceză în 1935 (n. tr.).

despre Béru, cu leucoplastul lui de pe frunte, pare un Buda de porțelan, gras și prost cârpăcit. Nasul vinețiu și pungile albăstrui de sub ochi contrastează cu falsa nuanță măslinie a tenului său.

– Un'e mergem? mă întreabă, după ce-am îndeplinit formalitățile vamale.

– Nu-ți mai storci creierii și urmează-mă, sclavule.

– Să lungim un pic compasu', recomandă el, sculăreț-u' d-az' noapte se ține coadă după noi.

Îmi orientez periscopul pe deasupra camarazilor și îl zăresc, într-adevăr, pe caidul din cabina vecină, pe urmele noastre, împreună cu cele trei gagici ale lui, care trambalează bagajele.

Bocciul ăsta nasol s-o fi hotărât să ne caute râcă?

Ochesc un șir de taxiuri nu prea departe. Sunt niște vechi rable englezești de pe vremea reginei Victoria. Tipi cu pieptul gol și cu dovelacul înfășurat în turban dorm la volanele lor orizontale. Îl scol pe unul și îi dau adresa gagiului care ne-a pregătit materialul.

Luăm loc în tărăboanță, iar șoferul se pune în mișcare, mergând vreo trei sute de metri cu două roți, pe trotuarul de pământ.

– Haplea ăsta a-nvățat să conducă pe o mașină de tuns iarba, behăie Béru.

Hamar scoate un mic rânjet.

– Nu mai suntem la Paris, face el, o să mai vedeți și altele.

Privesc în urma noastră. Caidul și cadânele lui au renunțat să închirieze o caleașcă, *because it is most expensive*.

Într-un sfert de oră, acest Fangio mokkophan ne drivează până-n Camel Street. Asta se află la doi pași de Sun Place, între Gara de Sud și Hotelul Nord.

Noul nostru corespondent ne pândea. E un haidamac gras, plin de osânză, cu mustăți care par să-i fi fost desenate, cu un dop ars, sub nas. Poartă o cămașă de mătase bleu pal și un costum de pânză albă. Are pe cap o pălărie de pai cu boruri late. E un papagal. Se exprimă cu volubilitate într-o franceză întretăiată de spaniolă și engleză. Categoric, Babacul descoperă niște tipi incredibili.

Se prezintă: Alvarez Raymondo. În mai puțin decât îi trebuie unui obișnuit al lui Madame Arthur[1] ca să încaseze un supozitor, i-am făcut un tur complet. Este un aventurier de-ăia de-i întâlnești prin porturile de pe toate latitudinile. Tipi care vând de toate: mărfuri de contrabandă, femei, informații, arme și droguri. Care știu să se descurce întotdeauna. Și într-o zi, când ciroza începe să le deghizeze ficatul în bolovan, se retrag într-un colț liniștit din țara lor natală. Acolo duc o viață de rentier onest și reușesc să fie aleși primari ai cătunului.

– Totu-i pregătit, ne anunță Alvarez.

Ne duce în fundul unei magazii, în care cinci dromadere rumegă nostalgic.

– Iată animalele. Toate au șei. Asta o să vă folosească la legarea coletelor.

Își scoate din buzunar o hartă imprimată pe o bucată de mătase.

– Asta-i harta Khalaab-al-Amouk-ului. V-am trasat cu pixul itinerarul pe care trebuie să-l urmați ca să ajungeți la emiratul Khanal.

– Sunteți un om foarte prețios, *senõr* Alvarez, îl complimentez eu.

---

1. *Madame Arthur* – șansonetă foarte cunoscută. Totodată, numele unui cabaret din Place Pigalle (Paris), frecventat, se pare, de travestiți (n. tr.).

El dă din capul lui mare, încadrat de favoriți lați, ca niște labe de tigru.

– Nu-s prețios, sunt scump! mă corectează cu un umor înghețat.

Béru se apropie de dromadere și le palpează pântecul, cu un gest circumspect.

– Plinu-i făcut, după cum văz! zice el.

– Da, răspunde Alvarez, plinul e făcut. După cum puteți constata, ultimul animal are un samar. O să vă transporte cortul și merindele. Totul e gata, nu mai am decât să vă urez drum bun.

– Deja? protestează Grăsanul. Nu dăm și noi pe gât un Anjou mic și rece, ca să ne facem că udăm jgheabu'?

Alvarez îi ruinează speranțele, descoperindu-i că vinul e necunoscut aici. Nu se găsește decât vin din frunze de palmier. Curios, Béru cere. I se aduce. Pinaud insistă să guste. Și unul, și celălalt fac o strâmbătură cumplită.

– Aveți tot interesul să beți apă, ne asigură Alvarez. O să traversați marele Rasibus, supranumit și deșertul setei! Se întinde pe trei sute de kilometri și nu are decât o singură oază; să nu ziceți că nu v-am spus!

Majestatea Sa bâțâie de disperare.

– Trei sute dă poște făr' să găsești un bistrou! Faceți mișto, gagiilor! Pinaud, da' ce capcană pentru morun sărat e asta de ne băgarăm picioarele-n ea!

Pinaud nu-i nici el entuziast. Doar resemnat.

– Ce vrei, i-o-ntoarce el, noi am insistat să venim.

– Eu nu! ne aruncă sec Sirk Hamar.

Alvarez își cheamă slugile slabe ca niște scaune Napoleon al III-lea și le dă ordin să încarce animalele.

– Ați mai călătorit în spatele unui dromader? ne întreabă el.

Îi răspundem că nu. El își stăpânește un zâmbet răutăcios.

– Atunci, domnilor, nu ați ajuns la capătul încercărilor! O să vă dau o mică lecție. Scoți un strigăt ca să le faci să îngenuncheze și un altul ca să se scoale. O să vedeți.

Se apropie de un dromader și țipă:

– Yupi!

Atunci animalul, cu o legănare grotescă, se așază în genunchi și așteaptă, balansându-și gâtul lung și tâmpit.

Alvarez încalecă pe ceafa dromaderului, apucă hățurile și se așază pe șaua de piele. După ce și-a sprijinit bine spatele, strigă „yeye", iar animalul se ridică și mai greu decât a îngenuncheat. Atunci, profesorul nostru de dromaderă își încrucișează picioarele pe gâtul animalului. Trage de frâul de piele. Animalul se pune în mișcare.

– Uitați-vă bine, ne strigă Alvarez. Dromaderul merge legănându-se. De aceea, ca să nu te dezechilibrezi, trebuie să urmezi balansul, ritmând tu însuți, înțelegeți?

– Ia sa văd, spun eu, o să încerc.

Strig „Yupi" uneia dintre cocoșate. Fără să se opună, se lasă la pământ. Imit punct cu punct manevra executată de Alvarez. În momentul cu „yeye", nu mă simt prea mândru. Am impresia că mă ia vântul. Picioarele mi se bălăbănesc în gol, la stânga, apoi la dreapta, dar reușesc să-mi păstrez echilibrul. Trag de hăț și dromaderul merge. Un ruliu de groază, măi băieți! Voiajul la bordul „Tăițelului" era zero, în comparație.

Dar îmi dă prin cap că trebuie să te obișnuiești destul de ușor.

– Și ca să oprești? îl întrebă pe Alvarez.

– Ca să oprești, îmi răspunde Pinaud, tragi de frâu ca s-o faci să plece capul!

Privesc: Pinaud este și el călare, plin de dezinvoltură.

– Dar tu ne-ai ascuns talentul ăsta al tău de societate, fac eu către Dărâmătură.

El dă din umerii de cocostârc.

– Pușcașii...

Béru e radios.

– Am o idee că nu-i mare brânză, combinația 'sta, afirmă el. P-acolo pă unde trece Pinaud, po' să trec și io!

Își alege animalul, în timp ce eu sar de pe al meu, ca să nu-i las lui Sirk posibilitatea de a se roi.

– O să-l iau p-ăsta, hotărăște el, desemnându-l pe cel mai mare.

Îi dă ocol, îl palpează, îl examinează cu circumspecția unui veterinar.

– Pneurile-s bune, face el, ridicând o labă a rumegătorului.

Dromaderul își lasă piciorul să cadă peste al lui Béru, care, fiind încălțat cu cipici, scoate un urlet și trage un pumn furios în burta animalului. Dromaderul behăie un protest și-i aruncă viitorului său călăreț o privire nu tocmai blândă.

– Cu mine, iepurașule, decretează Béru, o să tre' să vezi unde-ți pui rășchitoarele, pen'c-altfel, nu cu Azur[1], ci cu azur o să-ți faci plinu' data viitoare.

După care, incidentul fiind închis, Grasul își continuă explorarea.

Pipăind ghebul vehiculului său, ne asigură:

– Nu prea-i capitonat, da' suspensia-i dăstul dă bună.

Apoi, trece la încheietura genunchiului.

– Bielele sunt zdravene...

---

1. *Azur* – marcă de benzină (n. tr.).

Îi mângâie crupa.

– Cât despre ceea ce-i apropo de caroserie, mi se pare rezistentă. Cât face o chestie așa ca asta? îl întreabă el pe Alvarez.

– Cinci sute de sculători, ne dezvăluie gazda noastră. Dar depinde de an. Asta-i pentru un model 62. Găsiți din 56, în perfectă stare... de mers, la juma' de preț.

– Dac-aș putea, zice Grăsanul, aș lua unu' la-ntoarcere. Pentru la țară, e la fix. Tu-ți dai seama, cân' o să mă duc să-mi petrec vekendurile la cumnată-mea-n Nanterre?

– O să-i dai o lovitură fatală circarului Barnum, Băiatu'! Hai, destulă vorbărie, pe cai!

Béru își suflecă gandura.

– Da' cum ziseși că era parola?

– Yupi!

– Ah! I-adevărat!

El urlă „yupi", iar dromaderul îngenunchează. Amploarea Sa ia loc la bordul corăbiei deșertului.

– Yeye! mugește el.

Vai, dromaderul se ridică, iar Béru se dă de-a berbeleacul pe pământul bătătorit.

Asta-l aiurește de tot pe bietul om. Un cucui ca o vânătă dilată leucoplastul care-i barează fruntea. Se scoală clătinându-se.

– Bag sama c-a vru' să-m' facă o măgărie, cămila 'sta! declară el. Vă spui io că-i nărăvită.

– N-ați manevrat cum trebuie, îl asigură Alvarez, pe care numărul nostru începe să nu-l mai amuze. Picioarele încrucișate, uite-așa! Bustul corectează mișcarea de balans.

Valeții lui îl ajută pe Béru la a doua tentativă. Până la urmă, Grasu' se pomenește cățărat pe animal, nu prea sigur de el.

– Ei drăcie cu pălărie, că departe mai are și gâtul ăsta! mormăie meharistul neofit. Dac-ar fi cal, aș putea s'm-agăț de el, da' cu fosa 'sta de orchestră de ne desparte, nu-i posibel.

Bravura urmează când dromaderul începe să se preumble. Béru, pe gloaba deșerturilor, seamănă cu un cașalot într-o șalupă! Cramponat de hățuri, strângând cu picioarele gâtul dromaderului, cu corpul încovrigat în șa, e cam la strâmtoare. Acum e rândul lui Sirk.

– N-o să ajung niciodată să stau acolo sus, zice el irevocabil.

– Ei, hai, îl iau eu în balon, tu, un fiu al țării, Sirk, asta-i ca mersul pe bicicletă, nu se uită!

Dar el dă din cap.

– Nu insistați, dom' comisar.

Oho! Ba bine că nu! Am eu felul meu de a insista. Cu binele, ce mai!

– Ai douăzeci de secunde să te joci de-a călușeii după pofta inimii, Hamar, îi declar eu cât se poate de clar. După acest răstimp, dacă n-ai luat loc la bordul lui Alfa Romeo ăsta al tău, te leg de șa, înțeles?

Cu maxilarele crispate, uitându-se urât, se cațără în șa. Ajutoarele îl asistă, așa cum l-au asistat și pe Béru.

– Acum, țineți-vă bine, domnilor, fac eu. Pentru început, o să mergem tacticos. Pinaud o să stea pe lângă Béru, iar eu o să merg aproape de Hamar. Al cincilea dromader, mărfarul, e legat de al lui Pinuchet.

Strâng mâna grăsulie a maestrului de echitație Alvarez.

– Mulțumesc din suflet, bunul meu prieten.

El îmi aruncă o uitătură cu înțeles și mă trage deoparte. Îl văd că dă jos dintr-un cui un fel de burduf mare și pântecos. Un fel de închizătoare cu capse permite să-i îndepărtezi pielea de pe una dintre laturi. În interior,

prins într-o armătură de material plastic suplu, se află un mic post emițător.

– Din partea Bătrânului, face el. Puteți să-l sunați dimineața la ora zece, în fiecare zi.

Îi adresez din nou un gând înduioșat Tunsului, care, acolo departe, în ceața pariziană, are grijă de toate, cu asemenea lux de detalii.

Alvarez îmi trece cureaua burdufului pe după umăr.

– Cu călăreții dumneavoastră nu vă văd prea bine la drum, îmi spune el cu sinceritate. În fine, Dumnezeu să vă aibă în pază, *senõr* comisar!

Capitolul V

Granița Khalaab-al-Amouk-ului se află la patru ore de mers cu dromaderul și la trei luni cu mașina de Mokkophania. Asta din bunul motiv că, pentru a ajunge la ea, trebuie să parcurgi vreo cincizeci de kilometri prin nisipul prăfos.

Cel mai greu, credeți-mă – și, dacă nu mă credeți, n-aveți decât să vă fierbeți câte ouă poate să suporte ficatul vostru atrofiat –, cel mai greu, repet, este la prima sută de metri. Cea mai mare bătaie de cap ne-o dă flăcăul Béru; de douăsprezece ori se prăvale de pe corabia deșertului pe care stă. De douăsprezece ori sunt obligat să cobor ca să-l ajut să se cațere pe dromaderul lui, care are numele Ciuș. Nu-i o sinecură. În cele din urmă, termin ancorându-l de șaua lui cu niște chingi, dar atunci îl apucă răul de mare pe Viteazul! El, care înfruntă furtunile, pe cocoașa rumegătoarei lui se procopsește cu o greață.

Ai putea să ne urmărești după dâră.

Și ce dâră, bieții mei prieteni!

E galben ca un canar Umflatul. Se leagănă, nenorocit, în tangaj pe Ciuș și bolborosește, între două țâșnituri, că viața nu mai e posibilă și că, dacă am avea un pic de stimă pentru el, am da fuga să-i ardem o pralină-n bulb, doar ca să-i scurtăm suferințele.

Puținul autocontrol și-l folosește ca să-l admire pe Pinaud. Anii de sarcasme și ocări s-au volatilizat dintr-o dată, la vederea lui Pinuchet, tăcut în gandura lui albă, în fruntea coloanei.

Cât despre mine, nici eu n-am rânza prea fudulă. Îmi dă ameteală legănatul ăsta animalic. Și-ți face rău la buci, v-o declar eu. Am impresia că mă dau cu dosul de o stâncă. Nici nu poți să crezi ce cocoașă zdravănă au vitele astea.

– Măcar dac-am fi pus mâna pă niște cămile, jelește Grasul, îmi dă pân idee c-ar fi fost mai pă bune. Între cocoașele alea două poți să te instalezi și să-ți agăți centura. Dar cu porcăria asta dă dromader, nu-i chip! Și unde mai pui că ne facem jucărică ia așa pă trei sute dă poște!

Tace, ca să-i aducă puțin humus fertilizant nisipului arzător din Marele Rasibus.

Înaintăm încet, doar cu umbrele noastre fantastice ca escortă.

Sirk Hamar se agață ca un rătăcit, fără să scoată o vorbă.

– Asta-ți mai aduce o schimbare după bărulețele cu pungași din Pigalle, ai, Toto? rânjesc eu.

El nu-și dezlipește buzele. Ce-i trece lui prin scăfârlie, mai bine să nu-ți povestesc. I-ar plăcea să mă țină într-un loc liniștit și să aibă la îndemână toate sculele cu care să mă facă să i-o plătesc.

Parcurgem așa un kilometru-doi. Portul Mokkophania, ca și marea, au dispărut înghițite de dune.

– Nu mai pot! afirmă Béru. Tu mă știi, San A., Grăsanul tău nu-i o putoare, ca probă c-am făcut tămbălău să viu, da-s la capătu' mosorului, Gagiule. Or' atunci las' să mă duc pă catalige în satu-ăla al tău împuțit. Da, pă catalige, vreau io așa; că mârțoaga 'sta nenorocită o să-m' pună pielea-n băț, m-auzi tu? Rupt în două o să fiu la

sosire, dacă sosesc, că deja nu-mi mai simt podoabele. Asta-i ca și cum ai face din căcat bici!

Nu răspund nimic. Am gânditoarea-n paragină. Toate astea-s fără cap și fără coadă. Și se potrivesc taman ca o operație de apendicită într-o cabină telefonică. Deghizați în arabi, încurcați în țoalele-astea neobișnuite, hâțânați pe niște dromadere tâmpite, dăm năvală în deșert; jalnic!

Și toate astea pentru că Domnul Babacul, care se gargarisește cu tricolorul seara și dimineața și care și-l agață la izmene, a vrut să le dea o lecție serviciilor secrete. Operațiunea fără întoarcere!

Singurul din expediție care sporăvăie khalaabageza e un răufăcător redutabil, căruia i-ar plăcea să ne scoată ochii cu o linguriță de cafea (sau de ceai, la nevoie). Mișto, nu?

Praful nisipurilor se înalță către soare. Uite-l și p-ăsta de sus, de colo, ce se mai lăfăie! Oh! scârba, ce de calorii ne mai toarnă!

Le încasăm din plin peste ceafă. Gura îmi este deja mai uscată decât vocea pedagogei-șefe dintr-un colegiu englezesc.

Fraților, pentru prima oară în cariera mea am un mare chef să las totul baltă. Da, îndrăznesc s-o mărturisesc, sunt gata să zic piua chiar înainte de a fi ajuns la fapte.

Șovăi. Privesc o dună aflată la câteva sute de metri, îmi spun că, dacă nu se zărește nici un arbore atunci când ajungem la ea, voi ordona să facem cale-ntoarsă. Cu urmările nu am nimic, absolut nimic, de-a face.

Ajungem la dună. Cât vezi cu ochii e numai nisip sclipitor care se coace la soare ca o monstruoasă cratiță cu macaroane gratinate.

Béru isprăvește să se golească și, ca să se termine bine, ca să se zvânte bine, plânge.

Cât despre bătrânul Pinaud, acesta dă din cap. Nu-i *joyce*, dar e viteaz. Merită primă, pampon, statuie, retragerea din rândul cadrelor, cadru ca să-şi bage-n el poza lui eroică. Merită să aibă mâna strânsă, mâna plină de bani, mână forte.

Merită recunoştinţa Patriei şi a Muntelui de Pietate. Are drept la pietatea populară. O să aibă mutra în manualele şcolare, nesmintit! Exact între cea a părintelui Foucauld[1] şi cea a lui Lyautey Africanul[2]. O trilogie mişto, copilaşi. Trăiască Pinaud, sticletele deşertului!

Béru se holbează cu ochiul lui, pe care cu siguranţă o să-l vomeze laolaltă cu tot restul, la întinderea deşertică.

– N-aş prea crede că s'tem lipsiţi de deşert! îmbăloşează tumefiatul.

Nu am timp să mă hlizesc de butada lui.

Tocmai acum se produce cevaşilea neaşteptat. Ticălosul ăsta de Sirk Hamar ne face o mică figură în stilul lui. Cum de şi-a clocit lovitura prefăcutul ăsta? Incapacitatea lui dromaderiană? Gogoşi! Un cuptor zdravăn cu zeci de gogoşi! De fapt, e un as al echitaţiei pe cocoaşă. Voia doar să ne îmbrobodească. Nu ştiu ce poate să-i facă sau să-i şoptească animalului, dar uite că face deodată cale-ntoarsă şi se năpusteşte ca un Mystère II[3] în direcţia Mokkophaniei.

Manevra lui e bună şi frumoasă. A mers destul de departe de oraş, înainte de a ne arunca cu praf în ochi.

– Prinde-l! îi urlu eu lui Pinaud.

Dar Băbătia îşi ridică braţele desenate de Bernard Buffet[4].

---

1. Charles de Foucauld (1858-1916), explorator şi misionar francez în Maroc şi Sahara (n. tr.).

2. Louis-Hubert Lyautey (1854-1934), mareşal al Franţei, ministru de război; a organizat protectoratul francez în Maroc (n. tr.).

3. Avion de vânătoare francez din anii '50 (n. tr.).

4. Bernard Buffet (1928-1999) – pictor şi gravor francez. Opera sa este caracterizată printr-un stil ascetic, cu un desen rectiliniu (n. tr.).

Şi ce face atunci San-Antonio cel multiubit, când se află într-o asemenea conjunctură? Ei bine! Ca întotdeauna, foloseşte marile procedee! Îmi scot de la oblânc o carabină cu ţeava scurtă, dar prevăzută cu o minusculă lunetă pentru ochit.

Este pentru prima oară că o să trag într-un dromader, măi băieţi, şi, credeţi-mă, mi se înţepeneşte palpitanta, dar n-am altă posibilitate ca să mă descurc. Ochesc labele.

O detunătură seacă, aşa ca gâtlejul nostru istovit, umple imensitatea deşertului. În depărtare, dromaderul scoate un strigăt şi se rostogoleşte. Mă îndrept în direcţia lui. Sirk se descurcă cu greu, căci e prins sub animal. Descalec în nisip ca să-l ajut, apoi, fiindcă animalul suferă şi întoarce spre mine ochii lui mari şi rugători, îl termin cu un glonţ drept în cap. Stăm cum nu se poate mai bine, cu un animal în minus. Ah! expediţia se prezintă sub nişte auspicii care nu-s prea departe de nişte ospicii!

– Micul meu Hamar, îi zic tovarăşului nostru, rău faci că vrei să te joci de-a păpuşile cu mine. Dacă asta s-ar termina cu un glonţ între ochi, tot nu m-ar mira prea mult. Ia-ţi catrafusele şi vino să-ţi dau dromaderul de povară! Cu mica ta lovitură de stat ne-ai mai compromis încă puţin şansele de reuşită. Acum vreau să ştii că, la cel mai mic gest, o să-ţi primeşti raţia de plumb în dulapu' cu tocană.

– Lu' arătarea asta, mârâie Bérurier, când ne alăturăm camarazilor mei, lu' arătarea asta, cum îmi trece rău' de dromader, mi ţi-l fac io cu o meclă de-aia de-or să bâţâie de frică toţi gagiii de la el din mahala cân' l-or vedea.

Cu această promisiune, Sirk ia loc pe dromaderul vacant. Iacătă unul care umflă o încărcătură utilă pe cinste, vă spun eu. Dacă ar trece pe aici Protecţia Animalelor, ne-ar atârna un proces de coadă, ca popa.

Doar că, pe aici, nu trece nimeni.

Cât despre eventualele procese, mi se rupe de ele ca de paleta de prăjituri.

*
* *

Tot restul zilei umblăm într-un ritm monoton şi legănat. Prin membre ne curge un fel de lâncezeală. Abia dacă, la răstimpuri, mă holbez la busolă, ca chestie, să mă asigur că mergem cu adevărat în direcţia cea bună.

Către seară, când linia orizontului devine de un violet promiţător şi când nisipul se albeşte, dau semnalul de oprire. Sirk, vrând să se reabiliteze, căci înţelege că, de acum încolo, situaţia lui e insuportabilă, ne înalţă cortul şi pregăteşte ceaiul. Béru, care seamănă cu un abces gata să spargă, se prăbuşeşte peste cuvertura lui. Are ochii ca doi bacili într-un closet public şi un ten mai nesănătos decât o valiză diplomatică. Începe să mai existe niţel în momentul când Pinaud, care continuă – pe cuvântul meu – să se comporte ca un meharist hârşit, deschide o cutie de conserve.

– Ce-i aia? întreabă Grăsanul.

– Tuslama de burtă ca la Caen! anunţă Băbătia.

Asta-l dopează pe Béru. E ca şi cum i-ai da cu săruri pe sub nas.

Mănâncă vitejeşte şi merge să scotocească prin bagaje. Descoperă o sticlă de Chambertin.

– Fi-v-ar ceaiu' de râs, ne spune, n-aveţi decât să vă faceţi clismă cu el. Ca să astupi nişte goluri ca care le-am suportat eu, nu poţi decât cu un Bourgogne.

Într-adevăr, cum îşi dă sticla pe gât, Regeneratul intonează *Saltelarii*, imnul lui renumit. Liniştit despre partea lui, îi pun cătuşele lui Sirk şi adormim.

A doua zi, în tabără e animaţie. Vedeţi dumneavoastră, în viaţă, totu-i chestie de adaptare. Omul e făcut să

se adapteze în toate condițiile atmosferice, la toate fanteziile climatice, la toate latitudinile și longitudinile, la toate suferințele. El este adevăratul cameleon al universului; numai el. Ia culoarea mediului ambiant. Devine roșu sau alb, amabil sau răutăcios, resemnat sau revoltat. Suportă frigul sau căldura, închisoarea sau deșertul. Un adevărat miracol!

– Azi, anunță Grasul, care, la sculare, nu a pierdut nimic din buna dispoziție de la culcare, azi, băieți, simț c-o să ne meargă treaba.

Ne facem bagajele și ne reluăm locul pe spinarea animalelor.

Grăsanul studiază cu atenție felul în care procedează Sirk. După ce și-a pus dromaderul să se culce, se așază de-a călare pe gâtul lui și strigă yeye-ul cuvenit, dar, împotriva oricăror așteptări, animalul rămâne ghemuit.

– Ei, alo! mormăie Malacul, care își vede deodată frumoasa energie nefolosită. Ce se întâmplă, bătrâne ghebos?

Își repetă semnalul fără să aibă mai mult spor. Dromaderul nu se ridică.

– Hei, San-A! îmi aruncă Umflătura Sa, am o pană de demaror.

– Bagă starterul! îl sfătuiesc eu râzând. Rumegătorul tău e rece, Grasule!

Vai! Degeaba se screme Majestatea Sa, cocoșatul nici poveste s-o ia la picior. Rămâne nepăsător, molfăind naiba știe ce ranchiună, cu pleoapa grea și cu nasul blegos.

– Totuși, ar trebui s-aibă foc pă dindărăt, cu to' ce i-am dat să bage-n el az-dimineață, se jeluie nobilul călăreț.

Neliniștea îmi mușcă șpucurile bivalente.

– Ce i-ai dat, Băiatu'?

– O dușcă de muscat, ca să-l pună pe roate.

– Ce?!

– Am crezut că fac bine. Mi-am zis că ziua o să fie grea şi trebuie să-i pasez niţeluş întăritor cămilei mele monoloc.

– Fir-ai să fii de voce vomică! I-ai dat bietului dobitoc să tragă la măsea!

Nebunaticul ăla mic de Pinaud se hlizeşte.

– Animalul cel mai sobru pe care l-a făcut Creatorul să ajungă să se-adune de pe jos, cine a mai văzut vreodată aşa ceva?

– Dacă i-aş da să bea puţină cafea tare? întreabă Infamul.

Pofta de a strânge de gât jumătate din omenire şi de a împuşca cealaltă jumătate se aprinde în mine sălbatică, poruncitoare.

– Şi provizia noastră de udătură, cretinule? rag eu. Nu-ţi pasă de ea? Cafea pentru dromader! Trebuie apă ca s-o faci, nu?

– Aşa, puţină, pledează Henormul. Fii pe pace, udătura o economisesc eu. Uite, az-dimineaţă, ca să mă spăl pe ţurloaie am luat numa' cât a fost nevoie.

Sar dintr-un foc de pe animalul meu şi mă reped la amic.

– Am auzit bine, Grasule? Te-ai spălat pe picioare în dimineaţa asta?

– Am dreptul! face el. Cân' te fâlfâi în cipici şi poţi să-ntâlneşti pe drum o cadână nostimă, tre' să fii pregătit, Băiatu'. Dac-am purta şosete, m-aş fi abţinut. Da' n-aveam glezne albe ca Persilu'!

Îl înhaţ de gandură.

– Băşică nenorocită! i-o-ntorc eu. Ne-am raţionalizat udătura şi tu, care de când s-au pomenit instalatori pe lume, nu te-ai spălat niciodată pe zgaibarace, acum ţi-ai găsit s-o faci? Ai merita să te strâng de gât. Hai, agaţă-te! O să-ţi fac eu dromaderul să demareze.

Îmi desfac cureaua de piele cu care îmi sunt încinse bulendrele şi lovesc dosul dobitocului.

Unighebosul nici măcar nu pare să bage de seamă această flagelare. Ai zice chiar că se hlizeşte, cu tărtăcuţa lui de beţivan.

– Vita asta! E tot aşa de tâmpită ca Pinaud, tună Grasul.

Efectul e imediat. Dintr-o săritură, dromaderul se aşază pe catalige şi iacătă-l că porneşte aţă în deşert.

Cum, din fericire, a luat direcţia bună, îl las să se ducă.

O să reuşim noi să-l ajungem într-o bună zi!

Béru, agăţat de şa, nu întârzie să dispară într-un nor de nisip şi într-un val de ocări.

Capitolul VI

Se scurg două zile.

Ne legănam pe animalele noastre, privind cum ne defilează umbrele stranii. Avem bucile transformate-n marmeladă, iar pielea la fel de arsă ca și gâtlejul.

După socotelile mele, trebuie să fi străbătut o treime din distanța care ne desparte de emiratul Khanal. Prin urmare, trebuie să mai cutreierăm dunele încă vreo patru-cinci zile, sub soarele ăsta turbat. Culmea fericirii, nu ne mai rămâne mult carburant lichid. Grăsanul, care se echipase cu câteva sticle bune, le-a băut ca nimica, încă din prima zi, ceea ce l-a vindecat de răul dromaderian, dar, începând dintr-a doua, fiindcă îl ardea setea, s-a năpustit pe apa din burdufurile noastre. „Numa' o duşcă, să-mi ud omuşorul", pretindea el de fiecare dată. Doar că o înghițitură béruriană nu-i ca înghițitura oricui. O jumătate de litru la fiecare sorbitură, asta-i capacitatea bucală a lui Béru. Cu nițel antrenament, ar putea să obțină, categoric, un rezultat mai bun.

În zorii celei de a treia zile, am declarat stare de urgență și am pus să fie legate de șaua mea ultimele două burdufuri cu udătură, ca să le supraveghez mai bine. Raționalizarea n-a creat niciodată o ambianță plăcută în sânul vreunei trupe. De altfel, nici la civili. Așa că mehariştii mei îmi fac o mutră de doi coți.

– Să obligi niște sticleți să ancheteze într-o asemenea văgăună, se jeluiește Rotunjimea Sa, ăsta-i viciu. Li se rupe-n paișpe ălora de ce se poate întâmpla aici, nu?

Și nu zici că adaugă, arătând cu un gest superb imensitatea nisipoasă:

– Cân' mă gândesc că o droaie de parizieni își petrec unșpe luni din an făcând econofleașcă numai ca să meargă să se tăvălească pe nisip într-a douășpea! Ar tre' să-i aduci nițel p-aici pe turiștii ăștia, le-ar face bine la ten! Ah, gagiilor, ce n-aș da io să fiu la Nanterre, la cumnată-mea!

– Nu mai vorbi atât, îl sfătuiește Pinuche, îți deshidratezi pendula.

Bietul Malac își preumblă peste buzele crăpate o limbă încărcată ca un cer de furtună.

– Crezi că te cârpești și mai rău te rupi, nostalgizează el. Acu' gata, s-a zis, nu mai dau io nici un chior la mineri, când o să fie în grevă. Cân' mă gândesc ce-i mai căinam! Îmi ziceam că-nvârtesc o meserie împuțită. Că dobitoc mai eram! Ăștia măcar stau la umbră, băftoșii.

Și mergem, și mergem.

Ne e din ce în ce mai cald.

Din ce în ce mai sete.

La răstimpuri, se zărește câte o grămăjoară la orizont. Îți spui, în secretul cugetului tău, că-i, sigur, o oază. Și tot ce găsești sunt niște pietroaie mai încinse decât nisipul.

Mă bate gândul că pe Pinaud o să-l termine călătoria asta, dacă scapă din ea. Ai zice că devine mumie pe cocoașa dromaderului. Se usucă văzând cu ochii. Are priviri mai fără viață decât ale animalului pe care călărește, iar mustața îi spânzură ca aripile unui pinguin.

Cuvântul pinguin mă face să evoc o banchiză imensă, din care mi-ar plăcea să rup o bucată, ca să-i dau drumul într-un pahar de Cinzano.

În timpul celei de-a treia nopți, sunt trezit de Sirk. Are cătușele la mâini, ca în fiecare nopticică, și asta nu-i permite să ia poziții voluptoase, sub cort.

– Dom' comisar! mă cheamă el.

Ies din coșmarul în care mă zbăteam. Un coșmar complet deshidratat.

Fața lucind de sudoare a lui Sirk seamănă cu o mască de ceară.

– Ce-i, amice? mormăi eu.

Ce să mai dorm, de-acu', s-a ales bules. I-aș hali splina pungașului ăstuia, dacă aș avea o jumătățică de Kronenbourg, ca să mă ajute la înghițit.

– Aud un izvor! îmi zice el.

Casc.

– Ai visat, băiatu'! În văgăuna asta afurisită a ta, nu poți să ai decât vise de-alde-astea.

– Ba nu, face el, ridicând degetul, ca să-mi solicite atenția, ia auziți.

Într-adevăr, un susur fermecat ajunge până la mine. Negreșit, un firicel de apă curge pe undeva.

Dau buzna afară din cort, cu glandele salivare gata să se umezească. Să fi poposit, oare, pe lângă vreo sursă de apă?

La urma urmei, e posibil. Mi-am silit oamenii să înainteze până la asfințit, ca să profităm de răcoare, și se prea poate ca în momentul popasului să n-o fi observat.

Zgomotul vine de după cort. Însoțit de Hamar, alerg într-acolo. Și ce zăresc? Pinuche, îngenuncheat pe jos, varsă în nisip conținutul burdufurilor noastre. Pe moment, nu-mi cred ocheanelor. Mă întreb chiar dacă nu le umple, mai degrabă, de la un izvor. Dar nu, clarul de lună, fără să fie cel al lui Werther (care nu se uzează, chiar dacă te folosești de el), este de ajuns ca să-mi dezvăluie hidoasa realitate.

– Pinaud! Dumnez...! mugesc eu, ce învârteşti acolo?

– Îmi ud straturile de praz, răspunde cu amabilitate Băbătia, continuându-şi manevra. Cu seceta asta, termină el, mi-e teamă că n-am să-l pot salva!

Îi sar pe cojoc. S-a dilit moş Pinuche! O insolaţie, bag seama. Tot încasându-l pe mahomed pe după devlă, trebuia să se întâmple!

Îl înhaţ ajutat de Sirk, care e totuşi handicapat de cătuşe. Dar e prea târziu, ultimele două burdufuri sunt complet goale.

Atunci, Pinuche scoate un suspin ciudat. Ochii îi clipesc şi începe să se uite, cu un aer speriat, în jurul lui.

– Ce-i asta? întreabă el.

Grăsanul, atras de hărmălaie, se prezintă scărpinându-şi bucile.

– Da' ce-i cu tămbălău' ăsta? face el foarte iute, aşa de iute, încât ai zice că vorbeşte turceşte.

I se explică. El scutură din dovleac.

– Pinaud e somnambul, ştii prea bine, zice.

M-am liniştit în privinţa minţilor Băbătiei, dar deloc în privinţa soartei noastre. Nu mai avem apă, dar avem încă trei zile de mers! Nu ne mai rămâne decât să dorim o ploaie mare, flăcăi!

*
* *

Dar, a doua zi, cerul înalt, încins până la alb, ne zice „Ciuciu... Nici un nor!". Nisipul care sclipeşte cât vezi cu ochii ne ciuruie creierii cu paietele lui de aur. (E al dracu' de bine scris, nu? Pricepeţi de ce Academia Franceză îmi face semn cu piciorul pe sub masă?)

Ne târâm cu gâtlejul în flăcări. Visăm fântâni clipocitoare. Şi asta ţine, şi ţine!

N-avem nici cea mai slabă speranţă să găsim ceva udătură.

După-amiază, Béru scoate un strigăt:

– Un bistrou! schelălăie Umflătura, arătând cu degetul către orizont.

Într-adevăr, mi se pare că văd niște palmieri și o construcție de împletituri. Pinaud-ul nostru pocăit își îndeamnă dromaderul. Dar Sirk ne seceră veselia de la rădăcină.

– Este un miraj! anunță el.

– Ai să vezi tu acuș' ce miraj e, cân' ți-oi da să guști o castană! tună Malacul.

Alături de somnambulicul de Pinuche, galopează și iar galopează, să-și demoleze fundamentul și mai multe nu.

– Ești sigur că-i miraj? fac eu către Sirk.

– Precis, răspunde el. Dacă nu era așa, animalele ar fi reacționat de mult.

Ne repezim în urmărirea celor doi cumetri și ne dăm toate ostenelile din lume ca să le explicăm că e vorba de o refracție specială a atmosferei, care restituie imaginea unui obiect aflat la zeci și zeci de kilometri depărtare.

– Miraj, pă dracu'! ne-o retează Béru. Dacă vă zic eu că văz o crâșmă, e crâșmă! Nu m-am aiurit niciodată în specialitatea asta, San-A. Niciodată!

Sirk Hamar intervine. De când cu tentativa lui de fugă rapid și energic înăbușită, a rămas posomorât și, practic, n-a vorbit.

– Ia nu te mai prosti, băi slănină! îi aruncă el lui Bérurier. Dromaderele au altfel de trompă decât tine, băi, maldăr de untură! Și dac-ar fi fost vreo baltă, ar fi mirosit-o ele!

Nu mai avem puterea să-i pedepsim neobrăzarea. Sunt momente în viață când deznădejdea nivelează totul.

– Mi se rupe, declară deodată Béru, după un timp de reflecție. Prefer să o mierlesc mergând după un miraj, decât întorcându-i spatele!

De data asta pleacă iar, hotărât, puternic, impetuos, plin de o credință neînfrântă, cam ca un cruciat care și-a pus în gând să smulgă din mâinile păgânilor mormântul lui Cristos.

– Béru! Béru! fac eu din cornul meu de vânătoare cu coarde vocale.

Dar, ca și capra domnului Seguin[1], Grasul își urmează drumul în nisipul mișcător până la lacrimi.

– Trebuie să-l potolim cu orice preț! le spun eu celorlalți doi.

Sirk ridică dezamăgit din umeri.

– De când a vărsat udătura ramolitul vostru, totul e pierdut 99%, face el. La urma urmei, are dreptate și el să se agațe de un vis.

Și adaugă întunecat:

– Ori crăpăm la un loc, ori crăpăm separat, ce mai contează?

Atunci, energicul San-A. scoate spada din teacă și o îndreaptă spre Sirk Hamar.

– Dacă ești așa de grăbit să dai în primire, Sirk, spune-mi, pot să-ți aranjez eu cu prioritatea...

El mă privește, apoi, cu fălcile încleștate, își întoarce animalul cu un sfert de cerc și ne urmează.

Béru a dispărut în spatele unei dune încoronate de stânci. Un nor alb, care-i înseamnă trecerea, continuă să se rotească în aerul nemișcat. Escaladăm duna. Și acolo, prieteni, scoatem toți trei un strigăt extaziat.

La picioarele noastre se întinde o pădure de palmieri, verde ca fracul și obrazul unui academician. Grasul a și ajuns la ea. Stă la umbră, în picioare, dinaintea unei construcții de împletituri, iar un indigen îi toarnă de băut.

După un galop nebun, suntem lângă el.

---

1. Dintr-o povestire din volumul *Scrisori din moara mea* de Anatole France (n. tr.).

– Nu mai e Cinzano, ne anunță el, da' anasonu' ăsta n-are gust rău.

Apoi, întorcându-se către crâșmar:

– Înc-un rând la toată lumea! ordonă el.

După care își golește cu deliciu păhărușul și se apropie de Sirk.

Prizonierul nostru n-are timp să se ferească. A și încasat-o. O scatoalcă recto-verso, care l-ar lăsa fără coarne pe un zebu.

– Să te-nveți să fii politicos! declară sever Grasul, și îi mai arde una, cu repetiție.

– Și asta-i ca să-nveți s-ai mai multă-ncredere în cuvântul lu' un ofițer de poliție, decât în ăla a' lu' un dromader tot așa de tâmpit ca tine, 'nțeles?

*
* *

Le acord prietenilor mei o jumătate de zi de odihnă și, cu aceeași ocazie, mi-o acord mie însumi. Ne aflăm în pădurea de palmieri Dinkhur, adică ne-am abătut din drumul cel bun, ceea ce o să ne oblige să facem patruzeci de kilometri în plus, dar, mulțumită acestei mari devieri, am scăpat cu viață.

Mâine, dis-de-dimineață, vom pleca iar, înviorați, cu burdufurile pline cu apă.

Și patru zile mai târziu, istoviți, dar triumfători, suntem în fața Khanal-ului.

Khanal, sfârșitul capitolului.

Sfârșitul chinului.

Deșertul setei nu ne-a răzbit. Prima parte a expediției a reușit.

Bravo, San-Antonio!

Capitolul VII

Khanal e un oraş mult mai puţin mare decât New York-ul şi mult mai mic decât Mantes-la-Jolie, dat fiind că n-are decât câteva sute de locuitori, îndesaţi în case de chirpici. Aceste construcţii formează un fel de adunătură de cuburi albe, sunt etajate pe colina încoronată de palatul marelui emir Obolan. Vegetaţia, pe aici, e destul de săracă. Arborii slăbănogi sunt parcă pudraţi cu talcul unui nisip alb, încă şi mai fin decât cel din deşert.

Sosirea noastră este ochită de departe, căci, abia ajunşi în faţa acestei cetăţi, suntem înconjuraţi de o cohortă de puştani care urlă. Sunt hămesiţi, zdrenţăroşi şi întind spre noi nişte mâini insistente.

Îl iau pe Sirk Hamar între patru ocheane şi îi torn o predică aşa cum ştiu eu.

– Sirk, a sosit momentul să te arăţi la înălţime. Viitorul tău şi al nostru – dar mai ales al tău – depinde de felul în care te porţi. Eşti un flăcău din partea locului. Cunoşti locuitorii, limba şi obiceiurile, în consecinţă eşti atuul meu *number one.* O să anunţi populaţia că suntem negustori străini veniţi să facă comerţ. Şi, de fiecare dată când o să poţi, vei căuta să afli detalii despre avionul care a aterizat acum câtva timp în zonă. Mai întreabă, dar fără să atragi atenţia, dacă sunt europeni care stau aici în prezent.

Privesc hoarda de pici.

– Puștii îți pot fi de mare ajutor, observ eu. Ei văd tot, sunt peste tot și de-abia așteaptă să trăncănească.

Sirk dă din cap.

– O să fac cum pot mai bine.

Le împarte câțiva gologani strengarilor, ceea ce dintr-un foc ne împodobește cu un prestigiu fabulos. Ne facem în Khanal o intrare la fel de triumfală ca aceea a lui Paul al VI-lea în Nazaret.

*
* *

Distracțiile sunt rarisime în țara asta. Ca nimica, colegul Aznavour ar face prăpăd, dacă peregrinările lui internaționale l-ar aduce până-n colțul ăsta pierdut, unde îl așteaptă, fără îndoială, vreunul dintre strămoși.

Ajungem în piața satului. Este rezervată chiar nomazilor, contrar pieților din cătunele noastre, care le sunt interzise (în așa măsură încât nomazii, neputând să mai staționeze pe undeva, devin pe de-a-ntregul nomazi, înțelegeți dumneavoastră?).

E un talmeș-balmeș de nedescris în piața asta. Atât de nedescris, încât nici măcar n-o să vi-l descriu. Chlingește[1] așa de rău, că, dacă aș avea dopuri de urechi, nu mi le-aș băga în pâlnii, ci mi le-aș vârî în găurile nasului.

Piața mare folosește drept căcăstoare publică, gaură de canal, groapă de gunoi municipală și teren pentru jocuri.

– Să ne facem cortul aici! decretează Sirk.

Ne supunem lui. Împrejurarea e rară, nu? La ora asta, banditul prizonier preia conducerea operațiunilor.

Cortul este ridicat, dromaderele sunt duse la fântână, unde-și fac plinul. Béru profită ca să întrebe dacă iarna li se pune antigel în udătură.

1. Cuvânt din khaalabageză care înseamnă „a puți" (n. a.).

Legăm animalele de niște țăruși, după care ne apucăm să despachetăm mărfurile pe niște pânzeturi.

Gloata se adună cât ai clipi. Sunt bătrâni și bătrâne care fac gât pentru că li se astupă spectacolul. Domnii se bagă în primul rând și le trag pumni în burtă doamnelor prea curioase, ca să le învețe minte să păstreze distanța.

– O s-afacerisim al dracu'! anunță Béru. P-aci n-ai nevoie de țuțăr[1].

Și deschide cufărul de fier în care își ambalase marfa.

Pe loc, se face panică la bord. Trăsnește îngrozitor. Imediat, miasmele din piață par efluvii marine.

Grămada de gură-cască se trage înapoi. Un roi de muște dă buzna în escadrile compacte. Au mirosit imediat deliciile istețele astea. Își telefonează vestea. Vin de peste tot, în valuri zumzăitoare. Lacome mai sunt. Și avide de haleală occidentală. Albastre, strălucitoare, ca penele de gaiță. Negre de tot: detașamentul muscăresc al morții. Cenușii, aproape roșii, pentru paradă. Au lăsat baltă stârvurile în curs de finisare. Ăsta de-l aduce Grasul e un festin excepțional. A făcut bine că a lipit leucoplast pe capacul cufărului. Și, mai întâi, e vorba de un cufăr sau de un sarcofag? Aș vrea să știu. Îl întreb. El îmi dezvăluie.

– Am adus marfă despre cu privire la care sunt sigur că nu se găsește p-aici, San-A., îmi declară Dezgustătorul.

Această împuțiciune îi e familiară, îi e dragă, îi e necesară. Ea îl justifică pe Béru. Da' ce zic eu: îl explică.

E mama lui. E tatăl lui. O întreagă obârșie, adusă pe pământ arab. Universul Grasului este aici, sub ochii noștri dați peste cap, înfățișat sub soarele măreț al Khalaab-al-Amoukului.

---

1. Pentru capsomani, precizez că, în piețe, țuțărul este complicele vânzătorului, venind chipurile să cumpere primul ca să momească clienții (n. a.).

Se face o liniște adâncă, Béru se afundă în cufărul lui căscat.

Oricare altul în afara lui s-ar prăbuși trăsnit. El nu. Este Dumnezeul împuțiciunii. Suveranul vinovat al pestilenței! Marele Preot al purulenței!

El ridică un lucru rotund și picurător. Imediat, acesta devine negru, căci muscăraia din cătun a năvălit asupră-i. Bérurier le alungă pe impetuoase.

– Camembert, face el cu noblețe. Camembert veritabil de Normandia. L-am ales să nu fie prea făcut, ca să suporte mai bine călătoria. Și uite că-i cum trebuie, dragul de el. Bun pentru servit!

Stă în fața mulțimii, își trece limba strângătoare peste pereții cutiei, lipăie, degustă, cocoloșește, se gargarisește.

Pentru orice eventualitate, mulțimea aplaudă isprava. La Khanal, au văzut ei deja mâncători de foc, dar niciodată lingăi de brânzeturi fermentate.

Béru se întoarce spre Sirk.

– Tu ăla, o să traduci pe-ncetu' și cu măsură vorbele mele.

Apoi, către Pinaud:

– Și tu, Lapinus, vezi de muște. Dacă nu ne-am feri, mi-ar ciuguli stocul mai 'nainte să fi avut timp să vând vruna.

El predică, cu nobila-i voce de bariton ciobit:

– Domnilor și chiar doamnelor, am onoarea să vă prezint în exclusivitate un produs al fermelor franceze. Am supranumit camembertul autentic, veritabil și pur al Normandiei.

Își trage sufletul, lăsându-i lui Sirk răgazul să-i traducă diatriba. Ceea ce ăl'lalt îndeplinește cu conștiinciozitate.

– Păcat că n-avem o tobă, se lamentează Grăsanul.

Reia:

– Pentru a-mi sărbători sosirea în frumoasa dumneavoastră țară, ofer două cutii ca premiu ăluia de-o să-mi cumpere una. Zic pentru primul client, ăf cors, pen' că, la tarifu' ăsta, mi-aș pierde urgent izmenele sau mai degrabă gandura.

Înalță, ca un discobol superb și generos, calupurile din ce în ce mai curgătoare. Asistența murmură. Băieții se caută prin nădragi din cauza mirosului.

– Ai scrântit-o, rezumă Pinaud. Orientalilor nu le place decât ardeiat sau dulce, știi prea bine!

Bérurier se zbârlește:

– Dacă vreau să-i învăț ce-i aia civilizația, e dreptu' meu, nu? În țările înapoiate e plin de misionari care se duc să li-l dea cu reducere pe Bunul Dumnezeu, și-atunci io pen'ce nu le-aș pasa camembertu' nostru? Pe Bunul Dumnezeu nu-l vezi, da' cașcavalu' există.

Pinaud începe o discuție în contradictoriu.

– Pe Dumnezeu nu-l vezi, e adevărat, dar fiecare îl simte, face el.

Dintr-o dată, Furibundul îi vâră produsul lactat sub trompă, împingându-și tovarășul la limita leșinului.

– Da' asta, Băbătie, poate că nu se simte?

Apoi, luând aminte, îi zice lui Sirk:

– Pasează-mi zahăru' pudră, Gagiu'! O să ne schimbăm noi tactica.

Fără să se prindă, Hamar se supune. Béru decapitează cu un gest prompt cutia brânzoiului și, după ce suflă deasupra ca să împrăștie viermișorii, pudrează camembertul cu zahăr.

După asta îl așează pe pânză.

– Acum, îi ordonă lui Sirk, ai să le spui mucoșilor că, dacă fură camembertul ăsta, au încurcat-o cu mine.

Nu prea mă prind la tactica lui, așa că el îmi ia geana de pe ochi.

– Știi tu, Băiatu', cum s-a făcut de-a impus Parmentier[1] cartofu-n Franța? Cân' l-a adus mai-știu-io-dă unde, oamenii se benoclau și nimeni nu vroia să-l guste. Atunci, și-a băgat cartoafele într-un câmp și a pus militari îmbrăcați în soldați să păzească câmpul. Dintr-o dată, asta i-a excitat pe neîncrezători și... au venit să fure tuberculozele. Au descoperit că era ceva nemaipomenit.

Mă împunge cu cotul.

– Ce-ți spuneam: uite-un pici care vine să-mi salte cutia.

Într-adevăr, un puștiulache hămesit o ia la sănătoasa, în timp ce mulțimea, încântată, se hlizește pe socoteala noastră.

Înfometatul gustă din camembertul îndulcit. Îi place. O spune, și vânzarea se pornește. Toată lumea cere în același timp.

– Cu cât tre' să le vând? se îngrijorează deodată Triumfătorul.

Sirk dă din cap.

– Pe vremea mea, un rahat-*lokum* se vindea cu doi klitorișI bucata, evaluează Sirk, dar de când cu descoperirea petrolului, banii s-au reevaluat.

– Bun, o să vindem camembertu' meu cu un klitoris, hotărăște Grasul.

– Nu-i scump, afirmă interpretul nostru.

Începe să plouă cu bani. Ne organizăm. Sirk îi dă cu gura. Béru scotocește-n lădoi. Pinaud pulverizează zahărul, iar eu încasez mălaiul. Sistem Taylor, ce mai!

Într-o oră, Grăsanul și-a epuizat stocul. Nu-i mai rămân decât vreo duzină de bucăți de camembert, pe care și le rezervă cu înverșunare pentru consumul propriu.

1. Antoine-Augustin Parmentier (1737-1813) – agronom, farmacist militar francez. A dezvoltat cultura cartofului în Franța (n. tr.).

Mulțumită lui am prins, de cum am ajuns, două muște dintr-o lovitură, dacă pot îndrăzni să spun așa. Populația ne-a adoptat. Se vede asta după toate zâmbetele pe care ni le adresează acești oameni cumsecade.

– Vă dau bilet de voie de la garnizoană! îi anunț pe cumetri.

Privesc în direcția palatului emirului, ale cărui creneluri imaculate domină orașul.

– Hamar și cu mine o să executăm o mică recunoaștere, anunț eu.

Dear Pinuche îmi șoptește în pâlnii:

– Ferește-te de tipul ăsta. Ăsta-i gata să ne lase cu ochii-n soare la prima ocazie.

– Nu-ți mai zdrobi dovleacul pentru mine, sunt cu ochii pe el.

În timp ce mă cărăbănesc, i-l arăt lui Sirk pe camaradul meu poc-poc.

– N-o să-mi iau mâna de pe trăgaci, îi afirm eu. Gândește-te la asta.

El are un zâmbet ciudat.

– Nu vă temeți, dom' comisar. Acuma nu mai pot decât să vă fac jocul.

– De ce „acuma"?

Își trage gluga burnuzului foarte jos, peste ochi.

– Dați-mi voie să nu vă răspund, dom' comisar. E mai bine.

Nu insist.

Capitolul VIII

Aici totu-i alb şi ocru. Trebuie să recunosc că e mişto. Totuşi, aş prefera să vizitez cătunul în alte condiţii. În spatele ghidului de la o agenţie, de exemplu: deşi temperamentul meu independent se pretează prea puţin la excursiile în grup.

În ciuda acestor oameni care mişună liniştiţi pe ulicioarele strâmte din Khanal, simt că peste oraş apasă o ciudată îngrijorare.

Nu reuşesc să descopăr originea acestei îngrijorări. Oare nu e percepută decât de mine, care am venit la Khanal să joc o partidă dificilă? Totuşi, mi se pare că asta face parte din atmosferă şi afectează fără excepţie toate bipedele care se află în capitala emiratului.

Ne căţărăm, fără vorbă, până la palatul marelui emir Obolan. Pe măsură ce ne apropiem de reşedinţa princiară, gărzile sunt tot mai numeroase. În uniforma lor roz cu verde, te fac să te gândeşti la nişte soldaţi de operetă, dar au fost aleşi pe sprânceană, iar meclele le sunt mai degrabă înfricoşătoare. Nişte mustăţi negre teribile, strălucitoare ca cizmele gărzii republicane, le împart chipul în două. Sprâncenele vâlvoi au aceeaşi grosime, aceeaşi negreaţă de tuş chinezesc (de altfel, Khanal se află pe drumul Chinei), iar când se uită spre tine, ochii lor de fiară par să-ţi facă gaură-n gandură, cum ar face stropii de acid.

Palatul acesta e o minune a arhitecturii arabe. Construit sub domnia lui Yakarasu-cel-Zglobiu, pare că sfidează secolele cu albeața lui strălucitoare, din mijlocul unei imense grădini maure, plină de plante exotice. Ştorfensiile gigante, sulenbarurile cu frunze căzătoare, găozatele flocante, cocacolele glasate, emoroidele altoite cu antrecastanul indian, citroen-deesurile, nugalele de Mont Thélimar, stantze-lasophiile duble, thulumbos cu calambururi aproximative, podcaricis mirabilis, turbi-ornotubiurile cu inflorescență musculară, etajerectus ticleus pitic, cornomucles, moacajesuinuiele cu coleretă, tunu-riledin-navha-ronele cu clonț căscat, pupindositele dungate, cedeberberii, josizamana-sovedemul şi orishikarele compun o floralie demnă de cele o mie şi una de nopți ale marelui palat de la Défense.

Mut de admirație, leşinat de miresmele subtile şi opiacee care se degajă din acest paradis terestru, mă opresc în fața grilajului înalt, de aur masiv, care interzice accesul.

– Veniți! mă îndeamnă Sirk, nu avem dreptul să staționăm în preajma palatului emirial.

Într-adevăr, gărzile se şi îndreptau spre noi. Mă prefac că-mi evacuez nisipul care mi se infiltrase în cipic, ca să-mi justific această oprire prohibită.

Tocmai mă îndrept, când zăresc în fundul imensei grădini, printre crengile unui mare tholomaq, doi bărbați blonzi aşezați la o masă sub o umbrelă de soare.

E ceva aşa de neaşteptat să vezi, în această ambianță arabă, nişte tipi cu ciuful de culoarea grâului copt[1], încât, dacă amicul Hamar nu ar trage de mine, m-aş opri iar, ca să cercetez mai bine.

1. Această imagine este lipsită de originalitate, dar vreau să vă mențin într-o bună condiție mentală, ca să vă pot da să înghițiți mârşăviile care urmează (n. a.).

Care va să zică, ce fac doi europeni în acest palat?

Sunt categoric: nu e vorba de agenții francezi dispăruți. Bătrânul mi-a arătat îndelung diferite poze mărite ale tipilor pe care îi caut și sunt sigur că nu-s ei ăia pe care tocmai i-am văzut.

Coborând iar spre piața mare, botezată Piața Dromaderelor, reflectez că, pentru o primă raită prin Khanal, am ciupit deja un șpil de mâna a mai prima.

Și-a clocit bine figura Big Tataia. Dacă am fi sosit aici ca europeni, pentru a descinde la *Kursaal Palace*, singurul hotel convenabil din tot emiratul, ni s-ar fi urat deja bun venit cu o lamă de șiș frecată cu usturoi, ca să nu se închidă plăgile rănii.

Pe când așa, ca umili negustori ce suntem, nu tulburăm pacea burgheză a gărzilor.

Intrând în piață, ochesc o adunare. Strigăte, îngrămădeală. Dominând tumultul, percep minunatul glas al lui Béru în plină cafteală.

Degetul mic mă anunță că Grăsanul trebuie s-o fi luat razna într-un fel sau altul. E o epidemie la băiatu' ăsta. Am făcut o greșeală că l-am adus. În operațiunile energice face minuni, căci are un pumn de bronz la capătul unui braț de fier, dar la anchetele care necesită mai multă șiretenie de vulpe decât putere de bou Malacul e mai curând un handicap. Îl prefer pe discretul, pașnicul, resemnatul Pinaud.

Ne croim drum prin gloată, dând din coate. În fața cortului nostru, Majestatea Sa s-a luat la harță cu doi khalaabagii slăbănogi ale căror bulendre sunt deja numai zdrențe.

Sirk intervine și îi chestionează pe cei doi năpăstuiți.

În paralel, eu îl interoghez pe Béru.

– Maimuțoii ăștia s-au năpustit cu mâna întinsă și nu știu ce tot bălmăjesc, explică el. Credeam că umblă cu

pomanageala şi-atunci i-am atins cu o mică milostenie, crezând că mă descotorosesc de ei. Vez' să nu: au zbierat şi mai tare şi, fiindcă le ziceam să le tacă fleanca, au înhăţat unul din cuferele noastre cu intenţia să-l salte uşor. Tu-l ştii pe bătrânu' tău Béru, băiatu'! Le-am trăncănit eu vreo doo pe limba poeţilor de la sala Wagram[1].

Sirk îmi atinge braţul.

– Urâtă treabă, îmi spune el, ăştia-s de la garda financiară. Veniseră să încaseze taxa de şedere, taxa locală şi impozitul direct pe profitul comercial.

Departe de a-l calma, ştirea îi aţâţă furia Grasului.

– Da' un' tre' să te duci, Sfinte Dumnezeule, ca să mai scapi de fisc! mugeşte Matahala. Sirk, reia el, ia-n zi-le ăstora că, pentru impozite, mă taxează rechinii din sectoru' meu! Ar trebui să aibă de grijă să n-o ia razna pân porumb! Tască de şedere! Cui zici tu de şedere, nepoate? În mijlocu' maidanului de gunoaie municipal! Iei ar trebui să ne voteze o suspensie! Şi cât priveşte despre profiturile comersante, ciuciu! Caşcavalu' meu l-am dat la solduri cu un klitoris bucata. Cât e schimbu' ar trebui să vezi, pretene! Dacă ţi se-ntâmplă, nu profit am făcut, ci faliment în branşă.

– Proffit! Proffit! schelălăie cele două gărzi financiare.

Sirk mă lămureşte că vorba aia din khalaabageză înseamnă chiar profit.

– Stai aşa, nu mişca! declară Bérurier-cel-Unic.

Înainte de a-l putea opri, îi serveşte uneia dintre gărzi o lovitură cu dovleacul în fizionomie şi, în acelaşi timp, îi arde o copită mânzească celei de a doua, care încasează cipicul tovarăşului nostru în locul în care marsupialele îşi aşază ţâncii, batista şi portmoneul.

Gloata în delir scoate strigăte de entuziasm.

1. Sală pariziană unde au loc meciuri de box (n. tr.).

De când sunt eunuci pe lume, în emirat nu s-a mai pomenit perceptor bumbăcit. Asta trebuie însemnat cu o piatră neagră (din moment ce în cătunul ăsta toți sunt musulmani, nici nu poate fi vorba de o cruce albă).

Cei doi zbiri ai Marelui Financiar, înțelegând că va fi rău de ei, își iau papucii într-o mână, poalele gandurei în cealaltă și o rup la sănătoasa, fără să-și mai aștepte cele zece la sută penalități pentru întârziere.

Béru, triumfător, își ridică brațele de învingător într-un salut de gladiator. Este aclamat.

– Mă ia așa cu o idee că ne-ai vârât într-o găleată pe cinste, oftez eu. Vezi bine că băieții or să ne toarne un raport încât de-aici nu peste mult și chiar mai înainte, o să avem mari supărări.

– Nu-ți bate capu', mă asigură Brutus, au cu cin' să stea de vorbă.

– Unde-i Pinaud? mă neliniștesc eu.

– La crâșma din colț. Crez că-i place anasonu'.

Această informație mă îngrijorează. Pe trăsnetul lui Zeus, totul mergea bine și uite că amândoi boy-scouții mei își fac de cap!

Mă pregătesc să trimit după Pinaud, dar, în momentul ăsta, un jeep vechi, vopsit în mov (cu aripi aurii), se oprește la câțiva metri de noi, într-un nor ocru.

Patru soldați khalaabagii coboară din el, înarmați cu pistoale mitralieră.

Aleargă spre noi, zbierând ordine.

– Am bulit-o, suspină Hamar. Iute, mâinile sus, altfel ne lichidează.

Mă supun. Grasul ar mai vrea să se joace de-a Fort Alamo, dar se prinde repede că patru seringi burdușite cu praline contra pumnilor lui flocoși sunt o ecuație greu de rezolvat!

Atunci face „Mămico-marionetele-micuțe", ca și noi.

Fără menajamente, răcanii ne ajută cu lovituri de ciubotă-n țurloaie să ne cățărăm în jeepul lor.

Știu eu bine că un jeep nu-i mare și că acest vehicul nu se pretează în mod special la transportul în comun, dar, cum nici nu suntem în largul nostru, reușim să ne cazăm pe bancheta din spate. Un soldat se așază la volan. Al doilea se plasează în genunchi, pe locul mortului. Iar ceilalți doi saltă pe treapta mașinii.

În timp ce năvălim pe strada principală, îl zăresc pe taica Pinuche în pragul unei bombe. Are uitătura îngălată din zilele lui de pileală. Se holbează tot, văzându-și valoroșii camarazi cu mâinile sus, într-o mașină împolițată.

Am trecut. Silueta slăbănoagă a prizăritului rămâne înfiptă în fața cafenelei. Ai zice că-i un curmei de viță.

Aruncă pe pământ o umbră toată numai noduri.

Capitolul IX

Pătrundem în palat printr-o intrare ascunsă (Dumnezeu știe față de cine) și o poartă grea ca regretul meu după Paris se închide în urma noastră.

– Bună treabă, bombăne Sirk.

Nu mai e Sirk Hamar, băieți. E Sirk Amar. Poate că acest nou calambur o să-i șifoneze pe unii mai cu arțag, dar prefer să-i avertizez că n-am nici în clin, nici în mânecă cu proasta lor dispoziție.

Dacă le place ce-i frumos, bibilit, profund, pur gaullian, să dea buzna la proza domnului François Mauriac, de la Academia Franceză și Élysée, reunite. Pentru că, de fapt, tre' să vă spun că sunt o grămadă de pișe-strâmb, de băgători de contre la pășit, de suferinzi cu subsolul, de nevertebrați la membrană, de chinuiți la scufie, de îndoliați la slip, de consternați, de mortificați, de refulați, de educați, de subjonctivați, de încețoșați, de documentați, de blazonați, de cloazonați, de azildebătrâncioși, de sentențioși, de puriști, de claudelieni, de apostolicoromani, de amărâți, de nuirăudelocali, de bilioși, de apoși, de vegetarieni, de niciodatănimicari, de gramatici, o grămadă de brânzoi, o grămadă de geloși, păduchioși, genunchioși, varzăacriți; de ăi de au un *Mallet și Isaac*[1] în loc de inimă, un *Littré*[2] în loc de creier și un ferpar de înmormântare în

1. Mallet și Isaac – autori de manuale școlare de istorie (n. tr.).

2. Émile Littré (1801-1881) – lexicograf francez, membru al Academiei Franceze, autorul unui monumental *Dicționar al limbii franceze* (1863-1873) (n. tr.).

loc de vărsătorul sculăreț; de-ăia de nu le place să râdă din nimic și care sunt obligați să se gâdile la talpă cu o pană de păun când se trag în poză, ca să nu semene cu o reclamă de laxativ; de-ăia de zic că francezu' e poporul ăl mai spiritual de pe pământ; de-ăia de o cred și o afirmă; de-ăia de-și iau celulele cenușii drept hău de inteligență; de-ăia de-și apretează moaca pentru ca să fie siguri că nu or să râdă de un moft; de-ăia de cred în ce e mare, în ce e frumos, în ce e generos; de-ăia de le place forța, de-ăia de le place șocul, de-ăia de le place forța de șoc, peria de descrețit, peria de lustruit și nu le place să treacă la lustruială; de-ăia de trag învățătură (de la alții, *of course*); de-ăia de vor să conserve patrimoniul, patria și amoniul; de-ăia de au fierul de călcat morala în sertarul de la nădragi; de-ăia de au moacă de bidon turtit; de-ăia de susțin că Bardot n-are cur drăguț; de-ăia de au unul necomestibil; de-ăia de beau apă (sfințită, de preferință); de-ăia de le e rușine că sunt oameni și sunt totuși mândri că stau la Auteuil[1]; de-ăia de leontrișează în *L'Aurore*[2] fiindcă nu-s nici măcar de la Academia de farse și păcăleli; de-ăia de masacrează peștii în Vinerea Mare, de-ăia de umblă-n Cadillac, pentru că metroul se plătește *cash*[3]; de-ăia de mobilizează, de-ăia de imobilizează; de-ăia de profetizează; de-ăia de se prostesc și încă alți câțiva – ale căror nume le voi trece sub tăcere, ca să nu am vreun proces – care pretind că proza mea nu e ortodoxă.

Acești mici popi ai sintaxei, acești pepinieriști ai stilului condamnă limbajul lui Bérurier și spiritul meu libertin. E dreptul lor. Ceea ce le reproșez e pretenția că asta le este datoria. Aș vrea să le spun (căci ei nu mă

1. Cartier din periferia șic a Parisului (n. tr.).

2. Trimitere la scriitorul și scenaristul Léon Treiche (1889-1973), care ținea o rubrică de critică teatrală în ziarul *L'Aurore* (n. tr.).

3. Nu mă gândesc la nici un producător de filme, în mod special, când scriu asta (n. a.).

citesc, bineînțeles) că, în ziua de azi, sunt fericit să pot san-antonerozi, muindu-mi pana într-un fluid glacial.

Scriu relax, ca să folosesc niște întorsături publicitare; scriu facil, e adevărat. Scriu în stil *Vermot*[1]. Și, la urma urmei, nici nu scriu: mă mulțumesc să pun o blană bună de scărpinat peste cotidianul năpârlit.

Eu sunt bicarbonatul de sodiu al literaturii, eu nu vă fac să gândiți, eu vă fac să râgâiți! Și, prin asta, ușurez. De-asta am atâția prieteni. Îmi îndeplinesc misiunea, mână în mână cu iahnia toulouzană. Încercând să pictez în roz această umanitate scatofagică; în roz sau în bleu. În vesel, ce mai? Suntem cu toții într-o sală de așteptare. Uite de ce trebuie să scrii pentru căile ferate! Trăiască literatura esenceef[2]! Singura! Adevărata! Unica! Cea care ne ascunde, un moment, înspăimântătorul dans al stâlpilor de telegraf de-a lungul drumului și pe care o puteți părăsi, fără regrete, în plasa de bagaje. Și ce are a face că am aproximația aproximativă? Jocurile mele de cuvinte o să le regretați voi, domnilor severi, când o veni vremea să vă bage la cutie. Atunci o să vă prindeți că nu cu Proust ați făcut micul voiaj, ci cu calamburgiii hârșiți. Cât un surâs, atât va fi durat mica voastră traiectorie amărâtă, de surcică stinsă chiar de la aprindere. Și dacă n-ați râs (chiar și de sărăciile astea ale mele) în această străfulgerare, o să muriți încornorați, măi băieți! Băgați la cap.

Ia nu vă mai luați atâta-n serios și lăsați-vă-n voia tartei cu frișcă. Ce poate fi mai onctuos? Mai confortabil? Salteaua Dunlopillo e zero la pătrat pe lângă frișcă! Adevăr vă zic vouă: când nu merge treaba, vârâți-vă cu nasul într-un San-Antonio. Și faceți-o spunându-vă că, dacă e un căcat, măcar poartă noroc!

---

1. Almanah umoristic, cunoscut în special pentru jocurile de cuvinte (n. tr.).

2. S.N.C.F. – Societatea Națională a Căilor Ferate Franceze (n. tr.).

Bun! Țineam să vă spun toate astea. Nu că face bine, dar ușurează.

O să continuăm; desfaceți-vă cravata, scoateți-vă pantoafele dacă vă supără bătăturile. Învârtiți butonul televizorului, unde vi se dă „Dosul meu suprem e pe comodă" și întoarceți-vă, împreună cu Sirk, Béru și cu Măndel, în acest palat al marelui emir Obolan care, pe moment, nu seamănă deloc cu cel din *O mie și una de nopți*.

Într-adevăr, zbirii înarmați ne pun să coborâm pe o scară umedă, tăiată în stâncă. Ajungem într-un subsol imens, împărțit în celule. Aceste compartimente sunt formate din niște gratii enorme, unde cel mai umil drug e cât mâna mea.

În celule sau, mai exact, în cuști, zăresc câțiva zdrențăroși. Stau ghemuiți, întunecați și apatici pe pardoseala plină de silitră.

– Ne-am întors în Evul Mediu! exclam.

Suntem închiși într-una dintre cuști. Gardianul cu cheile acționează o broască mare cât un televizor.

– Dacă la noi le-ar face așa contribuabililor care nu le răspund perceptorilor lor, oftează Majestatea Sa, s-ar lăsa cu nasulie.

– Tu ne-ai băgat în belea, cu clanța ta aia mare și cu pumnul tău automat, mă plâng eu. Trebuie să te „pui" tu întotdeauna în tava cu bucate, amărâtule.

O măsor pe Prostovănia Sa, lipită cu spatele de gratiile celuloanței.

Niciodată n-a avut un aer mai de primat ca acum.

Este primatul Galiei, în fond. (Vedeți, îi dau înainte!)

Hamar își regăsește gesturile ereditare. Atavismul e ca sifilisul: te lovește. Se așează cu genunchii adunați, cu brațele în jurul genunchilor, cu fruntea pe genunchi.

Ai zice că e una dintre cele două părți ale unui suport pentru cărți. A încasat-o la mir, Sirk. Nici nu mai

crede în steaua lui. A lăsat-o deasupra Sacré-Coeur-ului, în Montmartre.

– Ia zi, băiatu', îl interpelez eu, tu care eşti din cătun, povesteşte nițel ce suntem în drept să sperăm ori de ce să ne temem.

Nici măcar nu-şi ridică dovleacul.

– Nimic de sperat, totul de temut! face el.

– Tu pesimeşti! i-o-ntoarce Umflătura. O să le plătim taxele alea, dacă tipii o iau pe tonul ăsta, şi totul se va clasa.

– Uitați de castanele date gărzilor financiare, se jeluieşte Hamar. Şi pe-astea, credeți-mă, o să vă pună să le plătiți.

Grăsanul se pune pe măsurat celula.

– Şi Pinaud? face el. Ce-o să i se-ntâmple?

– Sper că o să se descurce, îi doresc eu. Dacă-i dă prin cap gându-ăl bun să nu se ducă la cortul nostru, ci să recupereze pe şestache unul din dromadere, poate face cale-ntoarsă.

– Nu-i el ăla s-o-ntindă fără noi! afirmă Încrezătorul.

Şi murmură posomorât:

– N-are nimica; pentru nişte sticleți, ce mare lucru e să fie la colivie?!

Remarca lui nu-l face să zâmbească decât pe Hamar.

Mă lungesc pe o bucată de preş păduchios. Am țurloaiele ca de cocă moale. Ceva îmi alunecă de-a lungul piciorului. Mă aplec şi ochesc un şobolănoi trist, care are mustăți ca Pinuche. E mâncat de toți puricii care-l hăituiesc, mititelul. Asta-i viața, există întotdeauna de-ăia mici care încearcă să-şi ducă zilele pe spinarea ălora mai mari. El, chițcanul, cu puricii lui cu tot, se repede la mine, şi eu la administrație (când am posibilitatea, ceea ce nu e cazul, în prezent).

Şi, în toate domeniile, e tanda pe manda. Universul este un banchet în serie, cu pofte care decurg unele din altele.

Cu o lovitură de pantoafă, îi fac vânt rozătorului, iar el, deloc supărăcios, se duce peste Béru. Şobolanul ăsta, în felul lui, e insultător. Ar fi putut să înceapă cu Grăsanul, înainte de a veni să-mi facă mie bezele.

Distrat, Béru mângâie animalul, până când locuitorul subsolului îl muşcă de mână. Grasul sare şi, apucându-i coada (de la Codăeşti), îi trăznește mutrişoara de zid. După care, ca să se descotorosească de el, îl evacuează printre gratii.

– Credeam că-i grefieru' gardianului şef, zice sugându-şi rana ca s-o dezinfecteze, crede el.

Dar nu a ajuns la capătul nenorocirilor lui. Şobolanul asasinat pe care l-a azvârlit s-a dus să cadă peste fizionomia unui paznic.

Temnicerul nu-i de acord. Oh! doamnă, ce mai şucăr! Iacătă-l că se anunță cu biciuşca. Spumegă:

– Datch ei Kush ob olanu sta, ceea ce în khalaabageză înseamnă altceva, vezi bine.

Şi îşi subliniază critica trăgându-ne pe-ndesate lovituri de biciuşcă.

Aşa ceva eu nu pot să sufăr. Iute ca fulgerul (imaginea e tocită, dar tre' să folosim patrimoniul lingvistic), înhaț cureaua şi trag scurt de ea.

– Ia nu te mai da în spectacol, Zorro! strig eu.

Biciul îi scapă din labe. Acum este Mandea ăla care-l ia în unghii, prea hotărât să se folosească de ele. Paznicul urlă, chemându-şi gorobeții. Domnii ăştia se năpustesc, cu pistoale mitralieră de sus până jos şi de la stânga la dreapta. O pădure de țevi perforate se strecoară printre gratii.

– Lasă biciul, îmi strigă Hamar, altfel ne fac chisăliță pe loc.

Cu turbarea-n suflet, mă supun.

Paznicul, apărat de ciracii lui, pătrunde în celuloanță, îşi adună biciul de pe jos şi efectuează o drăguță de

ședință. Îmi aplică o porție de-aia de flagelație, de ți l-ar deghiza în zebră pe oricare măgar alb. Când mă gândesc că există scârnăvii care se biciuiesc de plăcere! Să-i scrie din partea mea gardianului-șef de la închisoarea din Khanal, o să-i servească.

Ai zice că ești în Roma antică. Sunt pe cale să dobândesc psihologia sclavului, băieți. De-aici, până la punerea mea în vânzare pe piața târgului, printre cartofi și ridichi, nu-i mult.

Béru plânge de furie, bietul ieduț! Când grăsanu' ăla rău de moș cu biciușca, obosit, fără îndoială, mă lasă, am impresia că mi-am bronzat spatele cu lampa de sudură. Nu mai pot să mă mișc. Să respir. Doagele îmi blochează bureții[1]!

Un râs strepezit ajunge până la mine, emis de Sirk Hamar, *joyce* de nu mai poate că vede cum încasează o friptă stil gladiator sticletele care i-a făcut o figură nasoală.

Greșește când se hlizește în gura mare, dacă pot îndrăzni s-o spun.

Béru e acolo, veghind la standingu' multiubitului, veneratului său San-A.

Fără o vorbă, alb ca o rufă (adicătelea violet pal), îi înhață pe Hamar de beregată, îl aduce la douăzeci de centimetri de el și-i arde o căpățână în caseta cu fildeși.

Sirk își mai stupește o dată două-trei măsele. Își scuipă colții ca pe niște sâmburi de portocală, bietu' omu' ăsta, de când mă ocup eu de el.

Béru îl îmbrâncește, iar el se prăbușește în tur, ca o pară mălăiață care-și părăsește craca[2].

1. Le semnalez fetițelor model care s-ar aventura în aceste pagini că fraza în chestiune înseamnă „coastele îmi apasă pe plămâni" (n. a.). Nu trebuie să-mi mulțumiți, e cel mai neînsemnat lucru din lume.

2. Îmi place mult această imagine, o găsesc eficientă și poetică, de aceea mă folosesc deseori de ea (n. a.).

– Niciodată să nu faci garagață de un comisar ca San-A., zice foarte grav Mastodontul; niciodată... Altfel...

Apoi se plecă spre mine.

– Pot să-ți fac cevașilea, Băiatu'?! murmură el.

– Ai făcut ce era necesar, îi zic eu. Merge...

– Suntem o frunză-n vânt, ai? banalizează el.

– Asta-i viața, loc-comunic eu.

– E tâmpită, de-ț' vine să plângi, mă asigură Sfârșeala Sa.

Își șterge ocheanele lui bune și înlăcrimate cu un dos de mânecă.

– Ceea ce mi-a dat de reflectat, afirmă el, e moartea lui Mac Arthur.

– Ce-o tot iei pân' porumb, Grasule?

El își împinge ideea în față, ca pe o roabă încărcată cu epitete desperecheate.

– La începutul anului, când a mierlit, actualitățile au făcut o introspectivă a vieții lui. Un condansat, ce mai...

Și declară:

– Ți-l arată pe generalissimu' Japitzard în cămașă de ofițer și chipiu, frumos ca cinemau' de la Hollywood. Ochi azuriu, aer jmecheros pe fond de ocean Pacific. E victorios. E aplaudat. Sunt și niște japonei mititei care fâlfâie drapele americănești, cântând: „Mulțam pentru Hiroshima, dom' Mac; de frumoasă, a fost frumoasă bomba". Un succes, nu? Și p-ormă anii au trecut, pe Mac îl vezi iar, o dărâmătură, cu clăpăuge blegi, ca să-i țină acoperitoarea pă dovleac. E șifonat tot, fanat, încovrigat de-a binelea. Agățat de brațul unui curcan american, cu scopul de a intra la boliclinică. Face adio cum poate și el. Se simte că n-o să poa' să-și mai care beteșugu' mai departe; că, odată trecut de ușă, o să se deștolească instant ca să se cufunde în comă. Și-atunci, Gagiule, când m-am holbat la imaginile-astea pe Pateu-Măgăroni-ul meu,

m-am întrebat dacă vitejiile astea războinice vroiau să-i zică ceva lu' moş Mac. Te-ai prins? Mi-am zis cam aşa: că care-i secvenţa aia de-ţi dă adevărata idee despre om? Erea aia de-l vedeai în ea cum se-ntoarce la căşile lui ca să se joace de-a prăjina? Era aia de câştiga în ea războiu'? Era aia de-l vedeai în ea că se-ntoarce la căşile lui să joace belotă, burduşit de medalii şi de confeti Brohadevouet? Ori era chiar aia de la urmă, aia de-l arăta la capătu' mosorului, deja mumie, un moşulică blegit? Ia-n zi-i?

Îl măsor pe Bibendum ăsta mare al meu cu interes.

Care va să zică, Béru gândeşte? Ba chiar filozofează? Asta-i ceva nou şi reconfortant.

– Secvenţa bună, Grasule, era aia de la funeralii, pentru că le conţinea pe toate ălelalte.

Conversaţia noastră elevată (cu toate că se desfăşoară într-un fund de temniţă) este întreruptă de sosirea patrulei înarmate. Aceşti domni vin să ne ia. Tovarăşii mei de nenoroc şi cu mine ne privim reciproc, cu nelinişte.

Or să ne pună să plătim taxa sau or să ne spânzure scurt pe doi? Aici totul e posibil. Aş înclina mai degrabă pentru a doua ipoteză.

Caporalul spune ceva. Sirk îşi încruntă sprâncenele.

– Ce-i? mă informez eu.

– Marele emir Obolan vrea să ne vadă, face el.

– Asta poate fi grav? întreabă Umflatul.

– Da, poate, oftează Hamar.

Urcăm iar scăricica plină de salpetru. Suntem duşi pe culoare şi iar pe culoare. Devin din ce în ce mai barosane. Acum circulăm pe covoare moi ca o mlaştină.

Curând, pătrundem într-o încăpere niţeluş mai mică decât piaţa Concorde. Priveliştea e feerică. E o strălucire de stofe rare, vase de aur, mobile joase din lemn preţios! În mijlocul încăperii e un bazin de porfir în care gâlgâie un havuz.

Partea din fund a imensului salon are un fel de platformă. Acolo stă emirul. Ia ceaiul de petale de roze mentolate în tovărășia unui tip pe care-l văd numai din spate. Obolan e un vlăjgan înalt, de vreo treizeci și patru de ani, care începe să se grăsunească. Are privirea întunecată și nu prea îngăduitoare.

Poartă pe mâna durdulie un diamant care trebuie să-l stânjenească la cultura fizică de dimineață, atât pare de greu.

Ne privește venind, tot suflând în ceașcă.

Aproape de el, un mic *boy* negru mișcă un imens evantai de pene fabuloase, care trebuie să fi fost smulse de la fundul domnișoarelor de la Folies-Bergère.

Când ajungem în josul scărilor de marmură care urcă până la practicabilul lui, Sirk îngenunchează, făcând temenele. Béru îmi șoptește:

– Poate ar trebui să facem și noi operația linge-parchetu', nu?

– Ești candriu! mă revolt eu. Nici măcar la Vatican nu mai vezi așa ceva.

Rămân drept, privindu-l pe Obolan din plin în hublouri.

Personajul care-i face vis-à-vis se întoarce, și mărul lui Adam începe să mi se bâlbâie. Pinaud! E Pinuche! Bătrânul, bunul, surprinzătorul Pinuchet. Pinusky neașteptatul. Pinaudière stupefiantul!

Béru dă drumul unui răget de surpriză.

– Monseniore Alteța Voastră Majestuoasă, atacă Pinaud-cel-Multiubit, permiteți-mi să-i prezint Onoraturei Voastre pe tovarășii mei de caravană.

Onoratul discursionistului își înclină ușor bustul. Pe loc, Grăsanul și cu mine îi tragem un plonjon stil Secolul-cel-Mare. Dacă trebuie, trebuie; și, din moment ce Obolan a făcut prima plecăciune...

După toate aceste flexiuni, dau să bolborosesc nişte formule explicative, scuzatorii şi aristocratice, dar Pinuchetta-behăitoare îmi retează adjectivul de sub limbă.

– Senioreria Voastră Rarisimă şi Autentisimă, continuă Zguduitorul, iată-i pe nişte mari artişti, care vor da strălucire nouă serbării voastre.

Mă arată.

– Aici, Ben Santa, şeful trupei. Acolo, Abder Béru. Şi aici Sirk...

– Sirk Isker! face grăbit Sirk Hamar, ceea ce îi aduce o lungă şi bănuitoare privire san-antoniescă.

– Iată, behăie Băbătia.

Aş vrea să spun ceva, dar sunt prea ocupat să-i pun botniţă lui Béru care, după toate semnele, o să-şi dea drumul la gogomănii.

Pinaud reia.

– Şeful trupei noastre, onorabilul Ben Santa, execută un număr de tir cu pistolul. Cât despre Abder Béru, este specialist la cântece şi la lupta cu mâinile goale. Iar Sirk Isker...

Îşi drege glasul.

– Eu fac scamatorii, încheie prizonierul nostru.

Sirk mă pune pe gânduri. Căci, la urma urmei, ar putea profita de această şansă nemaipomenită care i se oferă şi să ne zică „pa". Ar fi suficient să-i spună emirului cine suntem. Dar pare extrem de temător.

– Majestate, îi zic eu lui Obolan, dând francezei mele un accent nord-african foarte pronunţat, vorbiţi franţuzeşte?

– Ye! face emirul, care trebuie că foloseşte mai ales engleza ca limbă străină.

Cu atât mai mult cu cât îşi pasează petrolul yankeilor, la sigur.

Pinuche se întoarce drept spre noi şi declară:

– Când am auzit că Marea Sa Bunăvoinţă Prodigisimă caută artişti pentru a celebra sărbătorile de Budigăi, am dat fuga să-i spun că deţine trei foarte excepţionali, în puşcăriile palatului său.

Încep să mă prind la şiretenia pinuchardă.

Iscodind prin bombele din Khanal, a aflat că urmau să aibă loc serbări şi că suveranul făcea apel la artişti, iar el a găsit acest şiretlic menit să ne dezbastilieze. Nu-i prost. Iel e chiar al naibii de nepreţuit, Pinaud.

Dar Obolan vorbeşte:

– De ce mi-aţi lovit gărzile financiare? întreabă el.

Béru dă să zică, dar îi fur încă o dată vorba:

– Este o neînţelegere, Majestate. Noi nu avem rarul privilegiu de a vorbi limba voastră şi nu am înţeles ce voiau aceşti valoroşi funcţionari.

– Se pare, face emirul cu o voce suavă arătându-l pe Sirk, că acesta traducea.

S-a şi pus la curent monarhul! Franţuzeasca lui e şcolărească; lentă, bine articulată. Abia îşi mişcă buzele când vorbeşte.

– Este adevărat, zic eu, că prietenul nostru Sirk Isker înţelege fabuloasa voastră limbă. Dar gărzile voastre s-au arătat atât de grosolane şi au vorbit de dumneavoastră în termeni atât de răuvăitori, încât prietenul meu aici de faţă (şi, spunând asta, îi lovesc umărul lui Abder Béru) nu a putut să suporte. Este un om cu înaltă ţinută morală. A servit în Egipt sub ordinele lui Cormoran cel Viteaz în timpul războiului contra lui Guy Mollet[1]. Este decorat cu scoica Saint-Jacques decernată de Myepeplak. A fost rănit o dată în piept şi altă dată în

1. Guy Mollet (1905-1975), politician socialist francez; prim-ministru al Franţei în timpul conflictului militar provocat de naţionalizarea de către Egipt a Canalului Suez (n. tr.).

deşertul Marelui Kapsomanh. A ucis, numai el, un pluton francez şi asta având ca singură armă o maşină electrică de ras. Pe scurt, Maiestatea Voastră, el admiră prea mult marile figuri arabe pentru a tolera ca nişte obscuri strângători de dări din Khanal să facă glume bune de canal pe seama veneratului lor emir.

Cam prea de oaie bălmăjeala asta, recunosc. Dar, aşa cum zice Félicie, în viaţă, doar cei care nu întreprind nimic rămân pe gazon.

N-am alt argument la îndemâna materiei mele cenuşii. Trucurile simple sunt alea care reuşesc cel mai bine. Eternul gag cu lingura care se topeşte, ce vreţi!

Obolan începe să-şi încrunte frumoasele lui sprâncene mătăsoase.

– Adevărat? întreabă.

– Adevărat, Sire. Întrebaţi-l mai întâi pe interpretul meu, care ne traducea vorbele lor odioase. Fiscalii voştri declarau că trebuie să plătim dijmă pentru ca să vă permiteţi să vă băşiţi în mătase şi să vă faceţi spălăturile în bideuri de aur masiv. Asta-i limbaj ca să-l vorbească împuterniciţii unui ilustru emir? Noi, străini veniţi în prea-fabuloasa voastră ţară ca să facem negoţ, putem noi tolera aceste sarcasme nelegiuite?

– Da' ştiu că-l tămâiezi, Gagiule, îmi susură Béru.

Huiduma îşi înăbuşe ilaritatea.

Obolan bate din palme; îndată apar slugile, ca şi cum ar ieşi din lampa lui Aladin. Emirul dă ordine, rugându-ne în acelaşi timp să ne aşezăm la ceai ca-n familie.

Mă bate gândul, băieţi, că, mulţumită lui Pinaud, imaginaţiei mele şi credulităţii lui de despot, acţiunile noastre vor fi, în curând, cotate la Bursă. E ceea ce se cheamă a te întoarce de pe lumea ailaltă.

Ni se serveşte ceaiul. Béru întreabă cu timiditate dacă, în locul acestuia, n-ar putea primi un păhărel de Juliénas.

Îi votez o copită la ţurloaie.

– Cretinule, fac eu, tu te dai arab, iar zaibărul îţi este interzis de religie.

– Ce e acela Juliénas? întrebă Obolan.

– Un amestec de lapte, ulei de măsline şi miere, mă grăbesc eu să-i explic.

Emirul dă ordin să se prepare această mixtură. Moaca Grăsanului e de nedescris.

Când servitorii îi aduc coktailul, îşi priveşte băutura cu groază.

– Dacă nu m-aş stăpâni, ai lua-o la vitrină, mă asigură Grosimea Sa.

Îi zâmbim emirului. El ne tot îndrugă că faimoasa lui fiesta de Budigăi, care cade anul ăsta în aceeaşi zi cu comemorarea Marelui Ismenar, trebuie să îmbrace o strălucire cu totul specială. Nu numai că trebuie să se aţină încoa toate notabilităţile emiratului, dar mai mult, şi ceilalţi emiri din Khalaab-al-Amouk vor împodobi cu prezenţa lor nişte serbări demne de secolul lui Klerambar-cel-Somptuos însuşi, cel care a construit prestigiosul palat Bloqkukredit. Cu amabilitate, Obolan ne cere o probă a talentelor noastre. Nu ne speriem noi de-atâta lucru. Îi cer ceva armurărie, pretextând că panoplia mea a dispărut când cu ciomăgeala de adineauri.

– Cred, face el, că am ce vă trebuie.

Ce spui, Franţ! Pune să mi se aducă un pistolet de competiţie din argint cizelat. E o armă suedeză cu butoiaş şi cisternă încorporate, ţintă luminată cu neon şi trăgaci asistat de calculator.

Cu o asemenea jucărie, mă simt în stare să tai bretelele de la sutienul unei domnişoare fără să-i ating pielea.

– Arătaţi-mi măiestria voastră! spuse emirul zâmbind.

Vorbele sunt rostite într-un fel glumeţ, dar mă prind prea bine că e un ordin. Îmi potrivesc arma în mână şi

încep printr-un nostim număr buffalobillian, învârtind-o pe capătul arătătorului până ce devine invizibilă, ca o elice de avion în acțiune. După care, mi-o trec dintr-o mână în alta cu o viteză de ai putea crede că am un pușcoci în fiecare labă.

Toate astea-s doar o mică mișculație cu care distrez domnișoarele venite să-mi admire colecția de flinte.

Aceasta produce o puternică impresie asupra emirului, care se luminează ca o sală de cinema după ce Eddie Constantine[1] l-a terminat pe ultimul actor din film.

Acum mă îndrept spre terasă, urmat mereu de Obolan.

– Majestate, îi spun eu, îl vedeți pe acest grădinar care stropește magnificele voastre straturi de trandafiri?

El dă din cap.

– Îmi permiteți să-i fac o mică farsă?

– O să-i trimiți un glonț în creier? crede emirul că ghicește.

– Ferească Allah, fac eu. Am spus o mică farsă.

– Fă-i.

Sper că pârțâitoarea asta de gală e bine reglată. O armă e ca o gagică, tre' s-o cunoști când vrei să faci fapte mari cu ea.

În fine, mă încred în armurierul suedez. Îndoindu-mi cotul stâng ca să-mi fac un suport, ochesc furtunul și dau drumul la patru prune.

Patru jeturi de apă apar instantaneu în spatele grădinarului, care-și face un duș prea valabil, înainte să-și dea seama ce se întâmplă.

Emirul izbucnește în râs și mă bate pe umăr.

– Bravo, Ben Santa, face el. Ești cel mai bun trăgător din câți mi-a fost dat să văd. Dacă vrei să te instalezi definitiv în emiratul meu, te numesc ministrul tragerilor cu

1. Eddie Constantine (1917-1993) – actor francez de film, specializat în roluri de duri, gangsteri (n. tr.).

pistolul, cu un salariu anual de zece milioane de klitorişi, plus trei femei şi petrolul pentru maşină gratuit.

Mă plec în faţa lui şi-i sărut poala burnuzului.

– Bunătatea şi măreţia Alteţei Sale sunt nesfârşite, spun eu. Dar am deja douăzeci şi patru de femei care mă aşteaptă plângând în ţara mea, Sire. Şi ştiţi ce înseamnă când îţi laşi haremul, un ciorchine de banane nu-ţi poate asigura mult timp interimatul!

El este de acord.

– Totuşi, mai gândeşte-te. Pierzi douăzeci şi patru de femei, găseşti cincizeci, după proverbul marelui nostru Mory-Hak.

– O să mă mai gândesc, Majestate.

O întrerupere: sosirea celor două gărzi financiare. Se prosternează bâlbâind vorbe psalmatice.

– Harroha blabla mustafakemalpacha? îi întreabă emirul pe nepusă masă.

Nefericiţii par să se sufoce. Dau din cap înnebuniţi.

– Nuïsharbonkamasutra jakanktil! protestează gărzile financiare.

Emirului îi sare ţandăra.

– Baiungagiudealmeu! tună suveranul.

Apoi, adresându-se către servitorul dumneavoastră:

– Câinii ăştia râioşi mint cu nerușinare. Se jură pe manii strămoşilor lor că n-au rostit vorbele pe care le-ai spus. O să pun să-i tragă în ţeapă!

– Aşa le trebuie! aplaudă Bérurier.

Eu exclam.

– Cum poţi să spui aşa ceva, Abder Béru? Ştii tu ce înseamnă tortura asta?

– Oh! îşi dă seama Grăsanul, am luat-o pân porumb, eu înţelesesem: „O să pun să le tragă clapa!".

Emirul face deja un gest, pentru a arăta că sentinţa trebuie îndeplinită. Eu intervin:

– Doamne preaputernic, mai mare decât cei mai mari, zic eu. Tu, a cărui generozitate este fără seamăn şi a cărui bunătate e mai întinsă decât Oceanul Indian, dă-le iertarea acestor oameni. Ţine seama că suntem străini. La urma urmei, poate am înţeles noi greşit.

Dar emirul este neînduplecat.

– Nu-ţi face griji, zice el, în orice caz, în fiecare an, de sărbători trag în ţeapă doi-trei perceptori, ca să fac pe placul poporului meu.

Dă din cap şi adaugă:

– De hatârul tău, o să spun să ungă vârful ţepii cu ulei, ca să le fie moartea mai iute.

*
* *

Încântător om Obolan ăsta, într-adevăr!

A fost cucerit de micul nostru grup. Béru îi cântă *Saltelarii*, aşa cum nu l-a mai interpretat niciodată.

Pinaud care, poate ştiţi, a jucat teatru de amatori în tinereţea lui, declamă tirada Cidului.

Cât despre Sirk, face să dispară ceasul de la mâna gazdei noastre, o bijuterie magnifică din diamant bleu cu mişcare de platină. Asta-l lasă ţuţ pe emir. Tre' s-admitem că acest brav Hamar e de o rară dexteritate.

– Aş paria că erai manglitor pe vremea începuturilor tale pariziene! îl întreb eu în aparteu, căci vorbeşte curent această limbă.

El zâmbeşte.

– Exact. Şi nu mă descurcam rău deloc.

– Te cred fără greutate, ţi-au mai rămas ceva urme de pe atunci.

Fermecat, emirul ne sfătuieşte să pregătim bine numerele pentru serbarea care va avea loc a treia zi. Şi, ca să ne arate bunăvoinţa lui, ne duce să-i vizităm seraiul[1].

1. Cuvântul serai desemna palatul unui prinţ oriental. Prin urmare, în mod impropriu a devenit sinonim cu haremul. Menţionez asta ca să vă dovedesc marea mea erudiţie (n. a.).

Este pentru prima oară că punem piciorul (având grijă să nu fie decât piciorul) într-un loc de felul ăsta.

Nu are nici o legătură (nici chiar sexuală) cu cele care au făcut-o vestită pe Madam Richard[1].

Ce lux, prieteni!

Ce luxură!

Ce luxurianță!

Te-ai crede într-un Cecil B. de Mille[2] (în franci vechi) din timpurile normale. O piscină cioplită într-un smarald. Plante rare, parfumuri... de Arabia. Perne de mătase împodobite cu pietrării! Păsări, peste tot, în colivii cu gratii de aur. Tre' să vezi ca să crezi, așa că nu sunteți deloc obligați să mă credeți, băieți. Cum zicea amicul meu din Auvergne, când vorbea de fete: ori o-ntinzi, ori le-ntinzi.

Dar ce e decorul, în comparație cu locuitoarele lui. Gagicile cele mai mișto*ace of the world*, fraților! (În afară de dumneavoastră, încântătoare domniță, care mă citiți pe șestache în patul dumneavoastră, în timp ce plăvanul dumneavoastră le soilește neabătut și neîntors.) Sunt fete cu piele ocru, cu piele neagră, cu piele albă, cu piele crem, cu piele cremă-bătută (specialiste la biciuit), cu piele cărămizie, cu piele smeadă, cu piele roșie (ca racul), de-alea care au părul blond, de-alea care îl au roșu sau negru sau șaten, sau aproape alb sau aproximativ roșu sau practic auriu. De-alea cu sâni în formă de măr, în formă de pară sau în formă de ștremeleag. De-alea care au puf peste tot, de-alea care au buca cât dovleacul sau de-alea de poți să le-o ții într-o mână. Te ia cu amețeală, măi băieți.

1. Marthe Richard (1889-1982), personalitate politică franceză, fostă prostituată, care a militat pentru închiderea caselor de toleranță, prin legea din 1946 care îi poartă numele; ulterior, și-a schimbat opinia (n. tr.).

2. Joc de cuvinte bazat pe omonimia dintre numele regizorului american Cecil B. de Mille și cuvântul francez *mille* = o mie (n. tr.).

Un spectacol ca ăsta îți dă peste cap un bărbat normal construit. Nu știi unde să-ți mai arunci retina. Ce să te mai ții pe picioare, într-o astfel de situație. Miresmele te amețesc, rotunjimile te fac să ți se sfâșie marele zigomatic, iar formele îți zboară disjunctorul de la nervul optic. Toate pipițele astea gânguresc și se dezmiardă. Sunt mai puțin îmbrăcate decât eschimoasele, credeți-mă. E chiar și una îmbrăcată numai cu o perlă prețioasă, vă dați și voi seama dacă bronzul îi este uniform sau nu!

Béru gâfâie ca o locomotivă veche. Nasul lui face un zgomot de pompă. Pinuche, viteaza Băbătie, și-a căscat o gură cât o șură, ceea ce ne permite să-i admirăm ultimii paișpe fildeși îngălbeniți și limba încărcată.

Cât despre flăcăul Sirk, ăsta are ochii peste tot în același timp. Și trebuie să mărturisesc, prea-frumoaselor, care mă citiți și care ați vrea să m-apuc să vă fac demonstrația mea 68 bis plus ce mai urmează, că fac și eu tot ca el.

Béru rezumă sentimentul general întrebându-l pe emir:

– Ia ziceți, dom' președinte, șeptelu' asta-i pentru folosul dumneavoastră personal ori poți să dai iama-n el la grămadă?

Întrebare nevinovată, dar care îl face pe emir să se întunece.

– Străine, sentenționează el, legile emiratului meu precizează că cel ce va îndrăzni să întindă mâna spre vreo femeie de-a emirului va avea instrumentul virilității sale tăiat și apoi va fi tras în țeapă.

Grăsanul își stăpânește un fior.

– Scuzați-mă-ți, dom' emir, bolborosește el. Spuneam doar așa, ca să zic, să știu și eu.

Ochind sosirea cocoșului lor, puicuțele astea nostime se reped îmbulzindu-se și cotcodăcind în jurul omului lor. E care pe care o să-i zâmbească mai dulce, o

să-i mângâie mai bine mădularul și o să-i danseze mai sugestiv din buric.

– Simt că, dacă mai rămân un moment pe aici, n-o să-mi termin ziua fără să mă așez într-un paratrăsnet, se jelește Grasul. Nu-i uman să ne faceți una ca asta, dom' emir. Sper că măcar avem dreptul să prăjim femeile de serviciu din cocioaba dumneavoastră?

Emirul se distrează ca un nebun. În felul lui, e un parșiv.

– Nu trebuie să vă atingeți de nici una dintre femeile care locuiesc sub acoperișul meu, zice el.

– Atuncea, o să tre' să ne dați adresa lu' Doamna Baroană, protestează supraelectrizatul, că de nu altfel io o să pescuiesc cu undița cântând la acordeon.

Am spus că toate nevestele emirului se repeziseră în calea lui. Trebuie să precizez că una dintre ele nici nu s-a clintit. Este o fată blondă, cu fața bronzată de soare și cu ochi aproape violeți. Poartă un fel de anteriu alb, tivit cu aur, crăpat într-o parte, ceea ce permite să-i admiri pe îndelete picioarele lungi și splendide. Părul ca inul îi este ridicat și prins într-un inel de diamant. Stă lungită pe niște perne roșii, care alcătuiesc un sipet pentru acest giuvaer neprețuit. Nemișcată, cu capul sprijinit de mâna dreaptă, ne fixează. Sfinxul! Dacă pot să spun așa, dată fiind ambianța. Are nu știu ce nostalgic și enigmatic pipița asta.

Emirul le alungă pe celelalte fremătătoare și se apropie de fata în chestiune.

– Iat-o pe Lola, favorita mea! anunță el.

– E drăguț pentru alelalte, le deplânge Grăsanul, care se chiombește în disperare la o mulatră cu privirea înfocată, ai cărei flotori seamănă cu două bărcuțe pneumatice.

Obolan mângâie coapsele Lolei. Un moment, mă întreb dacă nu o să i-o tragă chiar în fața noastră, dar nu.

Se mulțumește să-și plimbe mâna grăsuță pe corpul superb, oferit spurcăciunii sale.

Fata îl privește pe Sirk cu ardoare. Îmi spun că are cârlig la micul meu camarad, pungașul, și n-am deloc poftă să-l felicit pentru asta, dat fiind riscul pe care îl implică.

În sfârșit, după un ultim tur prin serai, ieșim.

Al dracu' de congestionați micii voștri camarazi, măi băieți (ai zice că suntem fanfara din Bagnolet, după recital).

Béru este mai violet decât un episcop, Pinaud mai alb decât o rochie de primă comuniune, Sirk mai gânditor decât Rodin, iar eu mai ațâțat decât douăspe mii de armăsari îndopați cu cantaridă.

– Mulțumesc pentru această vizită, Majestate, fac eu înclinându-mă.

– Sirele Vostru e prea bun, adaugă Béru, acum al'ceva nu mai avem de făcut decât să ne pescuim o broscuță în brațele stațiunii dumneavoastră balneare.

– Nu, face Obolan, rămâneți aici. Am pus să vi se pregătească apartamentele.

Asta-mi place mai puțin.

Totuși, dacă stau și mă uit mai de aproape, asta e o adevărată pleașcă, fiindcă o să-mi pot studia problema chiar din inima palatului.

În sfârșit, cum zicea ăla, celebrul necunoscut: om trăi și om vedea.

Esențialul fiind că trăim.

Capitolul X

Că somptuoase mai sunt apartamentele!

Face bine lucrurile, nu se-ncurcă dom' Obolan. Camerele lui pentru pretenari sunt pe potriva celor de la *Plazza-Athenée*. Este apă caldă, apă rece şi apă de colonie pe chiuvetă. Paturile joase sunt numai în satin şi totul este „încurat", după Béru.

Petrecem aici o excelentă noapte reparatorie, după ce ne-am ospătat puternic de tot. În meniu: oaie friptă cu banane, fasole roşie cu boia şi salată de foaielată. Totul stropit cu ceai.

A doua zi, am o dispoziţie de fecioară lăsată pradă primăverii. Beau nişel sirop de cactus (untura de peşte din Khalaab-al-Amouk) ca să mă pun pe roate; fac o baie cu esenţă de petale de roze şi apoi, ca să-mi desăvârşesc frumuseţea, mă rad cu ajutorul unui brici de mână, care ar putea folosi ca reclamă unui figaro de ţară.

Îndată ce sunt gigea ca un milord arab, trec să-mi văd camarazii. Sirk este gata. Dar Béru şi Pinuche, rupţi de oboseala marelui voiaj şi a emoţiilor din ajun, fac un miting aviatic în doi.

– Vino, îi ordon lui Hamar, o să ne promenăm nişel.

O luăm tip-til (cum zic chinezii) prin magnificele grădini ale emirului. Tare aş vrea să-i întâlnesc pe amândoi tipii ăia blonzi, zăriţi în ajun, dar n-am baftă.

– Hai în oraş, hotărăsc eu, atunci.

Am o ușoară temere, pe când mă îndrept spre grilă. Mă întreb în Fordul meu interior dacă Obolan nu o fi dat ordin să fim împiedicați să ieșim. Nu am fi făcut, în acest caz, decât să dăm temnița pe o colivie aurită. Deodată, am impresia că o privire mi se lasă, grea, pe umeri. Pentru toată lumea e la fel, dar, la mine, greutatea unei priviri este un lucru care mă face imediat să tresar.

Mă întorc. La o fereastră a haremului este favorita lui Obolan, Lola. Stă în cadrul ei ca o statuie. Îl fixează pe Sirk. Îi atrag atenția acestuia, iar el se întoarce, la rândul său.

– Îmi dă prin minte că gagica asta are nişte idei cam deocheate în privința persoanei tale, tipule.

Asta îl face să ridice din umeri.

– Ei, dom' comisar, nu faceți caterincă; eu țin la podoabele mele!

Iată-ne în fața porții palatului. Gărzile stau de pază, cu aerul sever şi cu mustața lor neagră, teribilă şi îmbârligată. Nimeni nu se opune să ieşim.

Uf!

*
* *

Umblăm teleleu prin Khanal, o bucată de vreme. Pe străzi domnește o oarecare agitație. Se văd trecând, într-un concert inutil de claxoane, camioane ale armatei încărcate de soldați echipați cu lopeți.

Zic inutil, căci nimănui nu-i trece prin minte să le caute râcă pentru prioritate.

Ajungem în oraşul de sus şi descindem, Sirk şi cu mine, în piața moscheii Kelbodar, un Saint-Sulpice de-ale lor, din Khanal. De aici, te bucuri de o privelişte uimitoare. La picioarele noastre, deşertul se întinde kilometri după kilometri, ca să nu spun mai mult.

Nisipul, nisipul, nisipul! Şi apoi cerul, aproape de aceeaşi culoare alburie... Şi căldura toridă!

Te ia cu amețeală!

– Ce învârtesc ăia? murmură Sirk, care privește în direcția opusă celei pe care o admir în prezent.

Mă duc lângă el. La vreo doi kilometri șapte sute cincizeci de acolo, zăresc un furnicar de soldați și de camioane oprite...

– Poate că vor să construiască o casă a radio-televiziunii, rânjesc eu.

Dar roboteala efectuată de gagiii în uniformă e cel puțin bizară și nu are nici o treabă cu construcțiile. Trebăluiesc într-un mare patrulater înconjurat cu sârmă ghimpată. În interiorul numitului patrulater, terenul e împărțit în pătrate cu ajutorul unor sfori prinse cu țăruși.

– Interesează-te la un trecător, ordon eu.

Sirk se supune. Îl văd că se apropie de un bătrân cărunt și mai bărbos decât o brânză de Savoia uitată în beci.

Se întoarce după o clipă.

– Nu știe ce fac soldații. Tot ce a putut să-mi spună e că un avion a aterizat aici, acum câtva timp.

Sar în sus.

– M-am prins, amice! Sunt pe cale să caute ceva în nisip. Ceva care probabil că nu e mare, fiindcă trec prin sită tot terenul, centimetru cu centimetru. L-au decupat în carouri ca să-și ia puncte de reper. Lucrează minuțios fiecare careu, cum face un căutător de aur care vânează pepite...

Încep să-mi storc creierii, dar sub soarele care ne trăsnește peste ceafă, ca Guignol[1] peste scăfârlia jandarmului, această meditație solară nu duce la nimic bun.

Ne ducem să dăm târcoale pe la săpături. Observ de departe că santinele postate la intervale, în fața intrării acestei curioase tabere, interzic accesul.

Inutil să ne alegem cu un refuz și să fim luați la ochi. Fac cale întoarsă, escortat mereu de Sirk Hamar.

1. Personaj din teatrul de păpuși (n. tr.).

Când să intrăm în oraș, ne depășește un jeep; vine dinspre tabără. Tresar, zărindu-i în el pe cei doi flăcăi blonzi din ajun. Poartă cămăși kaki și caschete plate de pânză verde. Discută cu oarecare vehemență.

– Mă întreb cine naiba or fi occidentalii ăștia? murmur.

Întrebarea mea nu primește nici un răspuns. Copleșiți de căldură, preferăm să ne întoarcem la palat.

În grădină, Béru și Pinuche fac pe fanții, trimițând sărutări lacome pe vârful degetelor către damele din harem.

– Sunteți complet sonați! mă alarmez eu.

– Păi ce, face Béru, că nu le-atingem, ne mulțumim să filtrăm o țâră, nu-i nici un rău.

– Cu o gazdă ca asta a noastră, sunteți de un curaj nebun.

– Am un cârlig monumental la semi-negresă, mă avertizează Majestatea Sa. N-am mai văzut niciodată plămâni cum are ea, niciodată! Bertha mea, că ea totuși pot să spun din acest punct de vedere nu-i stil scândură de călcat, nu poa' să concureze cu domnișoara asta. Ah! ce porcărie, dac-ar avea măcar gându' ăl bun monarhu' să meargă la vânătoare să vâneze căprioare în Germania sau să facă o croazieră pe Mediterana, ai vedea tu cum i-aș mai povesti de Parisache lu' miss cafea-cu-lapte asta mică.

Țocăie un ultim sărut miorlăitor în aerul deja încins.

– Ah! puștoaica mea, îi strigă el, ce știi tu ce pierzi. Nu-i el ăla, gagiu' tău în coproprietate, care să te facă vreodată să cunoști marea ședință sincopoasă.

În timp ce-l îndepărtez de acolo, comentează:

– Chiar dac-ar fi mare sculă la așternut, Obolanu' tău e imposibil să aprovizioneze cu extaz toată colivia, să fim drepți! Doamnele-astea tre' să-și ia numere de ordine la ședința de netezit fulgi. S-admitem că-și meșterește

trei pe zi; chiar și pentr-un superman al slipului, asta-i media maxi, nu? Concluzia, în fiecare nopticică i-o grăma' de sărmănele care-s obligate să-ș' facă un solo de mandolină 'nainte s-adoarmă. Or, mie mi se rupe inima, mai ales cân' mă gândesc c-ăsta-i șeptel ales pe sprânceană...

Își continuă încă multă vreme jelania, în timp ce noi gustăm umbra înmiresmată a unui Prostibus-Amora[1] în floare extra-forte, pe pajiște.

Fiindcă a vorbit prea mult, Malacului îi e sete.

Pentru el ăsta este un nou motiv de cârcoteală. Pileala la Khanal presupune regimul apos. Această completă absență de zaibăr îl deprimă pe Ursulache al meu. Ia să-i indicăm noi o sucursală a vinurilor de Postillon, ce ne-ar mai zice „Bună seara, copii".

Oftând, se apropie de un robinet și-l acționează.

Eu îl înghiontesc cu cotul pe Pinaud.

– Ginește la scălâmbăitura pe care o s-o facă, el care are o sfântă groază de apa chioară.

Dar o iau *in the* freză. Ia uite-l pe Grăsanul meu ce-i mai ecluzează pe-ntrecute. Este de nesăturat. Și ce-i mai tare e că pare să-i dea de gust!

Când a terminat, umflat, se îndreaptă și, ștergându-se la gură cu mâneca gandurei, afirmă făcându-ne cu ochiul:

– Nu-i udătură, băi băieți. E tărie! Ah! sunt isteți în genul lor, arabicii voștri! Nu-i rău robinetu-n aer liber. Așa, ca nimica, te faci că te răcorești și...

Nici nu zice bine, că Băbătia și-a și vârât nasul lui lung sub robinet. Doar ce-l învârtește, și începe să scuipe sughițând, ca unul care are neînțelegeri cu stomacul.

Pun un deget sub jetul impetuos și gust.

– Dar ăsta-i robinetul de petrol! țip.

---

1. Amora – marcă de muștar (n. tr.).

– Crezi? suspină Grasul.

Plescăie din pendulă și, semănând, ca urmare, emoția printre pupilele gustative, sfârșește prin a admite că am dreptate.

– Am crezut că chiar era tărie, se scuză Infamul. Pe moment, poți să-ți vâri deștu-n ochi. De acord, nu-i prea mișto, da' vreau să vă spun că mai schimbi gustul după porcăria aia de ceai despre cu privire la care am întotdeauna impresia că beau fiertură de buruieni.

Nu-l vedem pe Obolan toată dimineața. La prânz căpătăm un dejun copios compus din urechi de șacal cu pastă de curmale, dovlecei umpluți cu furnici roșii și miere cu zahăr pudră. După care, ora siestei ne neutralizează pentru un timp. Între două și patru după-amiază, la Khanal toată lumea soilește. Marii și micii, bărbații și femeile. Păzitorii palatului se sprijină-n puști și n-au decât un ochi deschis. Mandea profită de această letargie generală ca să se preumble pe culoare. Iscodesc pe-ncetu', adoptând alura somnabulică a domnului care are o criză de ficat și se duce la dulăpiorul cu doctorii.

Ajuns la capătul aripii stângi, aud un zumzet de conversație. Ceea ce-mi gâdilește trompele lui Eustache e că limba folosită nu e khalaabageza. Nu o înțeleg, dar îmi spune ceva. Sonoritățile ei îmi sunt aproape familiare.

Ciulesc un pic clăpăugele și închid ochii pentru a mă concentra mai bine. Aia e, m-am prins: rusă, scumpele mele.

Mă aflu în dreptul apartamentelor celor doi bărbați blonzi. Oh! păi atunci, stai că asta nu-i o chestie lipsită de interes!

Mă topesc pe vârful țurloaielor și abia afară, la umbra unui parabellum rarissima, văd cum se prezintă *the* situația. La urma urmei, dacă aș avea posibilitatea să-i

fac Bătrânului un prim raport, i-aș spune că cei doi ruși sunt la palatul emirului Obolan și conduc niște cercetări minuțioase pe locul unde a aterizat avionul de la Trans-Lucide. Ce caută? *That is the question.*

O tuse ușoară mă face să ridic capul.

Și pe cine zăresc eu la fereastra ei cotropită de soare? Pe frumoasa Lola. Mă cercetează cu ochii ei mari, frumoși și triști. Îi surâd; îmi surâde.

Câtă dreptate are Grasul când se vaită că Obolan nu pleacă în croazieră. Puștoaica asta e așa de senzațională, încât aș risca moartea pentru un sfert de oră petrecut în compania ei, dacă moartea respectivă nu ar fi provocată de un supozitor din lemn de copac.

Mă chiorăsc prin jur: *nobody*! Atunci îndrăznesc un mic gest din vârful degetelor. Fata se retrage de la geam, și pe cine văd eu apărând în locul ei? Pe viteazul emir, complet dezbrăcat. Îmi deghizez micul bonjur într-un scărpinat la tâmplă, după tehnica verificată de actorii care îl joacă pe Labiche.

El îmi trage o înclinare de cap.

– Nu-ți faci siesta, străine? mă întreabă el cu o voce suavă și neliniștitoare.

– Prefer răcoarea arborilor voștri, Majestate, dacă nu vedeți vreun inconvenient.

– Bine, prietene, bine, îmi răspunde, eu o să gust puțină fericire cu favorita mea.

– Să vă fie de bine, Sire, oftez eu, nenorocit.

Capitolul XI

Când viața își reia cursul normal, mă duc la gorobeții mei.

Încă dorm. La soare, Béru devine un boa. Îl scutur pe Pinaud și-i spun lui Sirk să se scoale.

– Amice, îi zic ăstuia din urmă, dacă șansa nu face prea pe scârboasa cu noi, s-ar putea să părăsim cătunul ăsta nu peste prea multă vreme.

Privirea i se aprinde.

– Adevărat?

– Să zicem în două-trei zile, continuu eu. Ar trebui doar să-mi găsești un mijloc de a coresponda cu Mokkophania. Trebuie să existe așa ceva pe-aici, nu?

– Nu știu, se posomorăște el.

Bietul Sirk își spune că, dacă plecarea noastră este legată de instalarea unei linii telefonice Khanal-Mokkhophania, mai stăm ceva vreme în vacanță la Obolan.

– Probabil există o legătură radio, face el.

– Atunci află pe unde se găsește, Pinaud o să vină cu tine.

Și îi fac un semn elocvent Băbătiei, pentru a-i cere să stea de veghe la hotare.

În timpul absenței lor, Grasul (în sfârșit deșteptat) și cu mine punem la punct spectacolul de mâine. Că la asta trebuie să ne gândim. Suntem aici în calitate de artiști. Trebuie să executăm un număr.

Béru îmi potolește temerile.

– N-ai grijă, Băiatu': o să fac așa o demonstrație de catch, că o să fie succesul serii.

– Cu condiția să ai un partener! îi obiectez modestului.

Își scutură viguros – chiar așa – viguroșii săi umeri.

– Nu partenerii-s ăia care lipsesc în palatul tău cu miraje, Gagiule.

Pentru mai multă siguranță, cum se spune la P. J.[1], cer o audiență la monarh. Ne primește în timpul consiliului său intim.

Mă simt intimidat că pătrund în această sală, în care se organizează viața emiratului. Sunt acolo președintele consiliului înțelepților: marele Jmémeti cu gonflorul său de aplaudimetru particular, grasul Pomppi, supranumit cel Dulce, prin opoziție cu predecesorul său care fusese poreclit cel Amar. Au luat loc, de asemenea, în jurul covorului (de Orient) verde, Ben Jiskar, secretarul de stat cu sărăcia; Bashkhalié, ministrul nisipurilor și cactușilor; Moshpegrosh, caraliul Venerei Majestății Sale; plus vice-subsecretarul de stat de la secetă, plus colonelul Nerhodt, atașat de picioare al casei personale a emirului; ca și guvernatorul general al petalelor de trandafir și amiralul Mar-El-Delplata, comandant șef al mării de nisip. Dacă vă spun că sunt impresionat.

Când prezentările s-au terminat, îi spun lui Obolan ce ne aduce.

– Picați ca postul în Ramazan, declară Grațioasa Sa Majestate. Tocmai puneam la punct festivitățile de mâine.

Îmi permit să-l întreb care va fi desfășurarea susnumitelor. Mă lămurește că dimineața, începând de la unșpe ceasuri, o să aibă loc o ieșire cu flori pe corso. Apoi

1. P.J. – Poliția Judiciară (n.tr.).

dejun în aer liber. La patru ceasuri vor demara adevăratele festivități.

Are deja în program un dresor de șerpi cu ochelari, pe celebrul Ben Lissak. Apoi un balet de fete goale sosite din sultanatul Kumarekroupa.

Un mâncător de foc și un arătător de poze porno vor completa distribuția. În consecință, contează pe noi, ca să dăm substanță acestui spectacol.

– Acest coleg al meu, spun eu, arătându-l pe Béru, este îngrijorat: ar vrea să aibă parteneri la înălțime pentru exhibiția lui de catch.

– Nici o problemă, declară Obolan, superb.

Se adresează lui Abdel-Huener, ministrul distracțiilor și al prostituției, reunite.

– Dénumerdge frektsionéazo! îi zice el.

Interpelatul își atinge fruntea, gura, pieptul, buricul și se adâncește în intense reflexii. Când fumul creierului său surmenat începe să-i iasă pe nări, răspunde.

– Nuh trebenpin stataïanurzitch!

Aprobare a emirului.

– Se vor face cele de cuviință, promite el. Prietenul vostru o să aibă adversar.

Ne înclinăm și ieșim.

*
* *

Când soarele începe a-nroși nisipul de la orizont, la ora-n care șacalotul (adică micul șacal, a nu se confunda cu cașalotul) scheaună, chemându-și mama cu țâța ei cea plină, Pinaud și Sirk se întorc la palat.

Pare *joyce* moș Pinaud.

– Ai ceva nou, Moșnegărie? îl întreb eu.

– Și ceva înțelept, face el.

– Zi-i.

– Închipuie-ți, începe el, că i-am tras de limbă pe niște soldați, tocmai ca să nu stârnim bănuieli. Militarul

care ne-a informat era un băiat bine făcut, cu o figură isteață și un zâmbet plăcut. Simțeai, doar văzându-l, că...

– Nu te-am pus să-mi povestești viața lui, Pinaud.

Sirk, agasat, ia microfonul.

– Știm unde e clădirea postului telegrafic. E chiar în dosul palatului, pe înălțime. O jumătate de duzină de angajați își învârtesc degetele pe acolo și o santinelă stă de pază în fața intrării.

– Asta-i tot?

– Absolut tot. Doar că e o belea: particularii nu pot folosi centrul. Aparține Majestății Sale emirul. Dacă un negustor din oraș are un mesaj de trimis, trebuie să-l încredințeze ministrului de interne, care îi dă sau nu aviz favorabil.

Strâmb din nas. Mesajul pe care aș vrea să-l expediez nu este înfățișabil la serviciile lui neica Obolan, ați ghicit deja, nu?

– Cum e clădirea asta?

– Destul de simplă, face Pinuchet, care știe să citească uneori până în fundul gândurilor mele, tot așa de bine ca madam Irma în zațul de cafea.

– Gratii la ferestre?

– Da!

– Mai multe intrări?

– Două. Funcționarii locuiesc în clădire.

– Foarte bine, o să vedem, când o veni momentul, cel mai bun mod de a proceda.

Iac-așa sunt eu, flăcăi. Mă bazez mereu pe inspirație. Până acum, voi știți, nu m-a lăsat baltă niciodată. Specificul vieții este acela de a fi mișcătoare, maleabilă, fasonabilă. Consistența ei se schimbă de la o secundă lə alta. Poate că asta provine de la conjuncturile astrale, nu zic ba. În orice caz, fiecare moment cere o rețetă deosebită.

V-ați prins? Hei! cu voi vorbesc! Nu mai dormiți întruna, iepurașilor.

Pe cuvânt, sunt momente când mi-e al naibii de milă de voi. Nu mai sunteți în circuit. Vă trambalați amărâtul ăla de destin ca un *boy-scout* rucsacul, uitând să mai și trăiți un pic. Este ceva glandular sau ce? Există pilule pentru cazul vostru, fiilor. Salvarea e la farmacistul vostru obișnuit. Faceți un tratament și, când materia voastră cenușie își va fi făcut un bun rodaj al supapei, ziceți-mi, ca să-ncercăm să ne hlizim împreună măcar o dată, de acord?

Ziua se sfârșește cu o haleală solidă.

Și fiecare se retrage în apartamentele sale.

*
* *

E călduț.

Ah! puterea lenifiantă a nopților khalaabageze.

Un clar de lună de culoarea pe-care-o-vreți-voi-numai-galbenă-să-fie se fofilează în camera mea, ștrengarul!

Mă sucesc și mă răsucesc pe pernele moi, gândindu-mă la chestii absolut străine de misiunea mea. Înflăcăratul vostru San-Antonio își spune că genul asta de misiune e lipsit de ciobănițe. E ceva vreme de când n-am mai înhățat una în brațele mele și încep să am o amărăciune în josul burții.

Când te gândești că, exact sub mine, e haremul emirului Obolan, mai bine aprovizionat decât Galeriile Lafayette! Sunteți de acord că asta-i dă friguri unui bărbat cinstit în perfectă stare de funcționare, nu?

Încerc să închid ochii și să mă las în voia somnului. Nu-i chip. Noaptea Arabiei îmi sâcâie nervii, pielea, totul.

Solidele sforăieli ale celorlalți nu mă încurajează deloc să-i imit. Hidos poate să mai fie și somnul ăsta. Coma asta zgomotoasă, chinuită, inconștiența asta dobitocească

mă înspăimântă. E ridicolă. E jalnică. Omul e făcut ca să fie treaz și ca să moară. Partea focului, care este pătuțul, aș vrea să o pot suprima. Să-ți păstrezi mereu autocontrolul, să nu mai fii un om pe sfert, printre atâția și atâția alții, ci un om pe de-a-ntregul, cred că ar fi trebui să fie mișto.

Nici o suflare. De afară ajung la mine miresmele plantelor opiacee care mă întărâtă și mai tare.

Și, brusc, mă ridic, cu inima făcând treișpe-paișpe. Am certitudinea fulgerătoare că e cineva în camera mea.

Într-adevăr, o siluetă stă în picioare, lângă ușă.

Bag mâna sub pernă, acolo unde mi-am pitit briceagul de campanie.

– Sșșt! mi se șoptește.

Silueta înaintează și pătrunde în raza lunii. Ei, și atunci, palpitanta mea, care mergea în trap săltat, o ia la galop, când o recunosc pe Lola, favorita emirului.

În marea sa înțelepciune sticlețiană și franco-cartezianã, San-A. al vostru își spune că, dacă vreun tembel oarecare descoperă prezența acestei pipițe în cămăruța mea de băiat, o să am dreptul la un scaun așa de ascuțit, că o să-mi ajungă până-n gâtlej.

Dar, altminteri, această prezență feminină mă face să constat că-i bine să trăiești.

Lola vine și se așază pe marginea culcușului meu. Acum mă felicit că sunt înconjurat de sforăielile tumultuoase ale camarazilor mei. Tărăboiul acestei bătălii nazale acoperă șușotelile fetei, căci ea îmi vorbește.

– Ești francez, nu-i așa?

Ea se exprimă în limba lui Victor Hugo, a lui Balzac și a lui Georges Simenon (care este cunoscut și sub pseudonimul de Balzac 00.02) fără cel mai mic accent. Sau, ba da, mai degrabă are unul: accentul parizian.

– Ce chestie, frumoaso! îi ciripesc eu.

– Şi eu sunt, face ea. Stăteam pe strada Chemin-Vert.

O nostalgie a Parisului îşi cântă în mine muzica ei acordeonoasă şi tristuţă. Strada Chemin-Vert... Marile bulevarde... Bastilia...

– L-am recunoscut imediat pe Sirk Hamar, adăugă ea.

– Ce?

Ştiu eu că Arabia e ţara minunilor, dar trebuie să fiţi de acord că o asemenea declaraţie i-ar tăia braţele unui eunuc!

– Din cauza lui sunt aici, zice Lola.

Şi gentila copilă îmi spune povestea ei. Fiindcă trebuie să mi-o şoptească, e obligată să se lipească toată de mine; asta creează nu numai un curent de simpatie, ci şi un curent de înaltă tensiune, pe deasupra, v-aţi prins?

Ea era secretară la un misit. Într-o zi s-a îndrăgostit de un băiat frumos care se numea Rodolphe, ca în Eugène Sue[1], dar care era cam peşte, cu tot prenumele lui sforăitor. Aparţinea unei bande conduse de Sirk Hamar. El a făcut-o pe puştoaică să creadă că-i plăteşte o călătorie de vis în ţara petalelor de trandafiri pe băţ. Rodolphe pleca, vezi Doamne, înainte, pentru afaceri. Lola trebuia să vină în urma lui. Când s-a înfăţişat la Beyrut, o aştepta o frumoasă localnică, care a pus-o să ia un alt păsăroi spre Khalaab-al-Amouk. Apoi s-a-mpuţit treaba. Nişte domni (şi doamne) extrem de documentaţi au sechestrat-o, ca s-o înveţe amorul oriental. La început, realizând ce i se întâmplă, în mod fatal, a zvârlit din copite, sărăcuţa. Dar a început să plouă straşnic cu lovituri de bici. Contează doar primul pas. Înţelegând că singurul

1. Eugène Sue (1804–1857) – scriitor francez, cunoscut mai ales pentru romanul-foileton *Misterelor Parisului*, al cărui personaj principal se numeşte Rodolphe (n. tr.).

fel de a-şi îndulci soarta era să intre-n joc, i-a prins gustul (jocului) şi şi-a obţinut iute licenţa în licenţă. Şi-a plătit chiar luxul de a ieşi prima în promoţia ei, obţinând premiul Haremului General.

Obolan, care-şi înnoia stocul de femei, a cumpărat-o şi, constatându-i ştiinţa, şi-a făcut-o favorită. Asta-i!

Tristă poveste, veţi fi de acord, dar pe care puţine femei au trăit-o.

O tăcere urmează acestei penibile confesiuni. Eu profit ca să-i aplic Lolei o ventuză princiară.

– Ar trebui să-mi arăţi portofoliul tău, micuţa şi scumpa mea compatrioată, fac eu apel la înalta sa bunăvoinţă.

– Nu fi nerăbdător, iubi, răspunde ea. Am şi eu tot atâta poftă cât şi tine. Un francez! Credeam că n-am să mai îmbrăţişez niciodată vreunul.

Ea îşi combate pesimismul printr-un pupic umed care îmi permite să admir Calea Lactee în Gevacolor, pe ecran panoramic. Crucea Sudului scânteiază, iar Ursa Mare vine să-i facă o mică vizită.

– Cred că am înţeles tot, murmură Lola.

– Ce ai înţeles?

– Eşti un tip de la biroul doi, nu-i aşa? Anchetezi despre avion?

Rămân năuc.

– Asta ţi-a spus degeţelul tău cel mic şi ştrengar, puicuţa mea?

– Da. L-ai adus pe împuţitul ăsta de Hamar pentru că vorbeşte limba noastră, e adevărat sau nu? Şi, fiindcă trimişii voştri dinainte nu s-au mai întors la bază, v-aţi deghizat...

– Continuă, mă interesezi, I ola.

– Asta-i tot. Presupun că-i cauţi pe tipii ăia doi care sunt prizonieri.

Ei bine, uite una care și-a încasat rația de meninge, când a fost distribuită, și care știe s-o folosească.

– Sunt tot prizonieri?

– Cred...

Eu sar în sus:

– Unde sunt deținuți?

– În închisoarea specială, presupun.

– Care unde se găsește?

– O să-ți arăt.

O prind de mijloc.

– Când?

– Mâine, în timpul serbării. Dar cu o condiție!

E gata de orice San-A. Când are o cataplasmă de *pin-up* pe piept, ar vinde Camera Deputaților, cu tot cu conținut, primului gunoier.

– S-a aprobat, fetițo.

– Când pleci, mă iei cu tine. Mă sufoc în palatul ăsta, nu mai pot.

– Îți promit, micuța mea Lola.

Ea mă recompensează cu un bușabuș cu pompaj.

– Spune-mi, o întreb, cei doi bărbați blonzi care locuiesc la Obolan sunt ruși, nu-i așa?

– Da.

– Ce caută la locul aterizării?

Ea scutură din cap.

– Nu știu. Eu nu ies niciodată și nu știu ce se întâmplă în afara palatului.

Ne-am spus destule. Acum trebuie să facem.

Și facem.

Ea îmi arată figura cu privighetoarea din măceșul înnisipat, apoi urmează arabescul fantomă, șahul persan, șahul pe cocoțate, ratonul bălos, semiluna din tren, trenul echipajelor din lună, dacă-nu-vrei-o-bag-în-nădragi, și piesa ei de bravură: noaptea regilor pe Muntele Pleșuv.

Pe scurt, când drăguța copilă mă părăsește, pe tăcute, așa cum a venit, îmi spun că, la urma urmei, somnul are ceva bun pentru omul care a știut să-și facă treaba, misiunea și datoria lui de mascul.

– Pe mâine, tu cea fără de care dragostea nu ar fi decât ceea ce este, îi spun eu. Cum se termină numărul meu de tir, ne vedem aici.

Ea consimte și-mi spune tandru:

– Pe mâine, Paris!

E drăguț, nu?

Capitolul XII

Paris!

Este cuvântul care-mi vine în minte la trezire. Sunt năucit după beția acestei nopți. Al naibii să fiu dacă mă așteptam la așa o frumusețe de partidă galantă! Oh! nu, vă jur, viața mea este atât de plină de neprevăzut, încât o să am, la sigur, un excedent de bagaje de plătit. Lola asta, ce ziceți de așa o distrugătoare de somiere! Ce tehnică! Ce știință! Ce talente! E o porcărie ce i s-a întâmplat, dar asta i-a permis să-și desăvârșească darurile secrete pe care le poseda. Mulțumită bandei lui Sirk Hamar a putut să și le dezvolte. Punerea în exploatare e o chestie delicată. Nu-i totul să descoperi un zăcământ de petrol în grădina ta: trebuie să-l pui și în valoare.

Zărindu-l pe Sirk, izbucnesc în râs.

– Ce vă amuză? mormăie el.

Mă pregătesc să-i vorbesc despre fanteziile hazardului, dar îmi mut gândul. Punându-i-o Lolei, am comis o crimă de lezmajestate. Sunt pasibil de țeapă și de extirparea amigdalelor din zona sud. Presupuneți că Hamar face pe tâmpitul și că se duce să scuipe bucățica la emir? Vi-l imaginați pe multiubitul vostru San-A. deghizat în giruetă?

– Nimic special, răspund eu. Sunt *joyce* pentru că e *fiesta*. Nu am putut rezista niciodată la magia chermezelor, puștiule.

El dă din viguroșii săi umeri.

– Vă găsesc mai degrabă optimist, de felul dumneavoastră.

– Optimismul, Sirk, este sănătatea sufletului.

– Auziți, rânjește el, ca să-mi fac numărul de scamatorie, aș vrea să fiu mascat, nu e incompatibil, nu?

Mă chiorăsc la el cu suavitate.

– Ca să sporești misterul sau ca să-ți pui la adăpost fundul, tipule?

– E adunătură de gloată la palat și n-aș vrea să fiu recunoscut de anumiți oameni, care se vor afla, probabil, acolo.

– În acest caz, ai dreptate: maschează-te.

*
* *

Serbările se pornesc într-o veselie.

Se spera nițică ploaie care să mai contribuie la ambianță, dar nu s-a mai văzut nor în țară de la domnia marelui emir Ador. Nu contează. Te obișnuiești și cu soarele, pân' la urmă.

Marele boss din Khalaab-al-Amouk, imamul Kummaïrespyr, este acolo cu garda lui personală și cu suita (mai multe rânduri grupate). Se înțelege că marele emir Ishte, marele emir Akulos, marele emir Ab El, marele emir Ifiq și cel mai bătrân dintre ei: marele emir Ossithor, au răspuns și ei prezent la apel.

Ce fast! Și-au adus cele mai frumoase vestminte, cei mai frumoși lachei, cele mai frumoase femei pe care le au.

Unul s-a cărat încoa pe dromader, un altul pe spinarea unui elefant, un altul în jeep, un al patrulea pe cal, iar imamul și-a luat avionul personal: un Rivoire & Carret 1925 cu elice biconvexă și motor Bozon-Verduraz. Aparatul are această trăsătură specială că nu e dotat decât cu un scaun: cel al imamului; cei din suita lui, inclusiv pilotul, călătoresc în picioare, din respect.

Altă particularitate, scaunul în chestiune este unul de closet, pentru că imamului îi este frică de avioane, ceea ce îi provoacă tulburări intestinale. Evident că scaunul în chestiune este de platină și capacul de aur masiv, ați rectificat singuri, nici nu mă îndoiesc.

Palatul se umple de o rumoare veselă. Culoarele sunt năpădite de o mulțime împopoțonată, trăncănitoare și răzăreață.

Béru observă toată harababura, se urcă-n haraba și strigă ura[1].

– Când i-oi povesti toate astea lu' Berthe a mea, se extaziază el, o să crează că-i sporovăi povestea lui Paladin și feștila lui magică!

Defilarea este de neuitat.

– Ce păcat că nu mi-am luat Kodakul! se jeluiește Pinaud. Aș fi făcut poze color și le vindeam la *Match*[2]!

Asta-i o cavalcadă ca la Barnum Circus. Dar mai sclipitoare.

Banchetul în aer liber, care urmează în grădinile palatului (numite grădinile Avhanbra), parcă e dintr-o superproducție americană. Se rontăie oi întregi stropite cu boia iute. Trubadurii scarpină gaura luthului psalmodiind o melopee d'Eraste.

Niște boy deghizați în eunuci vântură evantaie lungi, smulse de la găozul struților, ca să răcorească asistența.

Poate că nu au vânturat țara, dar cunosc arta și modul de a alunga muștele. Căci muștele astea khalaabageze sunt întreprinzătoare. Un decret emirial le interzice accesul în palat, dar hapsânele astea nu țin deloc cont de el.

Toată lumea bagă la ghiozdan și râgâie. Cei mai rapizi emit deja alte necuviințe. Se halește cu mâna, grăsimea de oaie se prelinge pe la comisurile buzelor!

1. Ei, nu, ce vreți: sunt înzestrat, și cu asta, basta (n. a.).
2. Revista *Paris Match* (n. tr.).

Sunt, în general, comisuri de poli ție[1], căci domnii emiri sunt genul plătitor.

Cu cât notabilii sunt mai notorii, cu atât halesc mai porcește. La un chiolhan, crema Khanal-ului aproape că e mai scârboasă la privit decât crema Parisului la un lunch.

Toți hămesiții, gură-cască, împuțiții, subalimentații, nefericiții, mutilații (din El Senor), șomerii, handicapații, amărâții se lipesc de gard și întind mâini avide, pe care le retrag vide, căci nimeni nu se sinchisește să le arunce resturi. Câinii sunt aici ca să guste ceea ce disprețuiesc convivii. Când rugătorii se roagă prea tare, gărzile din exterior le aplică bice îndesate și generoase.

De la ferestrele noastre, urmărim acest întristător spectacol.

– Ei, spune dacă nu e rușinos, se indignează Pinaud. De ce nu se revoltă oamenii ăștia?

– Nu au mijloace, Pinuche, îi răspund. Trebe' cinșpe sute de calorii ca să faci o revoluție, și ei sunt departe de a le avea...

În timpul orei sacrosancte a siestei, îmi urzesc planul de bătaie. S-ar putea să am nevoie de Grasul pentru ceea ce se pregătește. În consecință, el va deschide ședința. O să intre la ridicarea cortinei, iar eu mă voi produce imediat după. În felul ăsta, vom avea un răgaz destul de lung pentru a vizita temnițele. Sper că toți flăcăii din palat vor asista de aproape sau de departe la spectacol.

La trei ceasuri, îmi zgâlțâi amicul.

– Aranjază-ți ținuta, Béru, tu joci.

El grohăie, se scarpină pe burtă și se scoală gemând.

– Ținuta mea, zice el, nu e prea grea, rămân în slip.

1. Aceste lamentabile jocuri de cuvinte, de care nu reușesc să mă dezbar, îmi frânează cariera și îi fac să ezite pe gagiii de la Nobel (n. a.).

Ia o sticlă de cerneală și alta de tinctură de iod. Înarmat cu un tampon de vată, își constelează cu pete ocru și negre Eminența (care încă mai posedă așa ceva într-o cantitate frumoasă).

– Mă leopardesc, îmi explică Grăsanu', așa arăt mai luptător, te prinzi la figură?

– Ah! îl complimentez eu, sistemul D. nu mai are secrete pentru tine, Béru. Tu îl înalți la nivelul științelor exacte.

Mulțumit de el, cere o sticlă de ulei și își unge slănina. După care execută câteva exerciții de suplețe.

– Bun, gata la urmă, zice el. Picioarele merg bine, sufletul merge bine, iar mașinațiile nu mi-au fost niciodată mai rodate.

Coboară în grădină, unde va avea loc reprezentația, și se prezintă pe o pistă pregătită pentru numere, cu un mers nobil și apăsat, de gladiator.

Toată lumea e de față.

– Ai ceva trac? îi șoptesc Matahalei.

El mă privește uluit.

– Ești diliu sau ce ai, San-A.? Trac, io? Ai citit așa ceva în *Revista fetițelor*? Vezi tu, nu mi-e frică decât de-un lucru: c-or să-mi paseze vreo fleoarță de partener. Fiin'că atunci mi-aș feșteli blazonu' și m-aș simți nasol. Io, cân' mă snopesc cu un ins, îmi place ca insul despre cu privire de care e vorba să aibă răspundere în mașinație, altfel n-are farmec.

La cererea mea, pe pistă s-au plantat patru țăruși. Sunt țepe înfipte de-a-ndoaselea, de fapt. Și s-a întins o funie de jur-împrejur, să fie ca un ring.

Béru trece pe sub frânghie și se prezintă fercheșei asistențe, cu brațele în „V", cu atitudinea de vamînțeles regulamentară. Obține un mare fâs. Arabii suspuși sunt avari la bravo și nu-l acordă decât învingătorilor.

– Sunt constipați la falange, îmi atrage atenția Grasul, mofluz, întorcându-se în colțul lui, unde eu fac pe managerul cu prosopul în mână.

– Las' că-ți sărbătorești tu triumful cu scatoalce, flăcăule, îl încurajez eu.

Și atunci se întâmplă ceva. Se ivește o ființă surprinzătoare, aproape preistorică. Măsoară pe puțin doi metri și zece. Are o cușcă toracică mare ca un butoi. E negru și tot atât de păros ca o gorilă. Aproape că e o gorilă. În orice caz, a avut una printre ascendenții direcți. Fie mă-sa, fie ta-su. Poate amândoi, la urma urmei. L-o fi avut doar pe tata-mare om. Da, e posibil.

Bérurier zâmbește.

– Au organizat prost organizatorii, glumește el. Au și încurcat numerele. Uite-i că anunță menajeria în același timp cu luptele cu mâna liberă.

Eu nu-i împărtășesc buna dispoziție, pentru că tocmai m-am prins că această ființă gigantică, monstruoasă, antediluviană este partenerul lui Bérurier.

Emirul se ridică și, întors către oaspeți, le bălmăjește ceva cu vocea lui mai dulceagă decât un kil de rahat-*lokum*. Ei aprobă în tăcere.

Atunci, Obolan ni se adresează nouă.

– Străinilor, zice, iată-l pe adversarul care a fost ales pentru luptă. Numele lui este Dindosdecaldaïorinudaï, ceea ce înseamnă „Sfarmă-Piatră".

Îi arunc o căutătură lui Béru. E cam gălbior ieduțul.

– Dacă Majestatea Voastră ar vrea să-mi permită, face el, gentelmanu' ăsta și cu mine nu suntem d-aceeași categorie. Că io nu-s decât la grei, da' el e pă puțin la rupe-cântare.

– Nu intrăm în aceste considerațiuni, face sever Obolan. Adaug, adaugă el într-adevăr, că, pentru a da mai multă înverșunare luptei, am decis că învingătorul

va primi o pungă de o mie de klitorişi, iar învinsul va fi castrat.

Dacă trăznetul cădea peste moaca Huidumei, cu siguranţă că n-ar fi fost mai uluit.

– Ce aţi zis, Monseniore Majestatea Sa?

– Că învinsul va fi castrat în ora următoare luptei. Învingător e acela care îl va face pe adversar să-şi piardă cunoştinţa. Haideţi şi, cum spune proverbul khalaabagiu: fie ca cel mai bun să nu piardă!

Sunt la pământ. Aud placa Grasului cum cântă la castaniete. Genunchii lui se unesc întru sperietură.

– Da' eu refuz lupta, îmi spune el. Ce vrei să fac cu King-Kongu' ăsta, în afară că să-i arunc alune?

– Prea târziu, Grasule, suntem strânşi cu uşa.

– Noi? Se vede cât de colo că nu-s podoabele tale alea care-s pe cântar. Io una-ţi ciripesc: mai bine crăp decât să mă-ntorc acasă fără utilaju' meu de produs frisoane. Niciodată neam de Bérurier nu şi-a sfârşit viaţa cu prunele într-o cutie de bijuterii.

E întrerupt de o ţiuitură ascuţită de flaute.

– Trebuie să câştigi, Béru! Asta-i singura soluţie posibilă. Ia-l la trântă. E un colos, e molâu. Împiedicat în cărnuri, nu vezi?

Grasul se îndepărtează jalnic, ca o loază pedepsită să se ducă la colţ. În faţa lui Sfarmă-Piatră pare, dintr-o dată, minuscul.

Un purice!

Celălalt, care are maniere, îi întinde mâna pentru lăbăreala preambulatorie. Béru, ursuz, îşi lasă dreapta să cadă în cea a super-gorilei şi iacătă-l trăgând un răget în timp ce cade în genunchi.

– Ah! banditul, eructează Malacul, ce de-a mai electricitate extatică mi-a transmis în ţurloaie! Da' nu aşa se joacă. Ăsta are o menghină, nu mână!

Lupta începe. Majestatea Sa înnebunită începe dându-i ocol lui King-Kong, ca şi cum ar căuta o breşă prin care să evadeze. Celălalt scoate nişte mormăieli de urs şi îl priveşte fără bunăvoinţă. Şi, deodată, când demnul Béru trece prin preajma lui, îi arde una. Zăpăcit, Dânsul se clatină şi îşi pune un genunchi în pământ. Celălalt înaintează ca să-l termine.

– Păzea, Gagiule! implor eu. Îţi trage una de-aia iepurească!

Într-un suprem efort, Béru se rostogoleşte pe o parte, iar braţul omului-munte cade în gol. Camaradul meu se ridică şi îi stă împotrivă din nou. În asistenţă, fiecare îşi ţine respiraţia.

Tot făcând eschive, Grasu' tună:

– Nu se joacă aşa. Am să depun o plângere la federaţia de catch. Asta-i lupta lui David contra lui Colgate!

– Ameţeşte-l, Grasule, îl îndemn eu. Plimbă-l în cerc şi încearcă fenta lui Jules.

El mă ascultă. Foarte iute, ţopăind, amicul meu îşi obligă redutabilul vizaviu să se învârtească aproape pe loc. Sfarmă-Piatră este un luptător, nu un dansator. După ce a făcut opt revoluţii complete în jurul său, se cam bâţâie.

– La ghiozdan, Grasule! sugerez eu.

Dânsul s-a prins. Fentează printr-o nouă rotaţie şi plonjează cu capul înainte în stomacul Groaznicului.

Ai zice că percutează uşa unei biserici, aflat la volanul rablei lui. Se aude un bing cavernos. Celălalt nici nu a clipit, în schimb Béru e ameţit. Picioarele parcă-i sunt jeleu de gutui. Parcă ar merge prin nisipuri mişcătoare mişcătorul.

Îl văd că e zăpăcit. Cade în fund, cu aerul gânditor al tipului care a încasat un vagon de cărămizi peste cafetieră.

– Nu mai număra stelele, Slăni! îi arunc eu. Gândeşte-te la fuduliile tale, că e mai urgent.

Noroc că mamutul nu are mare promptitudine în reflexe, altfel, cu o lovitură de copită, ar putea să descăpățâneze nobila moacă béruriană.

– Sus! latru eu. Sus, Grasule! Ai o urgență!

El se redresează și murmură în direcția mea:

– Ce po' să fac: are ghiozdanu' de oțel. Este omul de Crom-Manioc, îți spui eu.

– Dă-i bătaie! Dă-i bătaie! Vine!

În asistență sunt murmure. Domnii Seniori găsesc că lupta nu e pasionantă. Se întreabă dacă trebuie să mai stea până mâine pentru sângele ăla din pagina întâi. Ar fi în stare, pentru un moft, să ceară să li se ramburseze banii cheltuiți, în timp ce, nu peste mult, o să i se dea de cheltuială lui Béru.

Grasul se prăbușește în colțul meu, alergat mereu de mastodont.

– Ca să-l dau gata, mi-ar trebui un pistol mitralieră cu două țevi, mă asigură el. N-oi avea tu vrun ac pen'ca să-i crap lampioanele?

Am un ac. De siguranță! Îl deschid și-l las să cadă, cu discreție, pe jos.

– Fă încă un tur și lasă-l să te atingă aici, ca să-l iei!

S-a prins. De data asta, în fața fugii lui disperate, adunarea protestează. Grasul (care a devenit cel mic), așteaptă o scatoalcă de la celălalt, ca să-și justifice poticneala. Aceasta vine, dar Béru o încasează rău și rămâne groggy.

Un arabic se apropie de ring și numără în khalaabageză secundele fatidice.

– Scoală-te, Grasule! îmi scuip eu bojocii. Scoală-te!

El nu se mișcă. Arbitrul improvizat își continuă contabilitatea. Trebuie să fi ajuns la șase.

– Scoal' imediat: păzea, Berthe!

Asta-i produce un șoc lui Alexandre-Benoît, care reacționează, se ridică. Miracol, acul nu mai e pe jos. L-a luat? Așa-i doresc. King-Kong vrea să-l termine. Se năpustește. Béru se lasă în jos, celălalt se rostogolește în corzi. Un țăruș este smuls. Tipul cade cu fața la pământ. Béru profită de asta ca să sară pe el. E pentru prima oară că are și el o umbră de avantaj. Cu o mișcare din șale, Sfarmă-Piatră se descotorosește de el. Béru se dă de-a dura într-o parte. Atunci, celălalt îngenunchează ca să-l sugrume. Își duce lăboaiele la gâtul camaradului meu. Sunt burtă la burtă. Râtul luptătorului khalaabagiu face un zgomot de turbină.

Béru scoate deja o limbă mai lungă decât covorul desfășurat pe suprafața de aterizare de la Orly, atunci când generalul se întoarce pentru prestațiile lui la domiciliu.

Asta-i sfârșitul, mă pregătesc să arunc prosopul, compromițând prin simplul meu gest o eventuală descendență a familiei Bérurier. Dar ce se-ntâmplă? Sfarmă-Piatră are o tresărire. Îi lasă grumazul dragului de Bérurier, ca să-și ducă mâinile în josul burdihanului.

Din două opinteli energice, Béru a ieșit de sub hoitul antagonistului său. Acum o să-l cred când afirmă că a făcut rugby la regiment. Îi trăsnește gorilei una cu piciorul, în chip de *penalty*, peste meclă. Figura asta l-ar face să moară de gelozie pe scumpul nostru Albaladejo. Celălalt strănută și-și privește adversarul.

– Stai tu, mă fleică, îți dau eu acuș și legumele, gâfâie Bérurier.

Face un salt de cimpanzeu și se prăvale cu toată greutatea pe pieptul mamutului. O sută zece kile încărcătură utilă în costițe contează chiar dacă ești un super-super-man. Sfarmă-Piatră nu mai sfarmă nimic. Se sufocă. Atunci, Grăsana' mea îngenunchează alături de adversarul

său; cu latul mâinii mitraliază gâtul ca-şi-învinsului. Parcă ar fi un măcelar care taie, cu un cuţitoi mare, un os de vacă. De data asta, gorila dă ochii peste cap, e clar. Dar Béru nu-şi dă seama. Nu vrea să-şi dea seama. Superb, în furia lui cea neagră, loveşte şi loveşte, şi loveşte, şi iar loveşte! Puternic, generos, invincibil!

A devenit un mecanism! Da, e o maşinărie de făcut K.O. O maşinărie de distrus gorilele.

– Nu te mai strofoca, Băiatu'! îi strig eu. A băgat limba pe gât.

Rotunjimea Sa încetineşte, se opreşte şi măsoară corpul mare şi inert, lat la picioarele lui. Se ridică şi face câteva mişcări de braţ, ca să-şi restabilească circulaţia.

Apoi, adresându-se monarhilor, le aruncă:

– Păi, Majestăţile Mele, tre' să vi-l împachetez? E pentru acas'?

Un tunet de aplauze. Emirii nu-şi mai revin după această ispravă. Imamul e ăla care votează o gratificaţie specială cu menţiunea juriului. Gărzile vin de îl înhaţă pe Sfarmă-Piatră de labe şi-l evacuează aşa cum evacuează ajutoarele toreadorului un taur mort.

– Ai fost senzaţie, Grasule! îl aplaud eu.

– Am făcu' şi io ce-am putut, îmi zice el. Noroc c-aveam acul tău. Nu c-ar fi fost mare, da' i l-am înfipt în breloace. Mi-am zis că din moment ce tot i le taie, nu tre' să mă jenez, înţelegi?

Înţeleg.

*
* *

E rândul meu să joc pentru onorabila asistenţă, întâi şi-ntâi.

E rândul meu să joc pe cont propriu, *after*.

Numărul meu o sobru, clasic, impecabil.

Migălesc. Încep cu o mică serie de globuri de sticlă aruncate în aer de Pinuche – asistentul meu –, pe care le

pulverizez cu focuri de pistol. Apoi tai țigările din gura aceluiași Pinuche. Are o încredere al naibii de mare în calitățile mele buffalobilliene Deșeul. Pe bune, îi tund chiștoacele la nivelul mustăților lui de șobolan. Asta le place. Sunt aplaudat. Puștocul de precizie al cumătrului Obolan îmi face cu ochiul. Am o mare poftă să i-l salt profitând de această petrecere. Degetul meu mic îmi șoptește că o să-mi fie util nu peste mult timp și, fără îndoială, mai înainte. Așa că, după ce reușesc *clou*-ul numărului meu, tir de-a-ndoaselea, pe care îl realizez ochind într-o oglindă, nu mi-e greu să strecor flinta în gandură, în loc s-o pun la loc în cutie.

Uf! Am terminat. Acum e mâncătorul de foc, care se va deghiza în lampă de sudat. Apoi vor urma dansatoarele, Sirk etc. Am destul timp înaintea mea.

– Mișcă-te, Grasule! fac eu. Și tu, Pinuchet.

Urcăm din nou în apartamentele noastre. Nu-i nimeni pe culoare. Slugile se înghesuie la ferestre, ca să se holbeze la performanțe. E, cu adevărat, momentul potrivit!

Puștoaica Lola stă așezată pe culcușul meu. Descoperind-o, subordonații mei insubordonați își cască obturatoarele. Dar unde sunt ei complet aiuriți, e când o văd pe favorită aruncându-mi-se în brațe și punându-mi o ventuză, în timp ce-mi face figura cu genunchiul înaintaș, între cele două punți.

– Uliu! Măi, ăsta! bâlbâie Umflătura, nu te schimbi tu cât e hău'! Peste tot pe un'e-i șeptel, selecționezi tot ce-i mai clasă.

Pinaud, mai realist, murmură:

– Asta-i demență, San-A., știi tu ce te-așteaptă?

Îi dau Lolei restul de la sărut, înainte de a răspunde, fiindcă Félicie m-a învățat că nu trebuie niciodată să vorbești cu gura plină.

– Fără panică, copii. Dacă nu ne-am risca viața de dragul dragostei, atunci pentru ce-am mai risca-o?

– Ești gata? mă întreabă Lola.

– Sunt.

– Atunci, hai!

Dau vitejilor mei cavaleri ordinul să se țină după noi, iar eu urmez pașii Lolei.

Ea cunoaște palatul ăsta ca pe buzunarul nădragilor mei.

La capătul culoarului, iacătă că ridică o draperie și o ia pe o scară ascunsă.

Ne scoborâm iac-așa, preț de trei etaje, plecând de la primul, ceea ce vrea să zică, precizez pentru ăia dintre voi care-s slabi la matematici, că ajungem la două etaje sub pământ. O poartă de fier ale cărei bare nu sunt rahitice barează deodată scara. Lola își duce un deget la buze și îmi indică un paznic așezat pe un taburet.

Omul se ocupă cu gresajul unui revolver mare cât o bombardă. Fredonează o melodie.

– El are cheile, îmi șoptește Lola. Și mai sunt doi paznici în camera de alături.

Problemă spinoasă. Ce-i de făcut?

Dacă mă apuc să fac vraiște prin coșmelie, înainte de a ne asigura spatele, risc naibii să mă blochez într-o fundătură. Pe de altă parte, e indispensabil să comunic cu prizonierii. Și atunci?

– Vorbești khalaabageza, scumpo? o întreb pe pipiță.

– Curent.

– Adevărat, ești dotată la limbi.

Îmi scot pistolul și îl furișez printre gratii.

– Îl chemi încet pe omu' și-i spui să vină să deschidă, fără să facă pe nebunu'. O.K.?

– Și dacă strigă? obiectează frumoasa messalină.

– N-o să strige de două ori. La adâncimea asta şi cu tămbălăul din grădină, zgomotul unei împuşcături o să treacă neobservat.

Este gata la toate Lola. De supusă, e supusă.

– Hei! Unsetsuka totsifletsi! face ea.

Paznicul se opreşte din cântat, înalţă capul, ne vede, se ridică, împiedicat în revolverul demontat. Trebuie să-i pară rău că a ales momentul ăsta ca să-i facă toaleta intimă pârţâitoarei sale.

– Daïzor! îi aruncă Lola.

El priveşte în direcţia încăperii în care îi stau tovarăşii. Fac o mică mişcare foarte oportună cu revolverul. Tipul nu-i cavalerul Bayard. Se apropie la gratii.

– Zi-i să ridice mâinile şi umflă-i cheia de la puşculiţă, frumusete!

Ea îndeplineşte, docilă, ordinele mele. Iată-ne la faţa locului. Dintr-o mişcare de tărtăcuţă îi indic Grasului să se ocupe de paznic. Învingătorul lui Sfarmă-Piatră nu e el ăla să aibă nevoie de o schiţă ca să ştie cum să-ţi facă un ins K.O. pe şestache.

Îl lasă lat dintr-un dos de labă drept la omuşor. Cu mâna liberă, îl prinde ca să-i frâneze căderea. Înainte de a-l depune pe pământ, îi plasează un mic croşeu îndesat ca un cârnat în vârful bărbiei. Cunosc eu doza lui Béru. Anestezia asta o să ţină ca la vreo zece minute.

– Supraveghează tipul şi poarta, şoptesc eu la clăpăuga Băbătiei. Dacă-i nasulie, tuşeşte.

Tăcut ca umbra unui surdo-mut peste o catifea, o iau spre uşa din dreapta. Aud vorbindu-se înăuntru.

– Acu' amândoi odată, Gagiule, îi spun eu Grasului. Îi luăm pe nepusă masă. Deschid brutal şi fiecare şi-l ia pe-al lui, corect?

– I-am dat drumul!

Zis şi făcut. Cu o lovitură de ciubotă, arunc cât colo uşa. Descoperim un culoar lat în care dau celule

asemănătoare celei pe care am ocupat-o noi după sosirea la Obolan.

Doi inşi joacă bukan-borduri bând sirop de iahunrio. Pistoalele mitralieră şi le-au pus pe masă, lângă căni.

Sunt vioi. Brutala noastră intrare îi paralizează doar două secunde. Dar iată că îşi înşfacă bubuitoarele.

Drama, dacă mă înţelegeţi, e că ei sunt la capătul celălalt al faimosului culoar, iar noi avem de făcut zece metri ca să-i ajungem. Mă prind pe loc că o să sosim peste ei exact la timp pentru a încasa o împroşcătură de drajeuri fierbinţi în bufet. Atunci aplic leacul extrem. Nu ăla al abatelui Soury, ăl'lalt: al cuviosului Pocpoc.

Două gloanţe: doi defuncţi! I-am dotat şi pe unul, şi pe celălalt cu un al treilea ochi. Apropo de al treilea ochi, asta mă face să mă gândesc la povestea cu profesoara care îi întreba pe elevi dacă le-ar plăcea să aibă un al treilea ochi şi, dacă da, unde ar vrea să-l aibă. Primul voia să-l aibă la ceafă ca să vadă ce-i în spatele lui, al doilea îl voia în talpă ca să ocheasca piedicile de pe drum, iar al treilea voia să-l aibă în capătul cocoşelului-pliant, ca să-l poată trece prin gard şi să urmărească pe şest meciurile de fotbal duminica. În afară de asta, ce voiam să vă mai spun? Ah! da: paznicii. Sunt morţi.

Béru, care îşi luase deja elan, le dărâmă hoiturile şi se lungeşte pe jos.

Se scoală, făcând urări ca de Anul Nou. Locul e prost luminat de două lămpi cu ulei (oferit de Le Sieur). Privesc în celule. Sunt în număr de patru. Doar două sunt ocupate.

În prima este un tip bărbos, hirsut, palid, cadaveric, păduchios, jegos... Ce-aş mai putea adăuga? Are nişte ochi imenşi, arzători, buzele sunt întinse pe dinţii ca ai unui cap de cap de mort. E prăbuşit la pământ în atitudinea unui cerşetor care îşi cunoaşte meseria şi care-ţi gâdilă glanda milosteniei cu un deget de maestru.

Mă apropii.

– Eşti SO_4H_2? îl întreb, crezând că recunosc în această fantomă pe unul dintre agenţii dispăruţi.

– Un francez, îngaimă el cu o voce de hipnotizat.

Mă holbez în a doua celulă şi inima mi se urcă în gât.

Al doilea gagiu al serviciilor secrete este ţintuit gol pe o cruce a Sfântului Andrei. Îmi pare că e mort. A fost jupuit de viu. Aţi auzit? A fost hăcuit. Îi vezi organele ca pe o planşă de anatomie.

Lola, care ne-a ajuns din urmă, dă ochii peste cap. Béru se apleacă să vomeze. Nu poţi suporta un asemenea spectacol.

– Ah! scârbele! mă jeluiesc eu. Ah! mizerabilii! Caută cheile de la celuloanţe, Grasu'! Şi dă-i zor!

Béru are lacrimi în ocheane. Se înfăţişază cu deschizătoarele de conserve cerute. Resturi omeneşti sunt împrăştiate pe jos. Mă apropii de cel torturat. Inima îi mai bate încă. A leşinat. Îmi ridic revolverul şi, ca într-un coşmar, apăs pe trăgaci. Glonţul îi face praf ţeasta, singura parte din sărmanul lui trup care mai rămăsese intactă.

– Nu puteam să mai facem nimic altceva pentru el, îi spun Grasului.

Acum ne mai rămâne să-l eliberăm pe primul. Suntem obligaţi să-l luăm pe sus. Are răni la mâini şi la picioare, arsuri urâte, care supurează.

Când spun că îl eliberăm, termenul este excesiv. Unde să te duci? Ce să faci? Ce posibilităţi de fugă avem noi?

SO_4H_2 este extrem de slăbit.

– Mi-e sete, geme el, sunt patru zile de când n-am primit nici cea mai mică picătură de apă.

Îi întind carafa cu sirop a paznicilor şi bea cu înghiţituri mari.

În timpul ăsta, în mijlocul măcelului făcut de mine, îmi muncesc creierii în goana mare.

A doua parte a misiunii este îndeplinită: i-am regăsit (și eliberat) pe cei doi agenți francezi dispăruți. Acum, cea de a treia: să-i duc la Paris. În ceea ce-l privește pe al doilea agent, bineînțeles că nici nu poate fi vorba de asta. Dar primul este viu...

– Cine sunteți? bolborosește el.

– Comisar San-Antonio.

– Mulțumesc...

– O să-mi mulțumești mai târziu, dacă reușim să ieșim din rahatu' ăsta! La cât timp sunt schimbate gărzile?

– La fiecare opt ore.

– E mult de când au intrat ăștia de serviciu?

– Nu.

– Dar tipii blonzi vin deseori să vă hărțuie?

– Sunt două zile de când nu i-am mai văzut.

– Perfect.

Hotărârea mea a fost luată.

– Béru, leagă-l pe paznicul de la intrare și aruncă-l într-o celulă. Mișcă!

Mă adresez Lolei:

– I-ai zărit pe cei doi rusnaci azi?

– Da, face ea, plecau cu jeepul.

Bălăiorilor li se rupe-n paișpe de petreceri. La treabă!

– Avem un pic de noroc, fac eu. Dacă am avea la dispoziție câteva ore, ar ține.

Urcăm iar, cu grijă, după ce-am închis ușa de fier.

– Tu, Lola, îi zic, te întorci la bază. Acum, trebuie să așteptăm noaptea ca să acționăm. O să ascundem prizonierul în apartamentele noastre, în timp ce eu o să mă ocup cu organizarea croazierei de întoarcere.

– Nu mă lăsa, mă imploră ea. Dacă pleci fără mine, mă omor!

– Fii pe pace, eu îmi țin întotdeauna promisiunile!

După care, îi spun la revedere acestei prețioase tovarășe de somieră și mă întorc la chițimia mea, cu SO_4H_2, al cărui prenume este Gérard.

Nu-i deloc țanțoș băiatul. Béru face pe infirmiera benevolă, în timp ce, afară, Sirk Hamar se joacă de-a Bénevol, făcând să dispară porumbițe. Béru îi unge rănile lui Gérard cu ulei dintr-un vas și i le bandajează cu bucăți din cearșaf, tăiate în fâșii. Pinaud merge să-i aducă haleală. Sărmanul bagă la ghiozdan. Ne povestește odiseea lui, cu o voce mică și slabă. Avionul care-i aducea de la Beijing, pe el și pe colegul lui, a aterizat, prin urmare, în deșert. Au sosit niște călăreți care, pur și simplu, i-au imobilizat, fără să observe ceilalți pasageri din avion. Unii creau o diversiune, făcând un spectacol de călărie, în timp ce răpitorii acționau. Apoi, au fost duși la palat și aruncați în temniță. Peste câteva ore au venit doi bărbați blonzi. Scotoceală minuțioasă! Apoi tortură, ca să-i facă să spună unde sunt documentele pe care erau însărcinați să le transmită.

– M-am ținut bine, murmură Gérard. Mi-au ars mâinile și picioarele cu lampa de sudură. Apoi, se pare că și-au pierdut interesul pentru mine și s-au consacrat prietenului meu. Ludovic le-a spus că documentele se aflau pe microfilm, într-o monedă trucată. Și că moneda asta, în momentul capturării noastre, o aruncase în nisip.

Acum mă prind care era rostul acelor lucrări de pe locul aterizării. Rusnacii caută moneda. De-aia au caroiat terenul și îl trec prin sită.

– Ce naiba învârtim? se neliniștește Béru, care a trăit în tăcere diferitele faze ale acestei lovituri.

– Trebuie să transmit un mesaj radio, hotărăsc eu. Dacă Bătrânul nu ne trimite o zburătoare ca să ne

recupereze, ne-am ars. Nici nu se pune problema să înghiţim patru-cinci zile de cavalcadă prin deşert, cu un rănit. De altfel, unde au ajuns dromaderele noastre, la această oră? Vezi bine că ni le-au şutit de mult.

Dau deoparte grămada de perne din care e format patul meu.

– Gérard, o să te lungeşti aici. O să te acoperim la loc cu pernele, aşezându-le în aşa fel, încât să ai o aerisire şi să nu mişti nici cel mai mic deget până când nu ne întoarcem. Înţeles?

El e de acord. E un om la capătul puterilor, zgâlţâit de febră şi de chinuri.

După ce l-am pitit, mă întorc spre tovarăşii organizaţi în sindicat, care mă însoţesc.

– Pinaud, sper că flăcăul Sirk şi-a terminat pasele, du-te să-l recuperezi; vă aşteptăm, Grasul şi cu mine, la ieşirea din palat.

După cum vedeţi, bunii mei prieteni, bătălia e în toi. Sunt comandantul în furtună. O jumătate de duzină de existenţe (printre care şi a mea) sunt în mâinile spiritului meu de iniţiativă, cum ar fi scris Ponton du Sérail[1]. Trebuie, aşadar, să facem treaba, s-o facem repede şi s-o facem bine!

Pinaud, însoţit de Sirk Hamar, vine încoa. Îmi spun că, la urma urmei, nu avem nevoie să fim patru ca să fac ceea ce am chef să fac şi îi ordon lui Béru să rămână la palat, şi să se asigure că nu scârţâie nimic. În acest moment, serbarea e în toi. Muzica gărzii imamului cântă un marş khalaabagiu: *Da, da, simt că-l iubeşti pe emir*, pe o arie adaptată după folclorul stateleunitarian.

1. Pierre-Alexis de Ponson du Terrail (1829–1870) – scriitor francez, autor al romanelor în care eroul este Rocambole. Aici *Ponton du Sérail* este un calambur („pontonul seraiului") (n. tr.).

– Grasule, dacă, din întâmplare, e groasă, încearcă să te descurci și să vii să dai alarma, noi vom fi pe înălțime.

– Încercați să găsiți o cale să fiți și la înălțime, pufnește Buflea.

Asta e și intenția mea.

Capitolul XIII

Centrul de comunicații radiofonice din Khanal e o construcție pătrată, albă ca zăpada și care seamănă puțin cu un blockhaus.

În spatele ferestrelor prevăzute cu grilaje, fețele voioase ale lucrătorilor se îngrămădesc pentru a încerca să zărească frânturi din serbarea dată în grădinile palatului. Santinela dormitează în căldură, sprijinită de ușă.

Dintr-o aruncătură de ochi, infailibilul, prodigiosul, extraordinarul San-Antonio[1] a evaluat topografia, pionii, deschiderea.

– Hai să mergem pe latura fără ferestre a casei, ordon eu.

Odată ajunși acolo, le explic și celorlalți ideea mea:

– O să mă prefac că mă încaier cu Pinaud. Tu, Sirk, te repezi după santinelă, zicând că doi oameni își scot mațele. Dacă tipul dă fuga, așa cum sper, îi aplici după devlă figura iepurelui, înțeles? Pentru un prestidigitator hârșit, e cum nu se poate mai nimerit.

Băbătia și cu mine ne tăvălim prin praf, prefăcându-ne că ne strângem de gât. Sirk ocolește cocioaba strigând ce i-am spus să strige.

Vedeți voi, bandă de napi fleșcăiți, viața aparține psihologilor. Când prevezi reacțiile semenilor, te-ai asigurat întotdeauna că le-o tragi sub coadă.

1. Mi-o spun uneori cu destulă vervă. Dar aș prefera să mi-o servească alții... Pentru că e obositor să te perii întruna (n. a.).

Santinela ocolește clădirea și ne privește, hlizindu-se, cum ne vânzolim. În fine, se apleacă spre noi ca să ne despartă, lovindu-ne cu patul puștii.

Sirk, care-și știe meseria, îi trage o lovitură cu amândouă mâinile unite. Celălalt nu spune nimic, nu se gândește nici atât și se grăbește să guste țărâna.

– Hai, tipilor, fac eu sărind. La șmotru, e urgent.

Cum ajungem la ușă, aceasta se deschide și doi lucrători, care soseau să asiste la caftul anunțat în exterior, se pomenesc nas în nas cu țeava revolverului meu și cu a puștii pe care a pus mâna Pinaud.

– Pentru urmarea de la rodeo, rămânem la umbră! rânjesc eu, împingându-le indexul pocnitoarei mele în foale.

Ei fac ce fac oamenii de pe toate latitudinile, în împrejurări asemănătoare: își ridică frumoasele lor brațe fără mușchi.

– Sirk, cară santinela înăuntru, n-aș vrea să se procopsească cu o insolație.

– S-a și făcut, se hlizește Hamar.

– Adu-l, totuși, pentru cazul în care vreun trecător ar trece, așa cum fac majoritatea trecătorilor.

Sala transmisiunilor este prima la dreapta, cum intri.

Mă reped și mă așez în fața aparatului emițător.

– Pune-i pe beduinii ăia la răcoare, în timp ce funcționez, Pinuche.

Și, cu asta, caut să mă descurc în aparatajul centrului. Lucru curios, având în vedere văgăuna asta, nu este prea arhaic. Pun contactul cu valvă, branșez pelicularul-convalescent, glotmasez penetratorul cu unde gondoliene și-i dau drumul cu șansoneta mea.

– Alo! Sana cheamă Duralex-Sedlex...

Glasul meu face un mare salt în cerul arzător ai Arabiei. Pășește peste deșert și se duce să se vâre în clăpăuga

agentului din Aden sau într-a unuia dintre colaboratorii lui.

– Duralex-Sedlex ascultă...

– Aveți posibilitate închiriat de urgență avion pentru luat șase pasageri de la Khanal?

– Vom face tot ce e necesar.

– În cât timp poate ateriza aparatul la Khanal?

O tăcere. Se simte cum agentul efectuează un calcul rapid.

– De acum în cinci ore.

Îi spun amicului să-i dea zor cât se poate de repede, având în vedere că în acest moment facem popas pe o plită încinsă. Îi cer să-l anunțe pe Bătrânul că agenții au fost găsiți, că unul singur e în viață și că documentele continuă să nu fie în mâna celorlalți. Avionul va trebui să aterizeze la doi kilometri de Khanal, în spatele unei mici dune. Camaradul de la Aden răspunde O.K.! și îl las să-și vadă de treburi.

– Acum să-i închidem pe vlăjganii ăștia într-un loc liniștit, ca să nu poată da alarma! ordon eu. Ne trebuie cinci ore de liniște.

Ca s-o spun așa, doar între noi și Târgul Tronului, nu prea-s optimist. Pentru că nu știu dacă vă dați seama de situație, scumpele mele, dar tot acumulez la pericole, într-o viteză cu C mare. Închisorile secrete, cu paznici morți sau priponiți; prizonierul evadat, din cămara mea; iar acum centrul de transmisiuni neutralizat fac un pic cam mult. Dacă reușim să-i mai prostim pe arabici încă cinci ore după festivalul lu' peşte, asta înseamnă că steaua noastră bună se simte confortabil pe cerul Arabiei.

Îndată ce santinela și lucrătorii, legați și cu căluș în gură, se află într-un hangar unde sunt adunate undele defectuoase, dau semnalul de întoarcere.

*
* *

Fiesta e pe terminate. Invitații lui Obolan procedează la ceremonia cadourilor. Imamul i-a adus o negresă sport cu injecție directă, amortizoare speciale, capotă profilată și răcire cu evantai încorporat. Un alt emir îi aduce în dar un mic caiman care are particularitatea de a se hrăni numai cu fetițe mici, botezate Odile; un altul îi înmânează o trusă de castrat, din argint masiv făcut de Ermes[1], un al treilea emir îi dă un bonjur de la Alfred din epoca bizantină, conservat în formol, iar al patrulea îi face cadou un copilaș eunuc din harem, care a luat premiul întâi la Misoginie, pe ultimul trimestru, și care a obținut B.E.P.C[2].

Obolan, emoționat, le mulțumește fastuoșilor săi magi. El le oferă un ceai de onoare.

Îl caut cu privirea pe Béru dar, nezărindu-l, deduc că Valorosul îi ține companie lui SO_4H_2. Dăm năvală spre apartamentele noastre. Hotărârea mea e luată: e cazul să ne topim pe șestache. Prefer să mă pitesc prin împrejurimi, așteptând cucul trimis, decât să mă cadorisesc cu vreun infarct la palat.

Pătrund în chițimia mea avându-i pe urme pe cei doi asistenți; vedeți dumneavoastră, sunt foarte mulțumit de Sirk. E un tip eficace, odată ce nu mai are posibilitatea să te tragă-n piept. E ceva obișnuit. Câți oameni nu sunt onești doar pentru că le dă mâna să fie!

Abia am pus piciorul în camera mea, că venele mi se golesc, de parcă ar fi fost pline cu eter.

Agentul pe care l-am eliberat nu mai e sub perne. Este în genunchi, cu mâinile legate la spate. Așezați pe taburete, cei doi ruși blonzi așteaptă fumând niște țigări

1. Aluzie la celebra casă de mode pariziană Hermès (n. tr.).
2. B.E.P.C. – Banc de Eseu pentru Prăpădiții Castrați (n. a.).

oribile și pestilențiale. Și unul, și celălalt au pistoale mitralieră pe genunchi. N-am timp să încerc ceva, nici măcar să-mi încerc norocul la Loteria Națională. Cele două țevi de oțel albăstrui ne măsoară deja cu ochiul lor mic și sever. Vă jur că te intimidează.

Cu un gest din cap, unul dintre cei doi bălăiori ne face semn să înaintăm.

Înaintăm. O frumoasă bucată de vreme se scurge, neomologată de Lip[1]. Nimeni nu vorbește. Doar ne privim și fiecare își clasează gândurile în pachete de câte patru, ca să clarifice puțin conjunctura.

Impertinentul San A. pune sfârșit grevei glandelor salivare.

– Ei, flăcăi, fac eu, facem niște supă sau ne spălăm pe picioare?

În materie de interpelare, nu-i chiar Bergson, dar zice bine ceea ce nu vrea să zică. Brusc, farmecul este rupt, dacă putem numi farmec tensiunea care ne amuțise.

Cel mai în vârstă dintre cei doi popovi o ia înspre mine, cu un zâmbet ușor pe buze.

Băiatul ăsta înalt, cu aer suav, nu-i antipatic. Parcă ar fi un student întârziat. Genul de tip care e plin de bunăvoință, dar își pică examenele pentru că-i lipsesc trei grame de fosfor.

– Sunteți francez? face el.

– După soțul mamei mele, da. Cu cine am onoarea?

El uită de întrebarea mea și continuă:

– Biroul doi?

– La stânga, cum ieși din lift!

N-am timp să-mi las surâsul să înflorească. Tocmai mi-a trăznit una, cu crosa, peste fildeși, iar buzele mele tumefiate mi se par, deodată, groase ca de hipopotam.

1. Firmă franceză producătoare de ceasuri și cronometre (n. tr.).

Aş zice că se îngroaşă gluma.

Aş zice că s-a şi-ngroşat de tot, drăgălaşele mele.

Pinaud face o moacă de drapel plouat, Sirk, în ceea ce-l priveşte, îl priveşte pe infailibilul San A. cu un ochi critic şi dezabuzat.

Rusul care m-a lovit îi spune o vorbă tovarăşului său. Acesta din urmă îi întinde pistolul lui mitralieră. Apoi, dotat cu două arme, dilatatorul meu de buze se caţără pe un taburet, ca să ne ţină mai bine la respect. În acest timp, celălalt ne pune să stăm în genunchi şi ne leagă mâinile la spate, cum i-a făcut lui Gérard. Avem aerul unor credincioşi la rugăciune sau al unor osândiţi aşteptând să li se abată peste ceafă securea călăului.

Pe moment, mă întreb pentru ce se dedau la această şedinţă în camera mea, când sunt disponibile închisorile secrete, cu panoplia perfectului inchizitor. Dar cred că m-am prins: aşteaptă întoarcerea Grasului. Ei ştiu că suntem patru şi vor să ne culeagă fără s-o scrântească. Se feresc de indigeni şi îşi descurcă singuri mica afacere. Fără îndoială că se tem să nu fie avertizat amicul nostru şi să nu reuşească să le scape.

Într-adevăr, odată ce suntem îngenuncheaţi în cerc, în mijlocul încăperii, cei doi ruşi continuă să aştepte.

Degeaba îmi gâdil materia cenuşie, nu reuşesc s-o aduc la incandescenţă. Cunosc bărbaţii (şi, cu aceeaşi ocazie, şi femeile) şi ştiu că nu avem prea multe de sperat cu flăcăii ăştia doi, de oţel. Sunt prea vigilenţi; reflexele lor prea fulgerătoare (ştiu eu câte ceva), ca să putem spera să-i fentăm. La cea mai mică încercare, ai încasa un plumb.

Un sfert de oră se scurge în felul ăsta, într-o tăcere aproape religioasă, foarte compatibilă cu poziţia noastră. De fapt, ce învârteşte Béru al meu? În ce chestie s-o mai fi încoţopenit, de nu e aici, când eu i-am ordonat

să-l supravegheze pe Gérard? Notați că, până la noi ordine, nesupunerea lui la ordin este o treabă bună.

Deodată, ușa se deschide și o femeie grasă apare în crăpătură. Ai zice că e o țigancă borțoasă. Are tenul aproape maro, niște inele mari, de aramă, în urechi, un tulpan stacojiu în jurul capului, iar părul negru îi cade pe umeri. Poartă un fel de rochie lungă, imprimată, care-i ajunge până-n pământ.

Zărindu-ne, femeia are o tresărire și bate în retragere. Dar unul dintre cei doi ruși, cel cu mâinile libere, se repede și-o aduce în cameră. O întreabă în franțuzește ce caută aici. Țiganca grasă nu pricepe și își exprimă lipsa de înțelegere prin gesturi. Rușii îi fac semn să se așeze pe sofa. Ea are o mimică disperată, ca pentru a întreba: „Dar eu ce-am făcut?". Supraveghetorii noștri nu se omoară să-i dea explicații. Atunci, țiganca se resemnează. Rămâne liniștită, jucându-se cu pernele, așa cum ar face o fetiță de la țară în vizită la Doamna Baroană.

Apucă una, o aruncă în aer, o prinde râzând. M-am lămurit că donșoara asta e cam deranjată la scufiță. Apucă o a doua pernă. Uite-o că jonglează chicotind. Pe moment, bălăiorii sunt cam derutați, dar, până la urmă, scălâmbăielile astea îi înveselesc. Mai ales că, acum, cumătra jonglează cu a treia, apoi cu a patra pernă. Trebuie să fie vreo artistă care a participat la reprezentații. La un moment dat, împiedicata asta scapă una dintre perne, care cade la picioarele taburetului din înaltul căruia mitraliorul de elită ne ține la respect.

Cu niște mici schime încurcate, jonglera noastră se duce să le ia. Se apleacă și, atunci, să vedeți *clou*-ul reprezentației, fiii mei. Totul se desfășoară așa de repede, că nici nu avem timp să ne dăm seama.

Aplecându-se să ridice perna, țiganca face un salt înainte, îi trage un dovleac în burtă rusului, care se dă pe

spate și se prăvălește pe podea, lovind cu capul o masă joasă. După poziția gâtului, îmi spun că trebuie să aibă o jumătate de duzină de vertebre cervicale rupte.

În acest plonjon acrobatic, țiganca și-a pierdut turbanul, părul și unul dintre cercei.

Moaca magnifică a flăcăului Béru ne este, atunci, restituită. Fără să piardă nici o secundă, Grasul sare pe pușcoace.

– Ai grijă, Béru! îi strig eu.

Căci al doilea rus se aruncă asupra lui, cu un cuțit în mână. Tot strigând, m-am lungit pe parchet. Un picior al atacatorului îmi lovește craniul. Îmi spun că trebuie să-mi fi făcut o gaură în el. Aud neclar o zarvă lângă mine. Apoi un tic-tac. Tăcere. Privesc: al doilea bălăior se încovrigă pe jos, frământându-și ghiozdanul, în care veverița asta mică de Béru a pitit trei-patru ghinde din oțel, pentru iarnă.

– Ei bine, copii, zic eu, asta-i ceea ce se cheamă o lovitură de teatru.

Îl privesc pe Béru.

– Dacă Madam Sahara Bernhardt ar binevoi să ne rezume primul act al melodramei sale, ne-ar scuti să murim de curiozitate!

Grasul își scoate țoalele, hlizindu-se ca un nebunatic.

– Am călcat pe urmele tale, Băiatu'! îmi zice el, cu orgoliu.

– Adică?

– Mi-am servit și io o gagică de-a lu' emiru'!

Noi exclamăm care mai de care.

– Ce behăi tu acolo, omule?

– N-am vru' să mă duc de-acilea făr' să dau o mică raită pân serai. Doar că, pen' ca să limitez paguba, m-am deghizat în păstoriță. Era simplu, da' trebuia să te gândești. Am șparlit o perucă din valiza unei dansatoare și,

din perdele, am confecționat micul și drăguțul ansamblu de l-ați văzut.

– Tu ești Christian Dihorul Curcănimii, îl complimentez eu. Ei, și pe urmă, povestește!

– Ochisem o negruță drăguță, bine din toate punctele de vedere. Pe tremuratelea, așa am avut-o! Privirea mea seducătoare numbăr uan, ce vreți. Când am răsărit la serai, doamnele alea au crezut că făceam parte din trupă și mi-au dat bomboane. Eu, pe șest, mi-am selecționat-o pe micuța mea Miss Cafea-cu-Lapte într-un colț. Ea nu discută pe franțuzește, dar, cum are digitație, n-am avut nici o greutate s-o fac să înțeleagă că nu haina face pe om! Ea m-a pilotat în ogeacu' ei personal și, atunci, copii, am avut dreptul la o ședință estravagantă. Imaginați-vă că mi-a...

– Of! Gata, Grasule, scutește-ne de descriptiv, că altfel o să fim cenzurați din cauza ta. Avem de învârtit altele mai de soi, în acest moment.

Mă uit să vedem cum stăm cu blonzii. Unul e mort, celălalt e decedat, îi aranjăm pe sub perne, ca să-i sustragem, provizoriu, vederii unui vizitator.

Marea hecatombă de primăvară continuă, ce mai! Avem noi un fel de a ne juca de-a Tom Degețel, însemnându-ne parcursul, care nu-i deloc rontăit de viermii lui Borniole. Dacă mai stăm mult în Khalaab-al-Amouk, populația acestui valoros cătun va fi în rapidă regresie.

– Ți-au vorbit despre noi? îl întreb pe SO_4H_2.

– Nici un cuvânt. Au intrat în camera voastră, după ce au vizitat camerele învecinate. Scotoceau. Scotocind, m-au descoperit.

– Au părut surprinși, găsindu-te aici?

– Cu siguranță.

– În consecință, trag eu concluzia, încă nu coborâseră în temniță. Ceea ce înseamnă că, paznicul legat de

acolo nefiind în măsură să ne demaşte, mai putem ieşi din palat.

Pocnesc din degete către Béru.

– Pentru că ai talente de garderobieră, camuflează-l nițel pe prietenul nostru, care e prea accidentat.

– Floare la ureche, se bucură Grăsanul. Cât ai umflat două linguri de zeamă, e gata.

Tinctură de iod, cârpe colorate şi, într-adevăr, vedem născându-se o khalaabagie de sub degetele magice ale cârnățărosului.

Pinaud se holbează la ceas.

– Orătania nu va fi aici decât peste patru ore, zice el, unde o să ne pitim?

– O să vedem.

În acest timp, uşa se deschide şi dulcele chip al Lolei apare.

– Gata? face ea.

O să vă mărturisesc un lucru, drăguțele mele prințese, dar, în focul acțiunii, pe asta o uitasem.

– Auzi, iepuraşul meu roz, îi ciripesc eu, noi o să ieşim din palat pentru că avem o urgență. Tu ai să vii să te întâlneşti cu noi peste trei ore, la est de oraş, în spatele dunei în vârful căreia se ridică mausoleul Bătrânului Papouk.

Ea păleşte.

– Dar înțelege un lucru: femeile nu pot ieşi din palat.

Sirk se aprinde, văzând mutra mea dubitativă.

– Ei, dom' comisar, doar n-o să ne jucăm de-a boy-scouții, să riscăm să crăpăm pentru o gagică, nu?

– Javră, face Lola, scuipându-l în față. Va să zică tu eşti demonul care îmi distruge în continuare viața.

Mă aşez între ei; mai întâi, pentru că nu e momentul să organizăm o nouă repriză de catch şi, pe urmă, pentru că ceea ce zice sărăcuța de ea e nițel cam melo şi nu e demn de o proză de calitate, ca aceea pe care v-o furnizez.

– Da' ce are gâsca asta de mă freacă la cap cu viața ei distrusă? mormăie Hamar.

– Las' că-ți explic eu mai târziu, i-o tai cu violență.

Reflectez. Ar fi o soluție, care ar consta în a o travesti în bărbat, dar n-avem timp să căutăm țoale. Fiecare secundă care se scurge pregătește o catastrofă.

În cele mai rele clipe, cel de-al șaselea simț al meu intervine, pentru le a da o mână de ajutor celorlalte cinci. Zăresc într-un colț un cufăr maur de aramă. Mi se pare destul de mare ca s-o băgăm în el pe Lola.

– Vâră-te într-însul, micuțo. Ne aruncăm.

Capitolul XIV

Cortegiul se organizează după cum urmează: Sirk și Béru cară la cufăr, Pinaud și Gérard[1] îi preced, eu închei marșul.

O luăm spre ieșire, care folosește, în sens contrar, drept intrare a furnizorilor. E mai prudent, căci intrarea principală (care servește, eventual, ca ieșire de gală) este foarte frecventată. Anumiți emiri se întorc deja la ei acasă, pentru diverse motive. Unul fiindcă a uitat să închidă gazele când a plecat, un altul fiindcă vrea să vadă „Omul secolului al XV-lea" la teve (în Khalabb-al-Amouk sunt în urmă[2]), iar al treilea fiindcă are o fermă de pisici persane și dobitoacele astea sunt precum câinii de la Pathé-Marconi: nu cunosc decât vocea stăpânului.

Prin urmare, profitând de faptul că animația este în față, noi ne cărăbănim pe din dos.

Ieșirea asta (numită la palat ieșirea pe brânci, pentru că nu are ștergător de picioare) este păzită de un grup de războinici fioroși. Sunt eunuci din garda specială a

1. Cum nu am nici un secret față de voi, o să vă dezvălui un lucru. Adevăratul prenume al agentului SO_4H_2 nu este Gérard, ci Alcide. Se numește Alcide Sulfuric; Gérard nu e decât un nume de împrumut de la un văr al portăresei lui. Dar șșșt! Era cât pe ce să trădez secrete de stat (n. a.).

2. Trimitere la o emisiune-concurs franceză, „Omul secolului XX", foarte populară la începutul anilor '60 (n. tr.).

marelui emir Obolan, numită aici garda „Mhoarédanu-seprehéda" în amintirea bătăliei de la Khakharezi, care le-a permis khalaabagiilor să-i învingă pe khufuritsi.

Flăcăii de care vă ciripesc, deşi privaţi de scapularul lor cu prune, nu prea seamănă a fetiţe. Închipuiţi-vă nişte vlăjgani de doi metri (fiecare), cu nişte mustăţi mari ca nişte pâini de un kil şi cu ochi aşa de teribili, că faci temperatură când se uită la tine.

Pinaud şi Alcide trec de poartă fără piedici, fiindcă n-au asupra lor nimic. Acum se aţin Grăsanul şi cu Sirk. V-am mai vorbit eu de micul meu spiriduş lăuntric, ştiţi, nu? Gagiul ăla mic pitulat în căpăţâna mea şi care îmi vinde ponturi în privinţa anumitor lucruri, în împrejurările periculoase. În momentul ăsta zgreapţănă la celula mea de deasupra şi mă anunţă că o să se lase cu poceală atât de curând, încât s-a şi lăsat deja. Într-adevăr, cei doi militari care supraveghează poarta se plasează de-a curmezişul trecerii, cu pistolul mitralieră îndreptat spre noi, iar alţii dau buzna de la postul de gardă, cu intenţii la fel de belicoase.

Mă ia cu năduşeli.

Gugumanul-şef[1] intervine. Arată cufărul şi le ordonă gorobeţilor mei să-l pună jos.

Béru, *natürlich*, se pune pe parlamentat. Dar militarii nu înţeleg franţuzeşte. Sirk e ăla care preia ştafeta, silindu-se să aibă un aer degajat.

– Ghapaupurapa dipin dopos sapanfupundapath! zice el.

Şi adaugă această frază care mă impresionează binişor:

– Toth sedhus enpashti.

1. În garda din Khanal, grad echivalent cu cel de brigadier în garda republicană (n. a.).

Pe viteazul guguman-şef asta nu-l impresionează mai mult decât dacă i-ai citi din Claudel. Trage un picior în cufăr şi latră cu o voce de eunuc răguşit:

– Iazhavoru minthenash!

Trebuie să spun că am dat de fundul abisului. Miroase deja a mâl.

Mai încolo, Pinaud şi Alcide aşteaptă. Le fac semn să dispară. Ei, cel puţin, au acum o şansă să scape. În ce mă priveşte, aş putea să ies, luaţi aminte, dar l-a lăsat el vreodată, bunul San-Antonio, pe vreun om de-al lui în belea?

– E lată? îl întreb eu pe Sirk.

– Vor morţiş să deschidem.

– Da' dac-am arde-un demaraj stil Jazy?[1] propune Grăsanul.

– Gloanţele aleargă mai repede decât tine!

Am la mine un pistol mitralieră umflat de la ruşi şi l-aş putea folosi, ce-i drept, dar partida ar fi pierdută dinainte. Acum, sunt cel puţin douăzeci de paznici înarmaţi până-n dinţi. La ce bun să-i ciuruim pe câţiva, dacă ăilalţi tot or să ne facă de petrecanie?

– Încercaţi să faceţi stânga-mprejur cu cufărul, să vedem.

Pehlivanii mei înhaţă mânerele lădoiului, dar guguman-şef pune piciorul deasupra. Le face un semn zbirilor lui. În zece secunde, Lola a fost descoperită. Zărind această frumuseţe în caseta ei, războinicii se trag înapoi. Au recunoscut-o pe favorita emirului şi le ţâţâie fundul. Se aşteptau să descopere un furt, nu o răpire.

În mai puţin decât îi trebuie unui paznic contractual să semene a paznic contractual, ne pomenim cu faţa la perete, cu mâinile sus, fiecare cu o ţeava de armă între umeri.

1. Michel Jazy (n. 1936) – semifondist francez, multiplu recordman mondial în anii '60 (n. tr.).

E o întreagă forfotă. Se zbiară de mama focului. Se dă năvală. Se face învălmășeală...

Lola îmi aruncă:

– Lasă-mă pe mine să vorbesc și zi cum zic eu, altfel sunteți pierduți toți trei.

Garda l-a prevenit pe emir, iar Majestatea Sa Obolan se arată încoa, oprind orice recepție.

Este negru de furie. Atât de negru, că s-a albit de tot, bietul iepuraș. Lola începe să parlamenteze cu o înverșunare absolut feminină. Ea se exprimă în khalaabagezâ și totuși mă prind foarte bine la ce-i îndrugă domnului său.

N-ai decât să vezi indexul acuzator pe care-l îndreaptă spre Sirk Hamar și să auzi protestele înnebunite ale domnului bandit, ca să înțelegi că l-a băgat mesa. Îi trânteşte totul în spinare. El se apără ca un apucat.

Ce zice? *That is the point of interrogation.* Sistemul lui de apărare îmi scapă. Nu știu dacă are mărinimia să se sacrifice sau, dimpotrivă, dacă scuipă tot.

După ce Lola și Sirk au hămăit bine, emirul spune ceva și suntem târâți toți în sala mică de consiliu.

*
* *

Privirea mea o întâlnește pe a Lolei. O întreb pe mutește. Ea mă face să înțeleg că Hamar nu a vorbit de misiunea noastră.

Asta mă mai întărește puțin.

Béru, dezamăgit, privește căderea serii.

– Începe să-mi fie lehamite, oftează el, tare mi-ar place să mă duc acasă!

– Ia un taxi, rânjesc eu, să-l treci pe nota de cheltuieli.

– Mi-e că o să-mi trec dricul pe nota de cheltuieli.

Emirul se întoarce spre noi.

– Străine, mă atacă el, favorita mea spune că omul care te însoţeşte este un fost karras[1].

– Nu ştiu, Majestatea Voastră.

Béru, căruia îi mai vine inima la loc, dă cu gura:

– Ştiţi, dom' emir, prestidigitatorii-s ca servitoarele, nu tre' să le caţi prea mult la certificate, iei ce găseşti!

Obolan izbeşte în acajuul încrustat cu aur şi sidef al birăului[2] său.

– Tăcere! Favorita mea spune că omul ăsta e cel care a expediat-o în ţara mea. Se pare că n-ar fi fost plătit şi, de aceea, voia să o ia înapoi.

Eu dau din umeri.

– Nu ştiu nimic de treaba asta, Senioria Voastră.

Din nou Béru.

– Măria sa seniorească şi majestuoasă tre' să-şi dea bine cu presupusu' că dac-aş fi ştiut ce-a fost în ladă, n-aş fi cărat-o câtuşi de puţin... Că chiar îmi ziceam că-i al dracu' de grea.

Obolan se reculege.

– Străinilor, face el, nu vreau să umbresc strălucirea acestor festivităţi printr-o sentinţă severă. Obolan cel Drept, ăsta e numele pe care supuşii mei au fost siliţi să mi-l dea. Iată ce hotărăsc, având în vedere că preaiubita mea favorită spune că prietenul tău luptătorul şi cu tine nu ştiaţi ce era în cufăr, nu o să fiţi condamnaţi decât la cincizeci de lovituri de bici.

– Fiecare sau le-mpărţim? întreabă Grăsanul.

– Fiecare, precizează Obolan.

El continuă:

– Având în vedere că Sirk Isker nu poate dovedi că nu a fost plătit la vânzarea preaiubitei mele Lola. Având

1. În Khalaab-al-Amouk, karrasul este un peşte care posedă mari similitudini cu ăla din apele noastre (n. a.).

2. Mobilă foarte practică care are o formă foarte asemănătoare unei mese şi foloseşte ca birou (n. a.).

în vedere că el a vrut să-şi facă dreptate, luând-o clandestin din palatul meu. Având în vedere că a îndrăznit să ridice mâna către ea, îl condamnăm să fie castrat şi apoi tras în ţeapă, aşa cum cere legea noastră emirială.

Sirk scoate un urlet prevestitor. De data asta nu-i nici o îndoială, o să-şi dea drumul... Obolan nu-i lasă vreme să vorbească.

– Totuşi, continuă el, având în vedere că, la urma urmelor, mulţumită lui Sirk am avut nespusa fericire de a o cunoaşte pe preaiubita mea favorită, îl iert în privinţa torturii prin ţeapă.

Asta nu-l calmează prea mult pe Sirk, care nu apreciază deloc prima parte a condamnării.

Iute, îi arunc:

– Mucles, gagiule, altfel o s-avem parte cu toţii de supozitorul de castan.

El se prinde şi, printr-un prodigios efort de voinţă, se stăpâneşte.

– Ablaţia să fie făcută pe loc! decide emirul.

Bérurier ridică mâna pentru a cere cuvântul.

– Ia-n auziţi, Majestate, pen'că Sirele Vostru i-aşa de bun, şi pen' că-i chiolhan monstru azi, Amabila Voastră Onoare nu poa' să ne-acorde alea cincizeci de biciuşti cu suspendare? I-am făcut treabă bună la şedinţă, nu? Invitaţii voştri, dacă n-a fost nişte cartoafe, tre' să fi fost *joyce*.

Obolan e într-o *day* bună. Palpează tandru coapsele Lolei sale regăsite. Curios, ce slabi sunt tiranii îndrăgostiţi. Gagiu' ăsta care face să cadă capetele şi fuduliile cum lăsaţi voi să cadă două bucăţele de zahăr în cafeaua de dimineaţă este un băligos faţă de puştoaica dragostelor sale.

– Preabunule stăpân, ciripeşte pungăşoaica, dat fiind că oamenii aceştia nu au vrut deloc să-i facă vreun rău Majestăţii Voastre, nu i-aţi putea graţia de hatârul meu?

El îi aplică o mângâiere-masaj pe portbagaj.

– Şi ce-mi faci dacă le acord suspendarea?

Ea se apleacă la urechea lui Obolan şi îi şuşoteşte nişte chestii care îl fac pe emir să rânjească.

– Fie după dorinţa ta, declară acesta din urmă, dornic să-şi asigure o noapte de calitate.

Pe loc, îl trag de poale pe Béru, pentru a-l invita să se ploconească, întocmai ca şi mine, la picioarele mărinimosului.

– O, tu, cel mai mare între cei mari, psalmodiez eu. Paznic al virtuţilor. Strălucire a puterii suverane. Splendoare glorioasă a nisipurilor. Stăpân netăgăduit al tuturor şahilor şi din Khanal, şi de la periferie, comandant suprem al armatei, precum şi al marinei şi aviaţiei, dacă ai un vapor şi un avion. Comandant al credinţei, Mare Cordon Ombilical al ordinului Hepaticilor; Lumină a nopţilor, căldură a zilelor, abonat la Rustica, Reuşită a speţei umane, Ocrotit de Mahomed. Destin al oamenilor. Tu, care eşti strălucitor ca soarele şi abscons ca luna. O, Mister în viaţă! Minune a forţei şi graţiei. Oglindă a sufletelor, Internaţional al Rubinului...

– Mai scurteaz-o, îmi suflă Grasul, o să se ia drept un sfânt cu 33 de ture luminoase pe deasupra scufiei!

Dar eu continui, căci emirii sunt unşi la inimă de laude şi nu trebuie să eziţi niciodată să te înarmezi cu o cutie de superlative când te duci la ei:

– ... Comoară a nisipurilor, Bubuit al tunetului...

Mă văd obligat să mă opresc, căci nişte slugi tocmai intră cu grăbire în sală, bălmăjind lucruri care-mi dau fiori reci pe spinare.

După privirea carmeniană pe care mi-o azvârle Obolan, mă prind cu uşurinţă că a fost descoperit misterul. Trebuia să mă aştept, tot dând târcoale pe la locul carnagiului!

Pariez că voi vă așteptați nițel la asta, băieți, nu-i așa?

Vă iau eu deseori la mișto pe tema materiei voastre cenușii ca papu', dar știu prea bine că nu sunteți chiar așa de tolomaci cum păreți.

Vi se întâmplă să mirosiți ce-o să se petreacă cu un paragraf mai înainte. Nu întotdeauna, să zicem unu la mie din cazuri, dar asta îl reconfortează pe un autor. Dintr-o dată, are impresia că se adresează unor oameni normali, mă înțelegeți?

Acu', dacă binevoiți să schimbăm capitolul, o să vă ciripesc urmarea. Pentru că urmarea nu o puteți ghici.

Capitolul XV

În ciuda inculturii voastre, v-ați chiorât deja la gravuri reprezentându-i pe Burghezii din Calais[1]? Îi vezi, bieții iezișori, în cămeșuică, cu gionoatele la aer liber, cu mâinile la spate.

Cam în ținuta astă, facem, Grasul și cu mine, calea-ntoarsă la palat. Am fost legați, unul de celălalt, nu la bine, ci la rău. Emirul merge înainte, cu oamenii lui. Pentru început, ne întoarcem în apartamentele noastre. Cadavrele celor doi ruși blonzi sunt lungite pe un covor ciuruit (de gloanțe) și persan (de fabricație).

Obolan scoate înjurături, blesteme, anateme și crizanteme când îi vede. Uite ceva care n-o să aranjeze deloc relațiile lui diplomatice cu Rusia. Dacă punea la cale o lovitură să bubuie, acum s-a ales bules. Cum să explice sus că agenții sovietici au fost șterși din cartea de imobil, în propriul lui palat?

Se protăpește în fața mea, dar fața lui seamănă cu o mască chinezească.

– Ai să-mi plătești asta! face el. O să mori în niște chinuri pe care nici un om, până la tine, nu le-a

1. *Burghezii din Calais* – grup statuar creat de sculptorul francez Auguste Rodin, înfățișându-i pe fruntașii orașului Calais, slabi, în zdrențe, într-o atitudine care exprimă atât suferința, cât și demnitatea. În 1347, după o lungă și eroică rezistență, rămași fără nici un ajutor, grupul celor șase burghezi s-a predat asediatorilor englezi, salvând orașul prin jertfa și devotamentul lor (n. tr.).

cunoscut. O să-ți trebuiască zile întregi ca să ispășești morțile astea. Așa, va să zică, erați agenți francezi și m-ați aiurit!

Or să-i trebuiască douăspe chintale de bicarbonat ca să digere umilința asta.

Mă simt ciudat de calm. Când, pentru el, totul s-a dus pe apa sâmbetei, individul își regăsește seninătatea. Speranța e cea care-i face pe oameni agitați. Speranța e cea care li se urcă la cap și care, de fapt, îi face vulnerabili. Dar când acest drog periculos le este luat, se resemnează și își primesc soarta fără să clipească.

Coborâm în temnița secretă, unde cadavrele gărzilor îi provoacă un nou acces de turbare lui Obolan. Cel care a scăpat bâlbâie acuzații împotriva noastră și a Lolei.

Această nouă lovitură îl termină pe emir. Cerul îi cade pe dovleac. Prin urmare, favorita lui îl aburea. Se făcuse complicea noastră! E încornorat din cap până-n picioare Obolan. Mistificat, tras pe sfoară, bătut. Dar mulțumit nu e. Oh! asta nu! Mulțumit nu e deloc.

– Să mi-l trageți imediat în țeapă pe dobitocul ăsta, zice el arătându-l pe nenorocitul de paznic, să se-nvețe minte.

El a aruncat ordinul acesta în franceză, pentru a vă permite să îl înțelegeți[1]. Unul dintre zbiri îl traduce în khalaabageză.

– Legați-i de butuci, acum! comandă Obolan. Toți trei! zice el arătând-o și pe Lola.

Vine la ea și o scuipă în față.

– Cățea! o insultă el. Și ție îți pregătesc o moarte specială. O să te dau să te mănânce un șacal. În fiecare zi o să-i dau o bucată din trupul tău spurcat! Și de fiecare dată o să ți se toarne ulei clocotit pe rană!

1. E drăguț, nu? (n. a.).

– Domnul este abonat la *Cum să vindecăm?*, după câte cred eu că înțeleg, îl ia în băşcălie Grasul, care reacționează bine, totuşi, în genul ăsta de împrejurări.

Obolan are delicii de rezervă şi pentru Băşica asta mare a mea.

– Cât despre el, face, o să-l țintuiți de îndată pe o cruce a Sfântului Andrei: CU CUIE. Tortura lui va fi să nu mai bea şi să nu mai mănânce niciodată. Este gras şi lacom, vreau să nu-i mai rămână decât pielea pe os.

Zbirii se aruncă asupra bietului şi sărmanului meu Béru. Îl răscrăcărează pe un „X" de lemn. Unul dintre oameni îi ține mâna lipită de bârnă, în timp ce altul, înarmat cu un ciocan baban, îngenunchează lângă Rotunjimea Sa.

Sângele îmi clocotește în vine.

Unui băiat de talia şi de valoarea mea îi este peste poate să privească chinurile unei ființe iubite. Nu, nu pot să suport. Încerc să-mi rup legăturile încordându-mi muşchii, dar, deşi sunt faimos pentru felul cum ştiu să mi-i încordez (încercați ca să vă convingeți, doamnelor), nu reuşesc. Totuşi, trebuie! Fiindcă vreau să vă spun o chestie haioasă, îngeraşi micuți, dar, oricât ar părea de imposibil de crezut, tolomacii ăştia încă nu m-au percheziționat şi simt încă, în buzunarul pentru revolver al gandurei, pistolul mitralieră.

O primă lovitură de ciocan. Sângele țâşnește din mâna găurită a Grăsanului.

– Ah! Scârbele!

Este foarte tare tovarăşul Béru. Stoic. Poate nițel cam gălbior pe sub stratul lui de Bronzine, dar de o fermitate grăitoare.

O a doua lovitură! Cuiul s-a înfipt pe doi centimetri. Borşul pişe ca apa dintr-o țevăraie plesnită. Aplecat deasupra Huidumei, lui Obolan i se umflă inima. Îşi

stropește mânia cu sucul din vinele victimelor sale. Toți tiranii sunt aşijderi. Cred că-şi pot potoli setea, dar nu reuşesc niciodată, pentru că sângele taie setea mai puțin decât Cinzano[1].

Spiriduşul meu turnător îmi trimite o telegramă urgentă. Îmi spune: „Holbează-te nițel la puştoaica Lola, care are mâinile libere şi care profită de faptul că atenția oribilului Obolan este acaparată, ca să execute o mişcare turnantă în direcția ta. Dacă nu eşti ultima chiftea, cumetre San-A., completează această mişcare şi aşază-te spre ea cu spatele, ca să te poată dezlega".

Al naibii de isteț spiriduşul meu, nu?

Îi urmez instrucțiunile întocmai. Cu o privire, o îmbii pe Lola să mă dezlege. Asta se petrece pe socoteala Grăsanului. Big Poamă suferă un martiriu care nu-l are pe potrivă decât pe cel al Sfântului Sebastian. Strânge din plăci Bibendum. Nu vrea să geamă. Dacă trebuie, o să-i lase pe torționari să-l taie felii, fără să le dea satisfacția de-al auzi țipând.

Acum sunt în spatele emirului. Mâna pipăitoare a Lolei, atât de expertă la devalizarea buzunarelor de cangur, ajunge la încheieturile mâinilor mele legate. Are o digitație trăznet frumusețea asta. Un Chopin ginecolog, ca să v-o precizez din punct de vedere profesional.

Deodată, simt că mi-am recăpătat libertatea mişcărilor.

O lunecare uşoară. Astea-s legăturile mele care au căzut. Îmi fofilez mâna dreaptă în faldurile gandurei. Ah! mânerul bun şi ştanțat al puşcociului cu repetiție. Îl scot fără să fi văzut cineva ceva. Îi ochesc pe cei doi crucifixatori şi scuip o jumătate de duzină de sâmburi.

1. Dacă nu primesc o ladă de sticle după această frază shakespeariană, înseamnă că C.D.C. este D.C.D.! (n. a.).

Ei se prăbușesc peste Gras. Atunci, apăs țeava arzătoare pe ceafa lui Obolan.

– Acum între noi, Alifie, scrâșnesc eu. Dacă nu faci exact ce o să-ți spun, îți împănez cerebelul așa de bine, încât capul o să-ți fie mai greu decât împuțitura aia a ta de conștiință.

Văzând că mă folosesc de monarhul lor ca de un scut, gărzile nu îndrăznesc nici să clipească.

– Spune-le să smulgă cuiul din mâna prietenului meu. Și să nu-l rănească!

Obolan, ale cărui membre văd că fac „glîglîglî", transmite ordinul meu. Un paznic înarmat cu un clește smulge delicat cuiul. Béru se scoală.

– Auziți, Miss Lola, face el către încântătoarea, n-ați avea care cumva un peticuț de cevașilea ca să-mi fac un pansament?

Ea își sfâșie o margine de văl.

– Mersi, zice Grasul.

Își face expres un bandaj și înhață două pistoale mitralieră de la gărzile terorizate.

– Acum, îmi zice el, o să putem să ne explicăm cu japițele astea.

Pune mâna pe un cuțitoi foarte ascuțit, așa de ascuțit că, din profil, lama e invizibilă cu ochiul liber. Apoi îl apropie de emir, ia între degetul mare și arătător un capăt al frumoasei sale mustăți în furculiță și taie o parte a acestui ornament pilos.

Una singură.

– Acu', ia uitați-vă, adunătură de sclavi, le strigă el soldaților rămași stană de piatră, emiru' ăsta al vostru, cân' nu-i mai rămâne decât o perie, are o mutră tot așa de bleagă ca și ultimu' căcănar din cătun.

– Nu mai face demagogie, Grasule, îl liniștesc eu. Ne cărăbănim de-aici cu Majestatea Sa și cu Lola.

– Sfinte Dumnezeule! Şi Sirk! exclamă Grasul, crezi că l-or fi dezfudulit deja?

– Scumpe emir, zic eu. Daţi ordin comicilor voştri răcani să-l aducă pe tovarăşul nostru şi spuneţi ca, dacă operaţia este în curs, să fie suspendată.

E o adevărată oaie Obolan, când are ţeava unui sparge-ţeastă în ceafă. Ordonă tot ce vrei. De-ar vedea un copil de cor bisericesc, l-ar hirotonisi într-o viteză.

– De-ar ajunge la timp, face Béru. Ori măcar să nu-i fi luat decât jumate din podoabe. Una e mai bine decât nimic. Asta-l individualizează pe un tip.

În timp ce mesagerul merge să ne recupereze amicul, urcăm iar scărița.

Cât despre emir, se căzneşte să-şi compună o ţinută demnă, pentru a da ochii cu oamenii lui. Dar e mai mare daraua. Când mergi la capătul unui pistol, doar cu o jumate de mustață, e greu să impui respect.

– Ia zi, emire, îl iau eu în zeflemea, mă bate gândul că, dacă ţi-ai cota standingul la Bursă, nu prea ar trânti pe jos Royal Dutch-ul, hai?

Odată ieşiţi la suprafaţă, ne este adus Sirk Hamar. E sprijinit de doi paznici, se târâie. E verde, cu ochii mai încercănaţi ca o liceană.

– Oh! căcat cu mac! oftează Grasul. Pui pariu că am ajuns prea târziu?

Îl interpelăm pe bietul bandit.

– Cum e, Sirk?

El bolboroseşte:

– Mi-au făcut-o. Ah! bulangiii!

– Complet? insistă Béru, cu o voce care se voalează.

Sirk dă din cap (e tot ce mai poate face de acum).

– Pentru un peşte, asta da pedeapsă! se emoţionează Grasul.

Cu lacrima pe marginea pleoapei, se apropie de Hamar şi îi trece un braţ afectuos în jurul gâtului.

– Bietu' om! oftează el. Nu tre' să te dai bătut. Totuşi, în viaţă, nu-i numai dragostea. Uite, o să înveţi să joci şah, cică-i o distracţie bună.

Capitolul XVI

– Unde mă duceți? întreabă Obolan, în timp ce-l purtăm prin curtea palatului său.

– Să iei aer, amice, i-o întoarce cu amărăciune Béru.

– Nu știu dacă vă dați seama de gravitatea faptei voastre, îmi spune emirul. Asta înseamnă ruperea relațiilor diplomatice dintre ambele noastre țări! Poate chiar războiul!

– Auzi, emire, mârâie Béru, care nu i-a iertat începutul lui de crucificare, nici ablația practicată asupra lui Sirk, tu nu numai că ne tai chestiile, dar ne și freci la ele. Așa că, gura.

El face câțiva pași și își dă seama că mergem la postul de gardă. După, va fi orașul, noaptea, poate sfârșitul domniei sale.

– Dați-mi drumul și o să vă dau o avere, promite el. O să aveți fiecare zece saci cu aur; vă garantez libertatea! O să puteți pleca fără teamă.

Îl privesc ironic.

– Auziți aici, domnule Obolan, ăsta nu-i limbaj de șef. Vă e teamă, cumva?

Îi e teamă.

– Ce-o să-mi faceți?

– O să vedeți. Eu nu-s ca dumneavoastră, nu divulg dinainte programul distracțiilor, prefer să vă rezerv surpriza.

O atmosferă ciudată planează asupra palatului.

Slugile, soldații, doamnele din serai, miniștrii, restul invitaților privesc paralizați de stupoare.

Nimeni nu încearcă nimic. Ei cred că e o revoluție. Iar revoluțiile impresionează întotdeauna.

– Sirk, îi spun eu nefericitului nostru tovarăș, care se târăște la brațul Grasului, poți vorbi?

– Dacă trebuie, suspină el.

Iar Grasul îmi zice și el de colo:

– Da' pen'ce n-ar vorbi? Doar nu i-au scos amigdalele.

Îl fac să tacă printr-un gest.

– Sirk, reiau eu, spune-le la toți că ticălosul ăsta e destituit și să vadă cum fac să-i găsească un succesor. Dacă treaba nu merge, o să li se trimită căștile albastre; oamenii ăștia cumsecade nu așteaptă decât să meargă să facă o reprezentație de gală.

Sirk își adună ce puteri i-au mai rămas.

Cu o voce de centaur (pretinde Béru, care nu are vocabularul potrivit), Hamar traduce avertismentul meu.

O rumoare cură în curtea-n care curtea curtează[1]. Dacă morcovii emiriali ai lui Obolan ar fi dați pe răzătoare, și tot n-aș fi cine știe ce surprins.

– Dacă aș striga un ordin, unul singur, ați fi imediat doborâți, scrâșnește el.

– Cu tine odată, umflatule, rânjește Béru. Hai, las-o-ncurcată. Mai bine-i să fii vagabond viu, decât emir mort.

Mă holbez la ceas. În două ore, sper că avionul se va anunța.

Ochind un jeep staționat în fața postului de gardă, iau loc în el, împreună cu tovarășii mei și cu Obolan. La volan se proțăpește Grasul, care începe cu o manevră

1. Mi-au reușit altele mai complicate ca asta (n. a.).

greşită şi bagă în marşarier, dar rectifică repede tirul şi ieşim fără să fi ridicat careva degetul cel mai mic pentru a ne împiedica.

– Nu par chiar aşa de supăraţi că vă văd plecând, îi fac eu o remarcă emirului. Aveţi copii?

El dă negativ din cap.

– Cinzeci de muieri şi nici un plod! pufneşte şoferul nostru emerit; nu că zic, da' asta nu-ţ' aranjează deloc standingu'!

În timp ce jeepul se hurducă prin gropile de pe ulicioare, mă chiombesc prin jur, în speranţa de a-i descoperi pe Pinaud şi pe Alcide Sulfuric (mai cunoscut sub matricola SO_4H_2). Nu-i văd.

– Pă un'e-o luăm? se informează Unsuroasa Sa Majestate.

– Spre duna pe care o vezi la stânga.

Conduce. Uneori se îndepărtează de drumul prost. Jeepul patinează în nisip, dar este conceput pentru şi, de fiecare dată, Béru reuşeşte să-l ducă iar pe calea cea bună.

Ajungem în vârful înălţimii. Ruinele mausoleului se detaşează, geometrice, în clarul de lună alburiu[1]. Mă holbez în jurul nostru şi nu văd nimic; probabil că Pinuche şi agentul secret se pitulează. Ei nu-şi închipuie că putem sosi în caleaşcă.

– Opreşte, Grasule!

El stopează şi taie gazul. Îmi pun dreapta la gură, ca o portavoce.

– Uhu! Uhu! Pinaud! mugesc eu.

Dar ecoul deşertului îmi returnează stocul nevândut.

Béru, al cărui glas ajunge mai departe, mă suplineşte. Acest interimat vocal nu dă rezultat. Tăcerea nopţii este adâncă, întocmai ca o cugetare de-a lui Pascal.

1. Nu mai e altul ca mine care să creeze o asemenea atmosferă! (n. a.).

– Pinuche nu-i aici, observă Grasul, care are un spirit de observație infailibil.

– Să coborâm de pe dună. O să trebuiască să balizăm terenul, ca să se poată așeza cucul. Farurile jeepului n-or să ajungă.

Odată coborâți de pe promontoriu, îi ordon lui Béru și gentilei Lola să adune tot ceea ce poate fi lemn uscat. Vegetația e săracă. Câțiva lantiscus, stejari pitici, arbatus...

– Faceți două grămezi la patru sute de metri de aici, ordon eu. Când o să auzim avionul, o să fac semn cu farurile și o să trebuiască să le dați foc.

Ei dispar. Clarul de lună este o minunăție. Cade la țanc. Focurile astea nu vor folosi decât ca să delimiteze terenul de aterizare.

Odată Lola și Grasul plecați, rămân deci cu emirul și cu Sirk.

– Să profităm de clipa asta de acalmie ca să pălăvrăgim, fac eu către Obolan. Mi-ar plăcea să-mi povestești un pic geneza afacerii.

El se trage de jumătatea de mustață și nu răspunde. Îi înfig țeava armei în costițe.

– Mă auzi?

Atunci, vorbește. Ambiția lui e să-i ia porumbul de pe foc imamului. Vrea să facă din Khalaab-al-Amouk un stat unic, așa cum îmi spusese, la Bătrânul, specialistul în probleme arabe. Statul ăsta l-ar conduce el. Doar că imamul este puternic, din cauza petrolului care îi asigură sprijinul necondiționat al americanilor. Obolan a înțeles că singur nu ar fi ajuns la nimic și a intrat în cârdășie cu rușii. Cu această ocazie a devenit omul lor de paie.

Ei sunt cei care au organizat aterizarea forțată a avionului. Ajutați de oamenii emirului, i-au răpit pe ambii

noştri agenţi. După el, Obolan n-a făcut decât să-i găzduiască pe prizonieri în puşcăria lui. În toate astea, el n-a jucat decât un simplu rol de hangiu, ce vreţi!

– Şi cu scotocelile din nisip ce-au realizat?

– Nimic, zice el.

– Eşti sigur?

– Ruşii mi-ar fi spus.

– Dar de agenţii noştri care au venit să ancheteze şi au fost asasinaţi, ce zici? Ia vorbeşte-mi un pic despre ei...

– Ruşii, murmură emirul. Ei au făcut-o.

Adaugă:

– Ce-o să faceţi cu mine?

– O să vezi!

Aş fi de-a dreptul incapabil să-i spun. Ca să nu vă ascund nimic, Obolan mă încurcă deja. Până aici, ne-a fost de folos ca scut, dar, acum, devine o serioasă încărcătură moartă.

E sigur că genul ăsta de răpire poate crea serioase dificultăţi diplomatice. De acord, a participat la răpirea a doi agenţi francezi, dar el este emirul. Vrei, nu vrei, cârpele şi prosoapele continuă să nu fie puse în acelaşi sertar de la comodă. Cred că, atunci când avionul va fi aici, cel mai simplu va fi să-l abandonăm pe monarh. N-are decât să spună ce-o vrea...

Ceea ce mă îngrijorează cel mai mult e absenţa lui Pinuche şi a lui Alcide, zis Gérard, zis SO_4H_2. Acum putem spera ca fierătania să ajungă în mai puţin de un ceas şi, dacă amândoi gorobeţii mei nu-s aici la timp, n-am să pot face cucul să stea după ei.

– Coborâţi, tu şi emirul, fac eu spre Sirk.

Şi îi pasez un pistol mitralieră.

– Ai să-l păzeşti pe Obolan, Hamar. Fără violenţă, dar cu vigilenţă, înţeles?

El consimte. Se așază amândoi pe nisip, față în față. Mă cărăbănesc, merg până la Grasul, care se joacă de-a micul tăietor de lemne.

– Pinaud nu-i acolo, mă întorc în oraș.

– Ești căzut în cap! exclamă Grasul.

– Nu putem pleca fără ei. Pariez că Băbătia face trotuarul în jurul palatului, căutând un mijloc ca să ne elibereze. Nu ne-a văzut când am plecat, mă-nțelegi?

– Ai de grijă, bâlbâie Huiduma. Orașul tre' să fie pe picior de război, după câte i-am făcut emirului. Dacă te agață de unu' singur, riști să fii lins de mulțime.

– Toată plăcerea va fi de partea mea, îl asigur eu, dar presupun că ai vrut să spui linșat.

– Merg cu tine, hotărăște Béru.

Îl apuc de mâna sănătoasă.

– Nu. În lipsa mea, tu ești bossul expediției. Dacă nu m-am întors până se prezintă cucul, aprinde focurile și cațără toată lumea la bord, inclusiv pe Obolan. Așteptați un sfert de oră, nici un minuțel în plus, m-ai înțeles? După ce trece acest răgaz, decolați.

Îl las și sar iarăși în jeep.

Lucrul cel mai tâmpit din viață e că nimic nu e în perfectă armonie. Totdeauna există note false în concert. Când s-au rodat corzile, se prostesc alămurile și vice Versailles (tot Béru dixit).

Mă cațăr iar pe dună. Și mă năpustesc spre oraș.

*
* *

A văzut just Monstruosul, când mi-a prezis că orașul cel cuminte, Khanal, e pe picior de război.

Sunt trupe prin toate colțurile. Dacă mai continuu să mă fâlfâi în șaretă, militarii or să mă ia în harpon, cât ai zice pește.

Îmi dosesc fierătania plină de roți într-o ulicioară întunecoasă. Maschez pistolul mitralieră sub burnuz și îmi trag gluga în jos, peste trăsăturile mele armonioase, mândre, energice și seducătoare[1].

Îmi vine în gând, măi băieți, că partida care se joacă acum e afurisită. Mi-e teamă pentru ăștia doi tipi.

Cu așa desfășurare de forțe, i-au și umflînțepat la sigur! Ah! maica mă-sii! Și eu, care mă bucuram adineauri la ideea că putuseră să se care din palat!

Îmi fac, în capul burdușit de idei originale, următorul calcul: Pinaud știe că avem ciocnire, la est de oraș, cu avionul agentului nostru din Aden... La est de Khanal, pentru că el încearcă o cale de a ne veni în ajutor. Dar ce poate spera scumpa și biata dărâmătură? Să ia palatul cu asalt? Ei, hai, zău! Prima dată ne-a scos din pușcărie, mergând să-i povestească aiureli emirului. Dar, de data asta, nu mai poate... Și atunci?

Merg cu spatele gheboșat, simulând un șchiopătat de schilod. Soldații năvălesc prin case, zbierând ca din gură de șarpe. Uneori înfig lumina lanternelor în mutra unora dintre trecători. Pe bune, s-a împuțit treaba! De la o secundă la alta, or să mă ia la puricat.

O șterg în direcția palatului. Mișună pe aici o gloată considerabilă, pe care poliția din Khanal încearcă să o canalizeze.

Revolta e în desfășurare, copii. Sau ceva pe-aproape. Surescitate de fiesta de peste zi, mulțimile de khalaabagii, aflând de lovitura care a permis răpirea emirului lor, s-au prins că se puteau debarasa foarte bine de un tiran, iar khalaabagiii vor să exploateze situația. Tinerii sunt cei care, ca întotdeauna, declanșează bumbăceala. Întotdeauna și oriunde, tineretul e cel care comandă.

1. Îmi place să pun lucrurile la punct (n. a.).

Când i se face lehamite de rutina lu' tăticu', începe să facă praf coşmelia, pentru ca ţara să bage la cap că încă mai trăieşte.

Creierul unei ţări poate fi vârstnic, inima ei are întotdeauna douăzeci de ani.

Lipit de un zid, mă uit cum se agită gloata. Au închis poarta palatului.

Nu, inutil să mai insist. S-a terminat cu Alcide şi cu Pinuchet. N-am să-i mai recuperez.

Pentru ultima oară, mai arunc o privire acestui edificiu, în care am trăit aventuri atât de surprinzătoare. Şi ce văd? Dincolo de poartă, în lumina proiectoarelor, el însuşi! S-a întors în vizuina lupului. Merge prin întinsa grădină cu un pas rapid şi se duce drept spre un colţ al grilajului.

Mă reped. Un soldat se înfige în faţa mea.

– Unthé khari? îmi face el pe nepusă masa.

Îi răspund cu un genunchi în fudulii. Apoi, cu un dovleac la mâncătoare. El se lichefiază fără să mai insiste. Ajung la gard. Şi ce văd? Pe Alcide Sulfuric, zis Gérard, zis SO_4H_2, care îl aşteaptă pe Pinuchet afară. Operez joncţiunea cu aceşti domni.

– Slavă Domnului! exclamă Pinaud. Sunteţi liberi!

Bravul om! Strigătul acesta e tot numai Deşeul însuşi. E bunătatea lui, abnegaţia lui, drăgălăşenia lui.

– Ce-nvârteşti? zic eu.

– Nu mai e nici o cale de ieşire, au baricadat porţile.

Privesc grilajul. Măsoară doi metri cincizeci, în înălţime.

Un fir electric se întinde în vârful gratiilor ascuţite. Băbăţia e încolţită ca un şobolan bătrân într-o cursă. Are mâinile roşii de sânge.

– Eşti rănit?

– Nu, dar le am! îmi răspunde el cu un zâmbet îngeresc.

Seamănă cu statuile alea vechi din secolul al VIII-lea, din lemn policrom. Unele figuri de sfinți grosolan fasonate au acest aer de beat sau, mai degrabă acest aer de beatitudine (țin să disting).

– Ce ai, Pinaud?

– Documentele! Am trecut printr-un moment împuțit. Dar, în fine, uite-le...

Îmi întinde o monedă mică. E însângerată și rău mirositoare.

O iau printre bare.

– O să vă explic, face către mine Alcide, zis Gérard, zis SO_4H_2. Trebuie să-l scoatem pe Pinaud din capcana asta.

Sunt de acord, dar cum?

– Și trebuie să băgăm viteză, întăresc eu, avionul aterizează într-un sfert de oră...

Mă duc să tai o ramură de negrotei pitic și o arunc pe cablul care încununează grila. Din ea țâșnește un snop de scântei.

Nu mai merită și insistăm. Trecerea gardului ar cauza o electrocutare brutală și definitivă a subiectului.

– Ascultă, Pinuche, zic eu. Nu mai ai decât un mijloc ca să te cărăbănești: o să-ți pasez mitraliera mea. Dă o lovitură de forță la poartă, ca să ți-o deschidă.

– N-o să țină. E răzmeriță. Dacă ar deschide poarta, tipii ar năvăli în palat. Și, pe urmă, s-ar putea să ai tu nevoie de mitraliera asta.

Face un gest foarte al lui. Se uită la ceas și murmură dând din tărtăcuță:

– Aveți timp exact cât să ajungeți la avion, San-A. Misiunea nu va reuși decât dacă-l iei tu. Planurile trebuie să se întoarcă acasă. Pe mine lasă-mă.

– Ești nebun! urlu eu.

Dar el îmi zâmbește.

– Un șef, dom' comisar, trebuie să dea exemplu. Gândește-te la Bătrânul!

– Trebuie făcut ceva...

– Nu fi îngrijorat pentru mine... Poate că o să reușesc să mă descurc. Hai, plecați!

Și, pentru că nu mă clintesc, șoptește:

– Antoine, dacă nu pleci, mă supăr. Tu știi că asta mi se întâmplă o dată la zece ani, dar mi se întâmplă. Dacă la trei n-ați dispărut, îi trag un picior în fund primului soldat întâlnit.

– Are dreptate, să plecăm, face Gérard.

Își înalță mâinile mutilate, împachetate tot în cârpe.

– Nu-ți strâng mâna, Pinaud, dar inima mea e lângă tine.

Eu îi strâng laba lui Pinaud. I-o strâng ca și cum n-aș mai fi strâns niciodată mâna cuiva.

Spuneți-mi, astea n-or fi lacrimi, ceața asta din fața ochilor mei?

– Salut, țoală bătrână, bâlbâi eu. Te iubesc mult.

El dă din cap, zâmbește, apoi își strivește picătura lui, din colțul nasului lung și trist.

– Să-i spui complimente Grasului, face el. Și să-i transmiți doamnei Pinaud, din partea mea, toată dragostea.

Capitolul XVII

Ne grăbim, conducându-ne unul pe celălalt, către locul unde am pitit jeepul. Tot mergând, strâng într-o mână moneda pe care mi-a dat-o Pinaud, iar în cealaltă țin mânerul mitralierei, gata să fac pulbere orice obstacol. Mi-e târșă, măi băieți, să-l las de izbeliște pe Pinaud al meu în văgăuna asta împuțită. Să plec și să-l las aici, în urma mea, e o chestie scârboasă.

Regăsim rabla. Alcide Sulfuric ia loc lângă mine. Demarez încet, cu toate farurile stinse. La început, treaba nu merge rău, dar, când să ieșim din oraș, o patrulă ne barează calea.

– Poți să ții volanul în timp ce-i ciuruiesc? îl întreb pe Gérard.

– O să încerc.

– Bun! Mă arunc.

Fac pe omul-orchestră. Piciorul meu drept apasă pedala de accelerație, în timp ce mâinile eliberate cu concursul lui Gérard se folosesc de mitralieră așa cum se folosea Paganini de vioara lui.

Scuip plumbi în dreapta și în stânga. Noroc că militarii khalaabagii nu sunt niște războinici turbați, pentru că s-ar lăsa cu nasoale. Dar grija lor dominantă este să se azvârle pe burtă, ceea ce ne facilitează în mare măsură relațiile.

Trecem.

Odată barajul depăşit, iau din nou volanul şi vă rog să mă credeţi că ori viteza sunetului, ori a rablei mele e tot aia.

Ce-ţi mai fac să fumege vechitura asta de jeep!

În urma noastră e tăcere. Domnii arcaşi or să ţină consiliu de familie ca să vadă dacă ne iau urma sau mai bine se duc acasă la ei, să-i facă o bucurie nevestei.

Ce aventură! Dacă scap, asta o să fie pentru mine o materie primă a-ntâia. O să se spună că m-am apucat de poveşti orientale, nu? De-aci, până când or să-mi zică Ali Babanu', nu mai e mult.

– Ia spune-mi, Gérard, ce-i cu povestea asta cu documentele?

El lasă să treacă un moment până să-mi răspundă. Simt că e jenat.

– Când am fost răpiţi, la aterizarea forţată, bietul meu coleg a înghiţit moneda care conţinea filmele...

– Şi?

– Am fost închişi şi torturaţi. S-a întâmplat că moneda asta nu a fost dată afară de colegul meu. A rămas în măruntaiele lui, înţelegeţi?

Sunt uluit.

– Sfinte Dumnezeule, dar de ce nu mi-ai spus în momentul în care te-am eliberat?

– O să-ţi spun de-a dreptul, dom' comisar. Mi-a fost teamă să nu fie vreo viclenie de-a duşmanilor noştri, menită să mă facă să am încredere... Am aşteptat.

I-aş mânca pipota tembelului ăstuia.

– Da' nici când i-am lichidat pe ăia doi rusnaci nu ţi-ai recăpătat încrederea? Te laşi greu cu simpatizatu', bătrâne.

– Am fost instruit să fiu prudent, pledează el.

– Totuşi!

– Mi-am spus că poate aparţineţi unei alte reţele străine în cârdăşie cu emirul. Tot ce se petrecea la palat era aşa de ciudat... Dar, reia Alcide, când m-am văzut iar afară, cu Pinaud, şi când v-am văzut arestaţi la post, am înţeles care mi-a fost greşeala. Atunci i-am dezvăluit totul lui Pinaud...

– Şi el s-a întors la închisoare?

– Da. Voiam să merg şi eu cu el, dar mi-a atras atenţia că nu puteam fi de nici un ajutor cu rănile mele.

Ah! Scumpul şi bătrânul meu Pinaud, blând şi domol erou...

S-a întors la palat şi nu l-au întrebat nimic, pentru că el nu se luase la harţă cu eunucii de la post.

A coborât iar în temniţă. A scotocit curajos prin măruntaiele agentului mort până a găsit moneda. Cea mai împuţită sarcină din viaţa lui! Cea mai dementă. Am în minte bietele lui mâini înroşite, pe care n-a avut timp să şi le şteargă.

Sufletul meu înalţă o rugă imperioasă către cel mai mare şef dintre toţi marii şefi.

– Boss, oftez eu, fă ca Băbăţia să reuşească să scape!

*
* *

În vârful dunei, mă întorc şi trag o înjurătură. Garda vine după noi în camioane. Sunt trei vehicule sub clarul de lună. Şi au mitraliere; recunosc silueta acestor funeste maşinării înălţate pe capote.

În faţa noastră, focurile sunt aprinse, iar avionul e acolo, cu elicea învârtindu-se.

– Pe cuvânt dacă nu decolează!

Mă năpustesc, fac semne cu farurile! Claxonez, urlu. Nimic nu foloseşte. Avionul începe să ruleze.

Îi dau bătaie prin nisipul alb al deşertului. Nu se poate să ne facă aşa o figură! Nu se poate să nu vadă semnele mele cu farurile, de vreme ce ne pândeau...

Uite că fierătania decolează. Face un tur pe deasupra pistei... încă unul... Suntem între două focuri... Camioanele pline de sălbatici ajung pe dună şi se profilează ca nişte umbre orientale (încă nu-s chinezeşti, dar nici mult nu mai au) pe mamelon (care nu-i mamelonul Cavaillon).

– S-a zis cu noi, zice Alcide.

Deodată scot un strigăt. Avionul are o deviere... Apoi îşi restabileşte direcţia. Şi se înscrie pe axul terenului, ca să aterizeze.

– Ne-au văzut, de data asta! freamăt eu. Ne-au văzut!

Într-adevăr, fierătania execută o aterizare impecabilă.

Alergăm spre ea. Uşa se deschide şi Béru, cu mutra însângerată, ne întinde ultima lui cazma, ca să ne ajute la căţărat.

Tac-tacul mitralierelor se face auzit. Gloanţele trosnesc pe carlingă. Îmi spun, într-o străfulgerare, că, dacă vreunul atinge elicea, am sfeclit-o definitiv... Dar nu, avionul începe iar să ruleze, chiar înainte ca Béru să închidă uşa. Decolăm.

– Prin urmare, nu-mi vedeai semnalele! gâfâi.

– Bulangiu' ăsta l-a silit pe pilot să decoleze, tună Béru, arătându-mi-l pe Sirk, groggy, pe culoar. Tu, ca un tâmpit, i-ai pasat o mitralieră, să nu-ţi spun ce rol frumos avea. A zis că aşa-ţi trebuie, să te lăsăm, că din cauza ta s-a deghizat el în eunuc pe viaţă etc. Eu m-am făcut că mă las, da' când am fost în zbor şi pilotul începea un viraj, i-am sărit pe cocoaşă.

– O.K., Grasule!

El are o crispare, un spasm pe sub borşul care i-o ia în jos pe meclă.

– Da'... da'... Şi Pinaud?

Atunci îi povestesc totul. Şi, ce vreţi, Béru nu mai scoate o vorbă şi se pune pe bocit.

Nitel înainte de Aden, Sirk îşi revine. Îşi freacă ţeasta... Se uită în jurul lui...

Ce uimire pe el, când descoperă frumosul meu zâmbet Colgate!

– Vezi, Sirk, îi zic eu de colo. Tenace ca un păduche scumpul tău comisar...

Cucul zboară destul de jos. Îi văd umbra legănându-se în voia dunelor. Mă preocupă un gând: emirul.

Este acolo, semi-mustăcios, întunecat ca o melodramă, cu ochii goi.

Béru mi-l arată.

– Ce facem cu grasu' ăsta rău şi urât?

Mă aplec ca să mă holbez pe hublou. Survolăm vârful deşertului Setei. În locul unde acesta din urmă se învecinează cu Gnoki-Lustucru.

Mă apropii de pilot.

– Poţi face o escală în văgăuna asta?

– Escală? mă întrebă el.

– Da, ca un fel de oprire pentru pipi, ce mai?

Dă din cap.

– Cum vreţi, dacă am ajuns aici, o acrobaţie în plus sau în minus...

Avionul aterizează uşurel.

Mă întorc spre Béru.

– Auzi, Grasule! Fii bun şi deschide-i uşa domnului Obolan, el coboară aici.

Asta creează surpriză la bord. Lola scoate un strigăt de pipiţă violată. Béru dă drumul la un „oac", iar emirul îşi duce o mână defensivă la piept.

– Doar nu te gândeşti la aşa ceva, face el.

– Ba, dimpotrivă, nu mă gândesc decât la așa ceva. Coboară!

Îl țintesc cu arma,

– Altfel o să coborâm un mort.

El este livid, bâțâitor.

– Nu ești, după estimările mele, decât la vreo sută de kilometri de mare. N-ai decât s-o ții drept spre vest. În trei zile, probabil că o să ajungi la ea. Evident că o să fie trei zile fără să bei, dar ai rezerve. Și pe urmă, ai nevoie să slăbești, hai, valea!

Cu turbare în suflet, emirul coboară. De altfel, Béru îl ajută cu o democratică ciubotă în țurloaie.

Unul care are aerul mulțumit e Gérard. Unul care n-are aerul mulțumit e Sirk.

– Doar n-o să-l lași în viață, fir-ai al dracu' de sticlete împuțit, freamătă el.

– Îmi fac datoria, Sirk.

El se ridică și îmi atinge mâna.

– Ia zi, comisare, faimoasa ta promisiune că o să mă pui pe liber într-un cătun străin, după terminarea misiunii, e în continuare valabilă?

– E în continuare, Sirk. În continuare, eu n-am decât o vorbă, în ciuda micii tale incorectitudini de adineauri.

– Atunci, hotărăște el, debarcați-mă și pe mine.

Noi protestăm.

– Dar ești nebun, îi spun eu. După tot ce ai pățit, n-ai face nici zece kilometri.

– Nu-mi pasă, vreau să cobor. După tot ce am pățit, nu mai am chef să fac nici un pas spre civilizație, comisare. Am să vă spun ceva, a venit momentul. Tatăl meu era un om de seamă la Khanal. Într-o zi, tatăl emirului actual a vrut să-i cumpere livada de măslini. Tatăl meu a refuzat. Atunci, emirul a pus să-i fie legate picioarele de un dromader, și animalul a fost biciuit până când din tata nu a

mai rămas decât un schelet albit; acum v-ați prins de ce nu voiam să mă întorc? A trebuit să fug cu mama și cu fratele meu... Și uite-acum că fiul acestui tiran îmi smulge demnitatea mea de gagiu! Nu! Trebuie să cobor. Nu mai puteți să faceți decât atât pentru mine. Doar atât...

Îi fac un semn lui Béru.

– Lasă-l să coboare, Grasule!

Fără o vorbă, Béru deschide ușa. Apoi zice, în timp ce o închide:

– Ceau, gagiule, și cel mai bun să câștige!

Epilog

Petrecem opt zile la Aden, în locuința liniștită a agentului nostru. Trebuie să ne umplem golurile. Béru, care are un început de infecție la mâna pironită, urmează un tratament drastic la Spitalul Glotemuch, ca și sărmanul Alcide.

I-am telegrafiat Babacului un raport detaliat, pentru a-i aduce la cunoștință această senzațională victorie. Victoria îndoliată de absența lui Pinaud.

Puștoaica Lola e încântată că revede Parisul.

Până atunci, mă ia de Paris.

Ne oferim o semilună de miere și, apoi, într-o dimineață, ne cățărăm într-un Boeing care o să ne scuipe la loc, pe Orly.

La sfârșitul zilei, puțin cam dărâmați, debarcăm la Marea Cabană.

Suntem de o tristețe îngrozitoare Béru și cu mine. De când suntem o echipă, e prima oară că ne întoarcem incompleți. Trecând de poarta austeră, ne dau lacrimile și urcăm direct în biroul Babacului.

El se repede la noi.

– Ah! prieteni! Prieteni, face el, ce triumf! Ministrul vrea să vă strângă mâna. Cea mai frumoasă victorie a voastră!

– Șefu', croncăn eu, nu ne stă nouă gândul la d-alde-astea.

– Da' de ce? întreabă o voce.

Mă uit într-un colț al camerei. Așezat în fotoliu, cu o havană între degete, Pinaud zis Lapinuche, zis Pin-dos, e acolo, mucalit și zâmbitor, privindu-ne.

Grasului încep să-i pice balele pe cravată, iar mie mi se cască ochii ca niște false găuri de privată.

– Nu! Imposibil..., bâlbâi eu. E un vis!

Băbătia își scutură capul albit, ca să-mi îndepărteze această ipoteză.

– Totuși, eu am ajuns primul la Paris, face el mândru. I-am și povestit Domnului Director toate pățaniile noastre, ceea ce o să te scutească să mai scrii un raport.

– Dar cum ai scăpat?

El își deschide larg haina.

– Cu onoruri, face, nobil.

Într-adevăr, descopăr de-a curmezișul cămășii lui un cordon lat de mătase verde, pe care sunt brodați palmieri, dromadere și cucurbitacee.

– Când v-ați luat valea, zice el, am început să-i lămuresc pe soldații din palat. Unul dintre ei vorbea marocana, ca mine. El traducea... Trupa s-a dat de partea revoluționarilor. A doua zi, emiratul devenea republică. Ceea ce a ușurat treaba a fost fuga lui Obolan. Cum eu eram unul dintre făuritorii victoriei socialiste, noul guvern m-a decorat cu marele cordon al Dovlecelului deliberat.

Pe loc, Béru, pizmătăreț, mormăie cu acreală:

– Tre' să recunoașteți, Dom' Director, că Pinaud ăsta a făcut în scăldătoare!

Dom' Director, care nu apreciază defel genul ăsta de limbaj, își încruntă sprâncenele reprobatoare.

– Și asta nu-i tot, continuă Băbătia. Se pare ca vor să dea numele meu closetului public pe care republicanii au promis că-l construiesc în locul moscheii.

Cuprins de o emoție intensă, se prăbușește în brațele mele sughițând:

– Ah, San-A., micuțul meu, zică toți ce-or vrea să zică, totuși e frumoasă gloria!

În curând,
în colecția SAN-ANTONIO,
numărul 6:

Splină în suc propriu

1. *De la A la Z*
2. *Urmăriți, prindeți și aduceți whisky-ul*
3. *Lupul travestit în bunicuță*
4. *Sarabanda răposaților*
5. *Bérurier în serai*
6. *Splină în suc propriu*
7. *Arhipelagul mitocanilor*
8. *Bravo, doctore Béru!*
9. *Vivat Bertaga!*
10. *Un elefant... te-ar putea înșela*
11. *Dă bună ziua la doamna*
12. *Unora le place cheală*

Mai mult despre autor și despre personajele sale pe websitul:
http://www.san-antonio.ro

Ați auzit de statul Khalaab-al-Amouk? Fiți pe pace, nici San-Antonio nu auzise înainte de noua lui misiune. Cu atât mai puțin fidelul său Bérurier, totuși un fin cunoscător al atâtor lucruri, precum soiurile franceze de brânză și deloc elegantele lovituri pugilistice, împărțite cu mărinimie, și unele, și celelalte, băștinașilor (khalaabagii, pe numele lor). Imaginea Enormității Sale Béru călare pe cămilă, străbătând deșertul, îl va face de rușine pe Don Quijote. Ținta le este palatul emirului Obolan, care nu-i ascunde numai pe cei doi agenți francezi care trebuie eliberați, ci și un atâtător harem, în care, după cum lesne puteți bănui, glorioșii salvatori vor fi ispitiți să dea iama. Cum, vai, nu-i puteți urma în desfătările sexuale, vă rămân, deloc de lepădat, cele textuale.

O serie cu 175 de titluri vândute în două sute de milioane de exemplare, un castel cumpărat din drepturile de autor și vândut pentru a plăti răscumpărarea fiicei sale răpite – Frédéric Dard e o figură la fel de senzațională ca și personajul lui, iar cărțile San-Antonio sunt o lectură de care ar fi păcat să te lipsești.

recomandat de ROMÂNIA TV

UNIVERS

9 786068 543529